

အချိန်မီ သတင်း

NEWS

အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက်

BURMESE
CLASSIC
.COM

လူနာ၊ သိုးနာ၊ ငါး၊ မိုးဝက်၊ ဝိုင်း၊ သတ္တဝါ၊ ခက်နာ

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

NEWS

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်း သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။

အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။

စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။

ပို့ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

အရေ-အနောက်-တောင်-မြောက်

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့်

အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်

တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏

လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူနေမိုးစက်ဝိုင်းသိုးဆောင်း၊ သည်ခေတ်နေ

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ

မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၀၃၁၁၁၁
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၆၀၁၁၁၁
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းသူရလွင်
(အိပ်မက်အသစ်စာပေ)
၃၈ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃-လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်။
- မျက်နှာပုံခွင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးဇော်မြင့်ဝင်း
(ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက်)
၁၈၄ (ဘီ)၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း - ရဲလေး (Stars)
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊
- အုပ်စု - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၆၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

လူနေ၊ မိုးစက်ဝိုင်း၊ သိုးဆောင်း၊ သည်ခေတ်နေ ၈၉၅ • ၈၃

အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်

လူနေ၊ မိုးစက်ဝိုင်း၊ သိုးဆောင်း၊ သည်ခေတ်နေ ။ - ရန်ကုန်၊

အိပ်မက်အသစ် ၊ ၂၀၁၁။

၁၈၂ - ၈၁၊ ၁၂.၂ x ၁၈.၁ စင်တီမီတာ။

(၁) အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်

၁။ ဖော်လပ်(စ်)(for Love)	လူနေ	၇
၂။ ဂန္တီရကလောင်(ပြဇာတ်ဝတ္ထု)	မိုးစက်ဝိုင်း	၆၅
၃။ လမင်းနှင့်စကားပြောခြင်း	သိုးဆောင်း	၁၀၇
၄။ သည်ခေတ်စာချုပ်လွှာ	သည်ခေတ်နေ	၁၄၆

မော်လပ်(မ်)

(for Love)

လူနေ

BURMESE
CLASSIC
.com

(၁)

နိုင်ငံငယ်လေးတစ်ခုရှိ အခမ်းအနားတစ်ခုတွင် သတို့သားတစ်ဦးသည် သတို့သမီးငါးဦးနှင့် လက်ထပ်ပွဲကျင်းပနေ၏။

အခြားလူများကြည့်သည်ဆိုပါက ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ထိုနိုင်ငံငယ်လေးရှိ လူများအတွက်တော့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုသာဖြစ်သည်။

အမျိုးသားတစ်ဦးက အမျိုးသမီးငါးဦးနှင့် တပြိုင်နက်လက်ထပ်ခြင်းသည် သူတို့အတွက်တော့ မထူးဆန်းသည့် ကိစ္စတစ်ခုသာဖြစ်သည်။

ထိုနိုင်ငံငယ်လေးသည် မထင်ရှားသော နိုင်ငံငယ်လေးတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။

BURMESE
CLASSIC

(၂)

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း(၁၀) ခန့်မှစ၍ နိုင်ငံအတွင်း လူဦးရေသည် မညီမမျှဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုနှစ်အစိုးရ၏ ထုတ်ပြန်ချက်များအရ အမျိုးသမီးဦးရေသည် နိုင်ငံ၏အမျိုးသားဦးရေထက် 75% ပိုများလာသည်ကို အံ့သြဖွယ်တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

နိုင်ငံ၏မှီခိုသူ အမျိုးသမီးဦးရေများသည် အမျိုးကြီးများဖြစ်လာကြခြင်းနှင့် စိတ်ရောဂါဆိုင်ရာလက္ခဏာများကြောင့် နိုင်ငံငယ်လေးအုပ်ချုပ်သူများမှာ အတော်ပင်အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ကြသည်။

ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်မှုအပိုင်းနှင့် မျိုးဆက်ပွားမှုအပိုင်းလည်း ကျဆင်းလာ ခဲ့သည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးအဖြေရှာခဲ့သော်လည်း မတွေ့ရှိခဲ့ပဲ နိုင်ငံငယ်လေး၏ ပြဿနာများစွာထဲက ပြဿနာတစ်ခုအဖြစ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အုပ်ချုပ်သူပြောင်းလဲတိုင်းလည်း ထိုပြဿနာကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြေရှင်းလေ့ရှိသည်။

အမျိုးသားမွေးဖွားသော မိခင်ကို နိုင်ငံတော်က ထောက်ပံ့စရိတ်နှင့် အစစအရာရာ တာဝန်ယူပေးခြင်း အခြားဆေး ပညာဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များအား ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း ထူးခြားမှုများ မရှိလာခဲ့ပေ...။

ထို့ပြင် နိုင်ငံ၏ကလေးမွေးဖွားမှုနှုန်းများမှာလည်း ကျဆင်းခဲ့သည်။ ထို့အတွက် နိုင်ငံ၏လုပ်အားကဏ္ဍတွင်လည်း လုပ်သားရှားပါးမှု ကြုံတွေ့လာခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်နှောင်းပိုင်းတွင် တက်ရောက်သော နိုင်ငံငယ်လေးအုပ်ချုပ်သူများက ဥပဒေတစ်ရပ်ကို ပြဋ္ဌာန်းပေးခဲ့ရလေသည်။

ထိုဥပဒေမှာ-

လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှု ပြောင်းလဲခြင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေဖြစ်သည်။

(၃)

အမျိုးသားတစ်ဦးသည် မိမိနှစ်သက်သည့် (ချစ်ခင်သည့်) မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်မည်ဆိုပါက လူဦးရေရုံးရှိ လက်ထပ်သင့်သည့်အမျိုးသမီးများစာရင်းပါ အမျိုးသမီးစီနီယာလေးဦးအား မိမိချစ်ခင်လက်ထပ်မည့် မိန်းကလေးနှင့်အတူ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လက်ထပ်ရမည်ဆိုသည့် သဘောမျိုးပါသော ဥပဒေပင်ဖြစ်သည်။

ထိုဥပဒေထွက်ပြီးနောက် နိုင်ငံအတွင်းရှိ အမျိုးသားများသည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ကန့်ကွက်ချက်များ ပြုလုပ်ကြသည်။ သူတို့က

- လူနေထိုင်မှုစရိတ်မြင့်မားနေခြင်း
- ဝင်ငွေလမ်းများ နည်းပါးခြင်း
- တာဝန်ပိုမိုများပြားခြင်း
- မချစ်ခင်မနှစ်သက်ခြင်း

စသည်ပြဿနာများကို အကြောင်းပြကာ မိမိလက်ထပ်မည့် အမျိုးသမီးမှလွဲ၍ ကျန်လေးဦးအား လက်မထပ်နိုင်ကြောင်း ကန့်ကွက် ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အုပ်ချုပ်သူများက ထိုပြဿနာပြေလည်နိုင်စေရန် အတွက် ထိုသို့ လက်ထပ်သူ အမျိုးသားများအတွက် အခွင့်အရေးများ တိုးပေးခြင်း၊ ခံစားခွင့်များသတ်မှတ်ခြင်းစသည့် နည်းလမ်းများသုံးကာ ဖြေရှင်းခဲ့ကြသည်။

ကန့်ကွက်သူအမျိုးသားများကလည်း ထိုသို့သောပြေလည်မှု များကြောင့် ထိုဥပဒေကို လက်ခံလာခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုဥပဒေမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင် တည်တံ့လာ ခဲ့သည့် ဥပဒေတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့သည်။

(၄)

ပန်းခြံလေးတစ်ခုတွင် လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲ ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေကြလေသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မကြည့်ကြဘဲ ရှေ့သို့သာ
တွေဝေဝေးမောကြည့်နေကြသည်။

ကောင်မလေး၏ ပန်းကိုတော့ ကောင်လေးက ဖက်ထားလေ
သည်။ သက်ပြင်းရှိုက်သံများကလည်း သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ခကြာခထာ
ဆိုသလို ထွက်လာလေ့ရှိသည်။

ထိုချစ်သူနှစ်ဦးသည် လာမည့်တစ်ပတ်တွင် လက်ထပ်ကြမည့်
ချစ်သူနှစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

“မောင်က ကျွန်မအပြင် အခြားမိန်းမလေးယောက်နဲ့ပါ
တစ်ပြိုင်နက် လက်ထပ်ရမှာပေါ့နော်”

ကောင်မလေး၏ တိုးတိုးလေးပြောသံကြောင့် ကောင်လေးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။

အရင်ကထက် ကောင်မလေး၏ ပုခုံးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ထားမိသည်။ ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့လေးကို ကြားရ၏။

ရင်မောသွားရသည်။ လောကတွင် သူ့အချစ်ဆုံးကောင်မလေး၏ ငိုသံက သူ့ရင်ကို ပူလောင်စေသည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် သူတို့လက်ထပ်ကြတော့မည်။ ထိုအခါ ရုံးရှိ အရွယ်ရောက်ပြီး လက်မထပ်ရသေးသည့် အမျိုးသမီးလေးယောက် ကိုပါ ပူးတွဲလက်ထပ်ရမည်။

ဥပဒေကြောင်းအရ လက်ထပ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း လူမှုရေးအရ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုများမှာ များပြားလှပေသည်။

သို့သော် အကူအညီများစွာရရှိပေမယ့်လည်း သူချစ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုသာ လက်ထပ်လိုပေသည်။

ကောင်မလေး၏ ရှိုက်သံက ပိုကျယ်လောင်လာသည်။ အခု အချိန်မှာ သူ့အတတ်နိုင်ဆုံးက သူ့ချစ်သူကို တင်းတင်ကျပ်ကျပ် ဖက်ထားဖို့ပင်ဖြစ်သည်။

(၅)

ကောင်လေးသည် ‘လူဦးရေထိန်းချုပ်ရေးရုံး’ အဆောက်အဦထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရုံးလမ်းညွှန်များကိုကြည့်ပြီး အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ ရပ်သည်။

အရာရှိရုံးခန်းဆိုတာ သေချာသွားပြီဆိုမှ အထဲဝင်လိုက်သည်။ ခုံတွင် ထိုင်နေသော အရာရှိအမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပြုမိန့်လျှောက်လွှာ လာတင်တာပါ”
အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး ‘လာပါ၊ ထိုင်ပါ’ ဆိုပြီး လောကွတ်ပြုလိုက်၏။

တစ်နေ့တခြား လက်ထပ်မယ့်လူရှားပါးလာခြင်းကြောင့် အထက်အရာရှိများက အမြဲလိုလိုကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိသည်။

သူတို့ဌာနကလည်း နိုင်ငံအတွင်းလက်ထပ်ဖို့ နှိုးဆော်ခြင်း၊
ကြောငြာခြင်း၊ ဆွဲဆောင်ခြင်း၊ မက်လုံးများပေးခြင်း စသည်တို့ဖြင့်
ပြုလုပ်ကြသော်လည်း နိုင်ငံ၏လက်ထပ်မည့်ဦးရေမှာ ကျဆင်းလျက်
ပင် ရှိနေသေးသည်။

အခုလို တကူးတက လာလျှောက်ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာအားရ
ကြိုဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်မှာလဲ”

“N0.3 ဒေသမှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူကောင်မလေးနဲ့ပါ။

စာရွက်စာတမ်းအပြည့်အစုံပါပါတယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး ကောင်လေးပေးသော စာရွက်စာတမ်း
များကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ချောချောလေးပဲ၊ ကြိုက်တာကြာပြီလား”

ကောင်းလေးက ခေါင်းငြိမ့်ပြသည်။

“ဘယ်တော့ လက်ထပ်ချင်တာလဲ”

“လာမယ့်တစ်ပတ်အတွင်းမှာပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ Note ထဲတွင် လိုက်မှတ်နေလေသည်။

ထို့နောက် သူ့ရှေ့ရှိ ဖိုင်ကြီးများထဲမှ ဖိုင်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။ ကောင်လေးမှာ ရင်ခုန်သွားသည်။

ဖိုင်ကို မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ရှေ့...နံပါတ်စဉ်အရ မင်းလက်ထပ်ရမယ့် လေးယောက်”

ချက်ချင်းမဖွင့်ကြည့်သေးပဲ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားမိသည်။
အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းငြိမ့်ပြသည်။

ဖွင့်ကြည့်ဆိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။ ဖိုင်ထဲတွင် သူပူးတွဲ
လက်ထပ်ရမည့်သူများ၏ အချက်အလက်အပြည့်အစုံနှင့် ဓာတ်ပုံများ
ပါဝင်သည်။

“အိမ်ရောက်မှပဲ ကြည့်ပါတော့မယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက ဘာမှမပြောတော့ပါ။

“ကျွန်တော် ဘယ်နေ့လောက် ထပ်လာရဦးမလဲ”

“မနက်ဖြန်လာခဲ့ပါ။ အဲဒီအခါကျရင် လက်ထပ်ခွင့်ပြုချက်
စာရွက်စာတမ်းတွေ ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးကို ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ကောင်လေး”

“ဗျာ”

နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“လက်ထပ်ရမယ့်အတွက် ပျော်နေလား”

သူဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ရုံးခန်းထဲမှ တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

လက်ထဲက ဖိုင်များကိုတော့ စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်မိ
လိုက်သည်။ ထို့ပြင် သူချစ်ရသော ကောင်မလေး၏မျက်နှာကိုလည်း
အတွေးထဲပေါ်လာ၏။

(၆)

သူချစ်ရသော ကောင်မလေး၏ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။
လက်ထဲက ဖိုင်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။
ရင်ထဲမှာတော့ စိတ်မသက်သာသလို ခံစားနေရပြီး အလိုမကျ
မှုအချို့လည်း ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် သူချစ်ရသော ကောင်မလေးထွက်လာ၏။
မျက်နှာက ညှိုးငယ်နေပြီး သူ့လက်ထဲက ဖိုင်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ
လိုက်ပြန်၏။

“အဆင်ပြေလား”

ခေါင်းမငြိမ့်မိ...။ ဘာမှ ပြန်မပြောမိပဲ အာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်နေ
သည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး တစ်နေရာတွင် ဖိုင်လေးခုအား တင်
ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဘေးနားမှာ လာရပ်သော သူ့ချစ်သူကို
တအားဖက်ထားလိုက်သည်။

“ငါ သူတို့လေးယောက်ကို လက်မထပ်တော့ဘူး”

“ဟင်...ဖြစ်...ဖြစ်ပါ့မလား”

ကောင်မလေး၏စိုးရိမ်မှုနှင့်အတူ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ငါ...နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ငါ...
နင့်တစ်ယောက်ကိုပဲချစ်တာ၊ နင့်တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ သီးသန့်
တစ်ဦးထဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

ကောင်မလေးက ငိုနေပြီဖြစ်သည်။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသော်လည်း ရင်ထဲ
က ကြည်နူး၍ ငိုမိခြင်းဖြစ်သည်။

သူချစ်ရသော ကောင်မလေးကိုလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

ကောင်မလေးက နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောသည်။

ကောင်မလေးကလဲ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကိုသာ
ဆိုသည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူ့ကို သေချာရှင်းပြနေသည်။

ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မရဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ထဲနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်”

ရုံးခန်းလေးအတွင်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

နှစ်ဦးသားအသက်ရှသံမှတစ်ပါး ဘာမှမကြားရချေ...။

အမျိုးသမီးကြီးက သူတင်ထားသော စာကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်လိုက်သည်။

(၇)

“ဒါ...ဥပဒေပဲ ကောင်လေး”

အမျိုးသမီးကြီးက သူတင်ပြသော စာရွက်ကိုဖတ်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ချစ်သူကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ လက်မထပ်ချင်ပါဘူး”

အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချသသည်။

“အမလည်း ပူးတွဲ လက်ထပ်ခံရတာပဲ ကောင်လေး၊

အမယောက်ျားက အမကို ချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဥပဒေအရ ပူးတွဲလေးယောက်မှာ အမတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ပေါ့။ အစပိုင်းတော့ နည်းနည်းခက်ခဲတာပေါ့ ကောင်လေး၊

အခုတော့အားလုံး အေးဆေးပါပဲ”

သို့

တာဝန်ခံချုပ်

လူဦးရေထိန်းချုပ်ရေးရုံး

ဒေသ (၁)....နိုင်ငံငယ်။

အကြောင်းအရာ။ ။ တစ်ဦးထဲလက်ထပ်ခွင့်ပြုပါရန် တင်ပြခြင်း။

ကျွန်တော်သည် ဒေသ(၃)၊နေ၊ အဖ.....၊ အမိ.....တို့၏
သမီး.....နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့သည်မှာ (၂) နှစ်တိတိ ရှိပြီဖြစ်ပါသည်။သို့ဖြစ်၍ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သံယောဇဉ်တွယ်ကာ အတူတူနေ
ထိုင်ရန်အတွက် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။နှစ်ဦးသားလည်း ပျော်ရွှင်ကြပါသည်။ သို့သော် ဒီနိုင်ငံဥပဒေ
အရ ကျွန်တော့်မှာ အခြားအမျိုးသမီးလေးယောက်အားလည်း ပူးတွဲ
လက်ထပ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ထိုသို့သော လက်ထပ်မှုမျိုး ကျွန်တော်လက်မထပ်ချင်ပါ။
မိမိချစ်သော ကောင်မလေးတစ်ဦးကိုသာ လက်ထပ်ပြီး စည်းစည်းလုံး
လုံး နေသွားချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်ချစ်ရသော
ကောင်မလေးကလည်း ထိုကဲ့သို့ လက်ထပ်မှုကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်နေရပါသည်။ထို့ကြောင့် မိမိတို့နှစ်ဦးထဲသာ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါရန် တင်ပြ
လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံကချီးမြှင့်မည့် လက်ထပ်
ခြင်းဥပဒေပါ အကျိုးခံစားခွင့်များကိုလည်း မယူတော့ပါ။ထို့ကြောင့် မိမိတို့ နှစ်ဦးတည်းသာ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါရန်
လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။

လျှောက်ထားသူ

မောင်.....

ဒေသ (၁)....နိုင်ငံငယ်။

ထိုသတင်းမှာ နိုင်ငံငယ်လေးအတွင်း၌

ချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ပထမဆုံး ကန့်ကွက်လွှာလျှောက်ထားမှု

ဖြစ်ခြင်းကြောင့်

တော်တော်များများ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ပိုဆိုးသည်က.....

ပူးတွဲလက်ထပ်ခံရမည့် အမျိုးသမီးလေးဦးက
ထိုကောင်လေးကို တရားစွဲဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

(၈)

ဤသို့ဖြင့် တရားစွဲဆိုကြရာ တရားခွင်တွင် နှစ်ဖက်ရှေ့နေများဖြင့် အကြိတ်အနယ် ရှိလှသည်။

လက်ထပ်ခြင်းဆိုင်ရာအတွက် တရားစွဲဆိုခြင်းသည် ပထမဆုံး ဖြစ်သောကြောင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လူများလာရောက်နားထောင်ကြသည်။

သတို့သားဘက်က ရှေ့နေကလည်း...

- သတို့သားနှင့် သူတို့သမီးတို့၏ အချစ်ရေးကို မူတည်၍လည်းကောင်း
 - စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် အခြားအခက်အခဲများကိုလည်းကောင်း
 - တိုင်းပြည်ငယ်လေး၏ အချစ်သမိုင်းကြောင်းကို ချီ၍လည်းကောင်း
- (ဤနေရာတွင် ရှေ့နေက နာမည်ကြီး အုပ်ချုပ်သူများ၏ အချစ်ကိစ္စ အကြောင်းများကိုပါ ထည့်သွင်းပြောဆိုသွားသည်။)

- မဆီမဆိုင် သတို့သား၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကိုလည်းကောင်း၊
စသည်ဖြင့် တရားခွင်တွင် အချီအချပြောဆိုသည်။

ပူးတွဲလက်ထပ်မည့် သတို့သမီးလေးဦးဘက်ကလည်း

- တရားဥပဒေအရ ပြုမူသင့်ကြောင်း
- ခွင့်ပြုခဲ့ပါက အခြားလူများကိုလည်း ထပ်မံခွင့်ပြုခြင်းဖြင့် ဥပဒေ
ပျက်နိုင်ကြောင်း
- ပူးတွဲသတို့သမီးလေးဦး၏ အထီးကျန်အခြေအနေများကိုလည်း
ကောင်းစသည့်ဖြင့်ထည့်သွင်းပြောဆိုကြသည်။

တရားသူကြီးများကလည်း လွန်စွာခေါင်းရှုပ်နေကြကာ
မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် ဥပဒေသည် ဥပဒေသာဖြစ်သောကြောင့် လွန်ဆန်၍
မရချေ...။ နောက်ဆုံးတွင် အမိန့်ချမှတ်ရမည့်နေ့သို့ ရောက်လာ
ခဲ့သည်။

(၉)

“အမိန့်.....”

အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်။

မျက်လွှာများချကာ တရားသူကြီး၏ ဆက်ပြောမည့် စကား
များကိုသာ နားထောင်နေသည်။

ကောင်လေးကအနီးရှိ ကောင်မလေး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်
ထားလိုက်သည်။

“အမိန့်.....”

“.....”

“ဒေသ(၁) ရှိ၊ မောင်.....သည်...နေ့တွင် လူဦးရေ
ထိန်းချုပ်ရေးရုံးသို့ တစ်ဦးတည်းသာလက်ထပ်လိုကြောင်း လျှောက်
ထားခဲ့ပါသည်။ ဤသည်ကို မကျေနပ်သောကြောင့် ပူးတွဲလက်ထပ်ခံ

အမျိုးသမီးလေးဦးက ဥပဒေနှင့်အညီ တရားစွဲဆိုခဲ့ပါသည်။ နှစ်ဖက်
အပြန်အလှန်လျှောက်လဲချက်များကို ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ဖက်ပါအတိုင်း
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်”

လက်ထပ်မည့် လူငယ်သည် ပူးတွဲလက်ထပ်မည့်
အမျိုးသမီး(၄) ဦး၏ ချွတ်ယွင်းချက် တစ်ခုစီကို
တရားရုံးသို့ အထောက်အထားနှင့်တကွ တင်ပြနိုင်လျှင်
မိမိချစ်သူတစ်ဦးတည်းနှင့်သာ လက်ထပ်ခွင့်ပြုစေ...။

ပုံ

တရားသူကြီး

ဒေသ (၁)...နိုင်ငံငယ်။

“ဟင်”

“ဟာ”

တရားရုံးအတွင်း တီးတိုးပြောသံများထွက်ပေါ်လာသော်လည်း တရားသူကြီး၏အမိန့်ကို လက်ခံကြသည့် ပုံပေါ်လွင်နေသည်။

လက်ထပ်မည့်ကောင်လေးကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကျေနပ်သည့်ပုံစံဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့် ပူးတွဲလက်ထပ်ခံအမျိုးသမီးများကိုလည်း ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့လေးဦးကလည်း တရားသူကြီးအမိန့်ကို ကျေနပ်ပုံရကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့လေးဦးက လက်ထပ်မည့်ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြကြသည်။

ကောင်လေးကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်ကြည့်၏။

ဤသို့ဖြင့်-

(၁၀)

အိမ်ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူပူးတွဲလက်ထပ်ရမည့် အမျိုးသမီး(၁)၏ အိမ်ရှေ့ဖြစ်သည်။

သူ့ဆီက ချွတ်ယွင်းချက်(သို့) အပြစ်တစ်ခုခုရှာရမည်။ ဘာရှာရမလဲ?

အိမ်ထဲမဝင်ခင် အရင်စဉ်းစားလိုက်သည်။

သူမ၏ အလှအပလား?

ခေါင်းခါလိုက်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်မလှခြင်းဟာ သူမရဲ့ အပြစ်ဟု ဆိုပါက ငါ့ကိုလူတွေ ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မည်။

ဒါဆိုဘာလဲ?

စဉ်းစားစမ်း.....။ စဉ်းစားစမ်း.....။

အသိတစ်ယောက်ပြောဖူးသည့် စကားကို သွားသတိရသည်။

“ဟင်းချက်ကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို လှပတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မလဲနိုင်ဘူးကွ”

ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိပါ။

ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီး(၁)၏ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးပွင့်လာသည်။

ဖော်ရွေသော အပြုံးနှင့်အတူ အမျိုးသမီး(၁)က သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“လာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ...ထမင်းလည်း ပြင်ထားတယ်”

အတော်ပဲဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်၏။ သူ့ရဲ့အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးပြီး ဂျိတ်ပေါ်တွင် ချိတ်ပေးသည်။

“မောင်လေးက အမတို့နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းရတာလဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူပဲ လက်ထပ်ချင်တာကိုးဗျ”

“အချစ်က အရေးကြီးလား”

စကားနဲ့ပြန်မပြောပဲ ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်သည်။

သူ့ရဲ့လေးနက်တဲ့ အတွင်အပြင်ကို အမှိုက်သမီး(၁) မြင်သွားမှာပါ။

အမျိုးသမီး (၁)၏ ရုပ်ရည်သည် မဆိုးလှပါ။

အသားအရေကိုယ်နေဟန်ထားနှင့် အပြောအဆိုကပါ အခု

အချိန်တွင် အပြစ်ပြောစရာတစ်ခုမှ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် စိတ်ထဲတွင် အမျိုးသမီး(၁)နှင့် လက်မထပ်ချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် သူမရဲ့ အပြစ်တစ်ခုက အရေးတကြီးလိုနေသည်။

ဒါမှမဟုတ် အပြစ်ဖြစ်အောင် တစ်ခုခုလုပ်မလား?

“ထမင်းစားမလား၊ အမကိုယ်တိုင်ချက်ထားတာလေ”

“စားတော့စားပါမယ် အမ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့မေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

“ကိုယ်မချစ်တဲ့သူနဲ့ ဒီလိုပူးတွဲလက်ထပ်တာကို စိတ်မပျက်ဘူးလား”

“ဒါဆို...အစ်မက တစ်ခုပြန်မေးချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်တာလဲ”

“ဟင်”

သူပြန်မဖြေနိုင်ပါ။

အမျိုးသမီး(၁)က သူ့အဖြေကို စောင့်ပါသေးသည်။

သူ မဖြေနိုင်မှန်းသိ၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး-

“ထမင်းစားရအောင်”

“ဟုတ်”

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မတ်တပ်ထရပ်မိသည်။

(၁၁)

“ဟာ”

ကောင်းလိုက်တဲ့ ဟင်းဖြစ်သည်။ အရသာမှာ သူတစ်ခါမှ မစားဖူးသည့် အရသာဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီး(၁)ကတော့ သူ့ယန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများခပ်ထည့်ပေးနေသည်။ အပြစ်ရှာဖွေမှုမရှိဘဲ စားကောင်းကောင်းနှင့် စားလိုက်တာတော်တော်လေးပင် ကုန်သွားသည်။

“စားကောင်းလိုက်တာ”

စိတ်ထဲက ချီးကျူးမိသည်။

ဟင်းချက်ခြင်းတွင် သူမ၏ အပြစ်များကို ရှာဖွေ၍မရတော့...။ အခြားအပြစ်များကိုပဲ ထပ်ရှာရမည်။

သို့သော် ထိုနေ့က အမျိုးသမီး (၁) အိမ်ကသာပြန်သွားရသည်။ အပြစ်တစ်ခုမှ ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ပါ။

ဒီလိုနဲ့ . . .

(၁၂)

အမျိုးသမီး (၂) အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။
ဒီတစ်ခါတော့ မနေ့ကလို ထမင်းဟင်းချက်ခြင်းထဲကနေ အပြစ်မရှာချင်
တော့....။ ပညာရှင်တစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဉာဏ်ရည်သည် လွန်စွာနိမ့်ပြီး
ထိုဉာဏ်ရည်ကို ပြန်ဖြင့်ရန် ကြိုးစားသူသည် အချည်းနှီး
သာဖြစ်ပေတော့မည်”

ထိုစကားထဲကနေ အပြစ်ရှာရမည်။
တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်....ဒေါက်”

(၁၃)

“ဒီထဲက ဘယ်စာလုံးပျောက်နေပါသလဲ”

B E — Q Z

အမျိုးသမီး (၂)က သူမေးသောစာရွက်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။
ထို့နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အဖြေချရေးလေသည်။

B E I Q Z

“အ”

အဖြေက မှန်နေလေသည်။ သို့သော် ပြန်စစ်ရဦးမည်။

“ဘယ်လိုတွက်တာလဲ”

“B က အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ 2 နေရာ မှာ ရှိတဲ့စာလုံး၊

E က 15 နေရာမှာရှိတဲ့စာလုံး၊ Q က

17 မှာရှိတဲ့ စာလုံး၊ Z က 26 မှာရှိတဲ့စာလုံး”

“အင်း”

“ဒီတော့....”

B E _ Q Z

2 5 17 26

“တွေ့ကြည့်ရင် သင်္ချာနည်းအရ ဒီလိုတွက်လို့ရတယ်”

$$1^2 = 1 + 1 = 2 = B$$

$$2^2 = 4 + 1 = 5 = E$$

$$3^2 = 9 + 1 = 10 = J$$

$$4^2 = 16 + 1 = 17 = Q$$

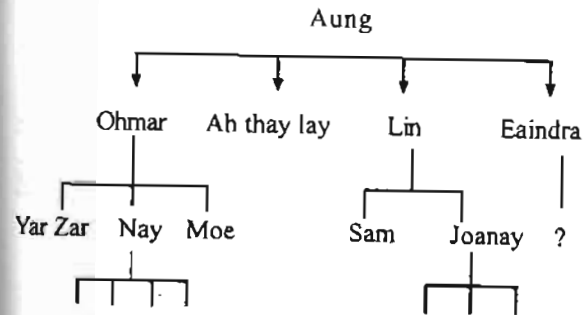
$$5^2 = 26 + 1 = 26 = Z$$

“လိုနေတာက J ဆိုတဲ့ 10 မှာရှိတဲ့ စာလုံးပဲ”

သူခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

သက်ပြင်းလည်း ချမိသည်။ သို့ပေမယ့်လည်း နောက်တစ်ခု
တော့ ထပ်မေးရဦးမည်။

(၁၄)

“အထက်ပါဇယားအရ Eaindra မှာ ကလေး ဘယ်နှစ်
ယောက်ရှိမလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဖြေနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ အမျိုးသမီး(၂)
ရဲ့သို့ ဆွဲထားတဲ့ စာရွက်လေးထိုးပေးလိုက်သည်။

သူမက သေချာကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်၏။

ထို့နောက် စာရွက်အလွတ်ပေါ်တွင် ဟိုရေးဒီရေး လျှောက်ရေးနေ ပြန်သည်။

အမျိုးသမီး (၂) ကို ကြည့်ပြီး သူ့မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

(၁၅)

“ ၃ ယောက် ”

“ဟင် ”

သူခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ အမျိုးသမီး (၂) က သူ့ကို ဆက်ရှင်း ပြနေ၏။ သိပြီးသားဖြစ်နေသော်လည်း ထပ်နားထောင်လိုက်ရသည်။

“အင်္ဂလိပ်သရအက္ခရာတွေကို တန်ဖိုးတစ်ခုစီပေးမယ်ဆိုရင်

A=0, E=1, I=2, O=3, U=4 ”

Aung = 0 + 4 = 4 ယောက်

Ohmar = 3 + 0 = 3 ယောက်

Lin = 2 ယောက်

Moe = 3 + 1 = 4 ယောက်

Eaindra = 1 + 0 + 2 + 0 = 3 ယောက်

အမျိုးသမီး(၂) လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ပြန်ယူလိုက်သည်။
စိတ်ညစ်သွားသည်။

နောက်ထပ် မေးခွန်းများဆက်မေးသော်လည်း အမျိုးသမီး(၂)
မှာ ဆက်ပြီး ဖြေနိုင်နေလေသည်။

နောက်ဆုံး အမျိုးသမီး(၂) အိမ်ထဲကနေ စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်
ထွက်လာခဲ့ရသည်။

အမျိုးသမီး (၂) ရဲ့ ဉာဏ်ရည်ကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ချိုးကျူး
နေမိသည်။ ဒီအမျိုးသမီးကိုလည်း အပြစ်တွေ့ရှာလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေပြန်
သည်။

(၁၆)

“ဗေဒင် ယုံလား”

သူကနံပါတ်(၃) အမျိုးသမီးကို မေးလိုက်သည်။

“ယုံတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်...ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“တစ်ခုရှင်းပြမယ်”

“အင်း”

“၁၉၇၈ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံက သတင်းစာပေါင်း

(၁၇၅၀) စောင်မှာ (၁၂၀၀) လောက်က သတင်းစာထဲမှာ

ကံစာတာ ဟောကိန်းထုတ်တဲ့ ဗေဒင်ဆောင်းပါးတွေပါတယ်”

“အဲ...ဟုတ်”

“ပြီးတော့ ဒီနိုင်ငံက ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းစာစောင်တွေ

မှာလည်း ခုနစ်ရက်သားသမီးနေ့အလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ်
မွေးလအလိုက်သော်လည်းကောင်းစတဲ့ ဗေဒင်ဟောပြော
ချက်တွေပါတယ်။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဗေဒင်ယုံကြည်သူ
တော်တော်များလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်”

“အင်း...”

“အီဗန်ဂျီလင် (Evangline Adams) ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို
သိလား”

“ဟို...သိဘူး”

“အဲ့ဒီအမျိုးသမီးဟာ သမ္မတဂျွန်ကွင်စီအာဒမ်ကနေဆင်း
သက်ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်တယ်။ ဇာတိက ဘော့စတန်မြို့ဇာတိ
အဲ့ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကိုယ့်ဇာတာကိုယ် တွက်ချက်ပြီး(၁၈၉၉)
ခုနစ်မှာ နယူးယောက်မြို့ကို ပြောင်းလာခဲ့တယ်”

“ကိုယ့်ဇာတာကိုယ့်ဘာသာ တွက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ နယူးယောက်က ဟိုတယ်မှာ စတည်း
တဲ့နေ့မှာပဲ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကို ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်လိမ့်
မယ်ဆိုပြီး၊ သတင်းပေးခဲ့တယ်”

“ဟင်...ဘာများလဲ”

တကယ်စိတ်ဝင်းစားလာ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်ရက်အကြာမှာ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးမီးလောင်ပြာ
ကျသွားတယ်”

“ဟာ...ဟုတ်လား”

“အဲ့ဒီမှာ သူမနာမည်က သတင်းစာရှေ့ဖုံးတွေမှာ ဖော်ပြခံရ
ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံတစ်ခုလုံးမှာ သူမအကြောင်းပျံ့နှံ့သွားတယ်။ အဲ့ဒီလိုနဲ့
သူမက ခေတ်ပေါ်နာမည်ကျော် နက္ခတ်ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပါ
တော့”

“အင်း”

“ဒါပေမယ့် သူမ အဖမ်းခံရတယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“၁၉၁၄ မှာ ရှေ့ဖြစ်ဖတ်သည်ဆိုတဲ့ ပြစ်မှုနဲ့ဖမ်းခံရတာပါ”
သူသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ပြန်လွတ်သွားလား”

“တရားရုံးမှာ သူမက အစမ်းသင်ခံမယ်လို့ပြောပြီးသူစိမ်း
တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတာကို ဟောပြောပြမယ်၊ သူစိမ်းရဲ့
နာမည်ကို ပြောစရာမလိုပါဘူးဆိုပြီး လျှောက်လဲတယ်”

“.....”

“အဲ့ဒီမှာ တရားသူကြီးက သူ့ရဲ့သားကို တွက်ချက်ခိုင်း
တယ်”

“မှန်...မှန်လား”

“မှန်လွန်းလို့ တရားသူကြီးက အမိန့်ကိုဒီလိုချလိုက်ရတယ်”

“ဘယ်လိုများလဲ”

“တရားခံသည် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာကို တိကျသော
သိပ္ပံပညာရပ်တစ်ခု၏ ဂုဏ်သိက္ခာသို့ ရောက်အောင်မြှင့်

တင်နိုင်ပေသည်ဆိုပြီး စီရင်ချက်ချလိုက်တယ်”

“ဒါဆို....”

“နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာကို ကျွန်မယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမှန်ကန်တဲ့ ဟောပြောချက်တွေလည်း အဖြစ်အပျက်များစွာရှိတာကြောင့် အရမ်းကြီးမယ့်ရဲဘူးလို့ဆိုတာပါ”

“ဟူး ”

သူအရုံးပေးလိုက်ရချေပြီ...။ စိတ်လည်းစိတ်ပျက်သွားသည်။

ဗဟုသုတနည်းပါးခြင်း၊ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင် မတွေးခေါ်ခြင်းစတဲ့ အပြစ်များကို ရှာဖွေဖို့ထွက်လာသော သူ့မှာ သူမ၏ စကားများကို အငေးသားနားထောင်နေရပြီး ညနေမိုးချုပ်မှ ထိုအိမ်က ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

အပြစ်ကတော့ တစ်ခုမှပါမလာခဲ့ချေ...။

(၁၇)

ဒီတစ်ခေါက် အမျိုးသမီး(၄)ရဲ့ အိမ်ထဲလဲ ဝင်မကြည့်တော့ပါ။ စကားလဲဝင်မပြောတော့ပါဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူ၏နောက်ဆုံး ပူးတွဲလက်ထပ်ရမည့် အမျိုးသမီးဖြစ်သောကြောင့် အပြစ်တစ်စုံတစ်ခုတော့ တွေ့ကောင်းပါရဲ့ဟု မျှော်လင့်နေမိသည်။

ရုံးမှာကတည်းက ‘အမျိုးသမီး(၄) သည် ပျင်းရိသော မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် လက်မထပ်နိုင်ပါ’ ဆိုသည့် ပြစ်ချက်ရရှိအတွက် ဒီနေ့သူမ မသိအောင်အပြင်က စောင့်ကြည့်ရမည်ဟု တွေးထားသည်။

ဦးဆုံး အမျိုးသမီး (၄)၏ အိမ်နားကစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် မနက်အစော ၅ နာရီ တိတိဖြစ်သည်။

အိမ်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်.....သူက အစောကြီးနိုးနေတယ်”

“ဝါး”

အိပ်တောင်အိပ်ချင်လာသည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းအချိန်လောက်ပင် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။
တစ်နေ့လုံး အမျိုးသမီး(၄)မှာ အလုပ်နှင့်လက်ပြတ်သည်မရှိပေ...
ဝင်ငွေရှိသော အလုပ်များလည်း များပြားပြီး ငွေကြေးတောင့်တင်း
သော သူလည်းဖြစ်ပုံရသည်။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်နေလိုက်တာကြည့်ရတဲ့သူပင် အိပ်ချင်ပြီး
ပျင်းရိလာသည်။ ဒီနံပါတ်(၄)အမျိုးသမီးကလည်း ပြစ်ချက်တစ်စုံ
တစ်ခုရရှိ မလွယ်တော့ချေ...။

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ?

ပူးတွဲလက်ထပ်မယ့် အမျိုးသမီး (၄) ယောက်လုံးက အခု
အချိန်မှာ ပြစ်ချက်တွေမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းကုတ်လိုက်၏။

ယခုအချိန်တွင် လုပ်စရာတစ်ခုပဲရှိသည်။ မနက်စောစောထပြီး
ချစ်ရသောကောင်မလေးကို သွားတွေ့ရမည်။

သူ့ကိုမတွေ့ရတာ (လေး) ရက်ပင် ရှိပြီဖြစ်သည်။

(၁၈)

သူ့ချစ်ရသော ကောင်မလေးအိမ်ရှေ့သို့ မနက်စောစောရောက်
သွားသည်။

“ဒေါက်.....ဒေါက်”

တံခါးပွင့်သွားသည်။

သူ့ချစ်ရသော ကောင်မလေး၏ အမေက တံခါးလာဖွင့်ပေး
ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ့ရော... အန်တီ”

“အိပ်နေတယ်...သူ...က နေမြင့်မှထတတ်တာလေ၊ အခု
အချိန်က အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“ဟင်”

“ဒါပေမယ့် သွားနှိုးပေးမယ်”

ခဏအကြာတွင် အိပ်ခန်းပွားဖြင့် သူ့ချစ်ရသော ကောင်မလေးထွက်လာ
သည်။

“အစောကြီးပဲ...အိပ်ရေးမဝသေးဘူး”

ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

သူလည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“သား...မနက်စာ မစားရသေးဘူးမှတ်လား၊ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလေ”

သူငြင်းမလို့ ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူချစ်ရသော ကောင်မလေးက-

“မောင် တစ်ခါထဲ ဝင်စားလေ...မေမေရဲ့ မနက်စာက တအားကောင်းတာ.....ကတော့ မလုပ်တတ်ဘူး၊ ကြက်ဥကြော်တာ တောင် မနည်းသင်ထားရတာ”

“ဟင်”

သူ့အမေ၏လက်ရာမှာ စားပျော်သော အဆင့်ဖြစ်သည်။

စားရင်းနဲ့စိတ်ထဲကပဲ ဘဝင်မကျဖြစ်နေမိသည်။

သူချစ်ရသော ကောင်မလေးကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည်။

မနက်စာကိုပဲ စားနေပြီး သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ချေ...၊ ခဏ

ကြာတော့မှ သူ့ဘေးမှာ ချထားသည့် အမျိုးသမီး(၂)ကို မေးထားသော ဉာဏ်စမ်းများကို တွေ့သွားပြီး-

“ဘာစာရွက်တွေလဲ”

ဆိုကာ ယူကြည့်လေသည်။

“ဉာဏ်စမ်းတွေပါ”

“ဒါဆို ခေါင်းရှုပ်တယ်၊ မကြည့်တော့ဘူး၊ နဂိုကတည်းကမှ စဉ်းစားတယ်ဆိုတာကို အမှန်းဆုံးပဲ”

ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခုခံစားလိုက်ရသည်။

ဘာဖြစ်မှန်းတော့ သေချာမသိပေ....။

“မောင်...ဟိုလေးယောက်ကိစ္စအဆင်ပြေလား”

ခေါင်းပဲ ငြိမ့်ပြလိုက်သည်။

သူချစ်ရသောကောင်မလေးကတော့ ပျော်သွား၏။

“ဟူး”

သက်ပြင်းကို မသိမသာချမိသည်။

နံနက်စာစားပြီး စကားပြောကြရာတွင် သူက အပြောသမား ဖြစ်ပြီး သူချစ်သူက နားထောင်ယုံသက်သက်ဖြစ်သည်။

မသိတာလေးတွေကိုတော့ ထမေးတတ်သည်။

ပြန်ခါနီးတွင်-

“ကို.....ကွန်မတီနှစ်ယောက်ထဲ လက်ထပ်လို့ရပြီပေါ့နော်”

ဟု သူချစ်ရသော ကောင်မလေးက ဝမ်းသာအားရပြောလေသည်။

သူဘာဖြေခဲ့မှန်းမသိတော့...။

နောက်ဆုံးတွင် သူချစ်ရသောကောင်မလေးအိမ်မှ စိတ်ညစ်စွာ ဖြင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

သူ ဘာစိတ်ညစ်နေတာလဲ ?

သင်ချစ်ရသောသူမှာ သင်ချစ်သော အချစ်တစ်ခုသာရှိ၏။

အခြားဘာမှမရှိ.....။

သို့သော်

အခြားသူများတွင် သင်ချစ်သူမှာ မရှိသော အရာများရှိ၏။

သို့ပေမယ့်

သူတို့ကို ချစ်သော အချစ် သင့်မှာမရှိ...။

ထိုအခါ သင်က အချစ်ကို ရူးသွပ်မလား?

ဘဝကို မျှော်လင့်မလား?

ဤသို့သော အဖြစ်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ

ဘဝလမ်းဆုံကိုရောက်နေသည်။

အချစ်သည် တာရှည်မခံဟု ပြောကြလျှင်

ထိုသို့သော အတွေ့အကြုံ ကျွန်တော့်မှာ မရှိသေးပါ။

အားကိုးရတဲ့ ဘဝကြင်ဖော်က ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်

ဟု ဆိုပြန်ရင်လည်း သူတို့ကို ကျွန်တော် မချစ်သောကြောင့်

ပျော်နိုင်မယ်ဆိုတာ

သူတို့ အာမခံနိုင်ပါ့မလား.....။

ဘယ်လိုလဲ?

စဉ်းစားစမ်း?

ဘာလုပ်ရမလဲ?

ဘာလုပ်နိုင်မလဲ?

ဘာကိုရွေးမလဲ?

ဘာကိုလုပ်ရမလဲ?

နောက်ဆုံးတွင် လူငယ်လေးသည် တရားရုံးသို့ တစ်ဖက်ပါ
အတိုင်း စာရေးတင်ပြခဲ့သည်။

သို့

တရားသူကြီး

ဒေသ(၁)၊.....၊ နိုင်ငံငယ်။

အကြောင်းအရာ။

။လျှောက်ထားခြင်း။

တရားသူကြီးခင်ဗျား.....။

လောကမှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားမရှိသလို ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမဆိုတာလည်းမရှိပါ။

ကျွန်တော်ပူးတွဲ လက်ထပ်ရမည့် အမျိုးသမီး (၄) ဦးမှာ လွန်စွာတော်ပြီး ပြစ်ချက်များကို ရှာတွေ့ဖို့ ခက်ခဲသည့် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့တွင်ရှိသည့် အားသာသော အချက်များသည် ကျွန်တော်လက်ထပ်မည့် ချစ်နေသော သူတွင် လုံးဝမရှိသည်ကို အမှတ်မထင် ဝမ်းနည်းစွာတွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ချစ်သူအပါအဝင် ပူးတွဲအမျိုးသမီး (၄) ယောက်နှင့်ပါ လက်ထပ်ခဲ့မည်ဆိုပါက အလွန်တရာ ကောင်းမွန်သော ဘဝကို ရလိမ့်မည်ဆိုတာကိုလည်း ခန့်မှန်းခဲ့မိပါသည်။

သို့ပေမယ့်

ကြာလာလေလေ ကျွန်တော်ချစ်ရသော ချစ်သူမှာ ဘေးရောက်လေလေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ (သို့) ထိုလေးယောက်ကို လိုက်မီနိုင်မည်မဟုတ်သောကြောင့် သူတို့ လေးယောက်အား မှီခိုသူဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ဤတွင် အချစ်သည် ကြာလေနိုင်မြဲလေမည်လားဆိုတာလည်း
ကျွန်တော် ယခုအချိန်မှာ မသိသေးပါ။

ထိုအချိန်ရောက်မှ အချစ်သည် မခိုင်မြဲသော အရာဆိုတာကို
ကျွန်တော်သိမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်ချစ်ရသော ကောင်မလေးကိုသာ
ကျွန်တော်အပြစ်မြင်နေမိပါလိမ့်မည်။

စိတ်ဆင်းရဲရပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ထိုပူးတွဲပါ အမျိုးသမီး(၄) ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦးမှာ အစစအရာရာကွာခြားပါသည်။

သူတို့ (၄)ယောက်က သာသည်ဟုထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နှင့်လည်း သဟဇာတ ဖြစ်လိမ့်မည်
ဟု မထင်ပါ...။

သို့အတွက် နောင်တစ်ချိန်မှာ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ အခု
အချိန်မှာ အချစ်တစ်ခုသာ ရွေးချယ်လိုပါသည်။

ကျွန်တော်ချစ်ရသော သူတစ်ဦးတည်းနှင့်သာ လက်ထပ်လို
ပါသည်။ နောင်တစ်ချိန်တွင် သူ့ကို အခြားသူများနှင့် ယှဉ်ပြီး အပြစ်
မမြင်လိုပါ။ ပူးတွဲလက်ထပ်ရမည့်သူ (၄)ဦးနှင့် အဆင့်ကွာသောကြောင့်
လက်မထပ်ရန် ပြန်စဉ်းစားပေးပါရန် အနူးအညွတ် လျှောက်ထားအပ်ပါ
သည်။

လျှောက်ထားသူ

မောင်.....

ဒေသ(၁)..... နိုင်ငံငယ်။

ကဲ....

သင်ရော အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ?

လေးစားစွာဖြင့်

လူနေ

အမှာစကား

ဤဝတ္ထုပြုစုတ်သည် ကျွန်တော်ချစ်ရသော အနုပညာနယ်မှ
ညီအစ်ကို မိတ်ဆွေများအား ကျီစယ်ရေးသားထားသောကြောင့် အမှား
အယွင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်တာဝန်သာဖြစ်ပါကြောင်းနှင့်
ခွင့်လွှတ်ပေး ပါရန် ကြိုတင်၍ တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

အားလုံးကို ကြည်နူးစေချင်သောစိတ်ဖြင့်

ကျွန်တော်

မိုးစက်ဝိုင်း

ဂန္ထီရကလောင်
(ပြဇာတ်ဝတ္ထု)

ပါဝင်သော သရုပ်ဆောင်များ

ဆစ်ကြာ

ဒါရိုက်တာသားကြီး

ပဉ္စမဒီရိုင်း

ချမ်းမင်းအိမ်

သရဝဏ်

လူနေ

သိုးဆောင်း

သည်ခေတ်နေ

ပြက္ခက် ၁

ပေ ၂၀×၆၀ မြေကွက်ပေါ်ရှိ လုံးချင်းနှစ်ထပ်သစ်သားအိမ်
(ကာလပေါက်ဈေး သိန်း ၆၀ ဝန်းကျင်ခန့်)
မနက်ခင်း

စာရေးဆရာ ယူမံဒီရိုင်း မီးသွေးမီးပေါ်ရှိ ထမင်းအိုးအားမွှေးနေ။
လင်းသောနှစ်ပေမီးချောင်းအား ဘုံကြည့်ကြည့်။ တဆက်တည်းလျှော်ရန်
ဆပ်ပြာမှုန့်ဖြင့်စိမ်ထားသော အဝတ်အစားများကို အထက်အောက်လှန်
ကာ မွှေလိုက်။ နဖူးပေါ်စီးကျလာသော ချွေးစက်တွေကိုသုတ်။ ပင်ယန်း
နှစ်နယ်နေဟန်။ ခေတ္တနားပြီးမှ တံခါးကြား၌ဝက်ထားသော ဝီစကီပု
လင်းပြားကို ထုတ်ကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ နှစ်ပက်စာလောက် လောင်းထည့်
လိုက်။ ရေသန့်ကုန်နေသဖြင့် အုတ်ကန်ထဲမှ ရေခပ်ကာရော၍ နွား
သိုးကြိုးပြတ်မော့ချလိုက်။

ယူမံဒီရိုင်း။

။ (ဇက်ကိုဘယ်ညာချိုး)အား...ကောင်းလိုက်တာ
...လူကိုလန်းသွားတာပဲ။

(ကျေနပ်စွာ တီးတိုးပြော၊ ဝေကျလာ
သော ထမင်းအိုးဆီသို့ ပြေး၊ ထမင်းရည်ငှဲရင်း
စဉ်းစားနေ၊ ထမင်းအိုးနှစ်ထားချိန်မှ မီးပြန်လာ)

ယူမံဒီရိုင်း။

။ (မျက်နှာကိုခွဲ) ထင်သားပဲ၊ ထမင်းအိုးကျမှ မီးလာ
မယ်ဆိုတာ။ အင်း...စာရေးဆရာရှိတာလိုတော့
ရေးရဦးမယ်။ စာမူခရမှ ပုန်းမကြောင်မှာ
(တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းပြောရင်း အရက်နောက်

တစ်ခွက်ထပ်သောက်လိုက်၊ အိမ်ရှေ့ဆီမှ ထည်
ဝါလှသော ဒေဝစကြာ၏ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရ)

ဒေဝစကြာ။

။ ပဉ္စမံ...ဟေ့ ပဉ္စမံ...အိမ်ထဲမှာလားကွ
(ပဉ္စမံဒီရိုင်းသောက်လက်စ အရက်သီးသွား၊
အိတ်ကပ်ထဲမှ ပူရှိန်းသကြားလုံးကပျာကယာ
ထုတ်၍ ငုံလိုက်၊ ဒေဝစကြာအား ရှိန်သောအသွင်
ရှိ၊ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာ)

ပဉ္စမံဒီရိုင်း။

။ ဟော...ကိုဒေဝပါလား...လာလေ အိမ်ထဲကို...
ကိစ္စအထွေအထူးရှိလို့လား။

ဒေဝစကြာ။

။ ရှိလို့ပေါ့ ပဉ္စမံရာ။ မင်းခုတလော အရမ်းဟော
နေတဲ့သတင်းကို ကြားပြီးပြီလား။

ပဉ္စမံဒီရိုင်း။

။ (တွေကနဲစဉ်းစားလိုက်) အင်း...ကြားသားပဲဗျ။
မြစ်ဆုံရေးအားလျှစ်စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းကို
ပြောတာမလား။ စိတ်ညစ်စရာပဲဗျ...အဲဒီကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ပြည်သူတွေလည်း အတော်ရင်လေး
နေကြတယ်။

ဒေဝစကြာ။

။ (သက်ပြင်းလေးလေးပင်ချ) ဟုတ်တယ်ဗျာ။
ကျုပ်တို့ ဘိုးဆားဘီဘင်လက်ထက်ကတည်းက
အမှီပြုနေလာခဲ့တဲ့ မိခင်ဧရာဝတီမြစ်ကြီး ကျုပ်
တို့လက်ထက်ကျမှ အနာတရဖြစ်မှာကိုတော့ မလို
လားဘူးဗျာ...

(နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မကောင်းစွာ သုံးစက္ကန့်မျှ
ငြိမ်သက်)

ဒေဝစကြာ။

။ အဲဒီကိစ္စကိုတော့ သမ္မတကြီးက ပြည်သူတွေရဲ့
မျက်နှာကို ကြည့်ပါလိမ့်မယ်။ အဲ...ကျုပ်အခုလာ
တဲ့ကိစ္စက ကျုပ်တို့စာပေ လောကနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
တော့ ဖြစ်နေတဲ့သတင်းဗျ။

ပဉ္စမံဒီရိုင်း။

။ (မျက်ခုံးပင့်လျက်) စာပေလောကနဲ့ ပတ်သက်
လို့ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ...ဟိုတစ်ရက်က စာရေး
ဆရာဒသကျော်စွာရေးတဲ့ ‘မှောင်ဝဖူးစာရုံပုံလွှာ’
စာအုပ်အတွက် လုပ်တဲ့ပွဲသတင်းလား။ ဒါနဲ့
အဲဒီစာရေးဆရာလေးက အသက်သုံးဆယ်ပဲ
ရှိသေးတာဆို။ ငယ်ငယ်လေးပဲဗျ...နော့။

ဒေဝစကြာ။

။ အင်း...အသက်သာငယ်တာပါ...ဒါပေမယ့်...

ပဉ္စမံဒီရိုင်း။

။ (မျက်လုံးပြူးလျက်) ဟင်...အသက်ငယ်ပြီး
ဘာကများကြီးနေလို့လဲ။

ဒေဝစကြာ။

။ ဟိုဟာ...အဲလေ...စာပေဝါကတော့ မနည်းဘူး
လို့ ပြောချင်တာပါ...ကဲပါ စကားတွေတောင်
ဆေးချော်ကုန်ပြီ။ ကျုပ်ပြောချင်တာ အဲဒီသတင်း
လည်းမဟုတ်သေးဘူးဗျ။

ပဉ္စမံဒီရိုင်း။

။ ဒါဆိုဘာများလဲ။

ဒေဝစကြာ။

။ (ခဏမျှငြိမ်သက်) အင်း...ဒါနဲ့ရင်တော့ ခင်ဗျား

ဒီသတင်းမကြားသေးတာသေချာနေပြီ၊ ဒီလိုဗျ၊
ခု ကျုပ်တို့စာပေလောကမှာ ဂန္ထီရကလောင်တစ်
ချောင်းပေါ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ ဗျာ...ဘယ်လို၊ ဘယ်လို၊ ဂန္ထီရကလောင်ဟုတ်
လား၊ ရှင်းပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော်သိပ်နားမည်လို့။

ဒေဝစကြာ။

။ တကယ်တော့ ဂန္ထီရကလောင်ဆိုတာ ခြံစင်တွေ
နဲ့ အလိုအလျောက်ဖွဲ့စည်းတည်ရှိနေတဲ့။

ကလောင်တစ်ချောင်းကို ပြောတာ၊ အဲသူရဲ့ အစွမ်း
သတ္တိကတော့ ဘယ်စာပေအမျိုးအစားမဆိုရေးလို့ရ
တာပဲ၊ ဥပမာ စိတ်ထဲမှာ ငါ၊ဟာသဝတ္ထုရေးမယ်
လို့ အာရုံပြုပြီး စာရွက်ပေါ်ကိုသာ ကလောင်တင်
လိုက် အော်တိုရေးမိပြီးသားပဲ။ ဒါတင်မကသေး
ဘူး။

အဲဒီကလောင်နဲ့ရေးတဲ့ စာပေဟာ ဖတ်သူရဲ့ နှလုံး
သားအထိ ယိုစိမ့်ကျသွားလောက်အောင်စွမ်းတယ်
တဲ့၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေကွာ၊ ကဲဒီကလောင်ကို
သာ ရလိုက်ရင်တော့...

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ (လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်) ပေါက်ပြီဗျာ၊
ပေါက်ပြီ ကိုဒေဝ အဲဒီကလောင်ကိုသာရရင်
တော့ ကျွန်တော်တို့ လုံးချင်းစာအုပ်တွေဟာလည်း
စောင်ရေး သောင်းချီသိန်းချီရိုက်ရပြီး စာမူခတွေ

လည်း အများကြီးရ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘက်ဆဲ
လားတွေဖြစ်...ဖြစ်

ဒေဝစကြာ။

။ (လက်ကာပြုလျက်) ခဏနေဦး ပဉ္စမကြီးရ၊
အဲဒီဂန္ထီရကလောင်ဟာ ကျုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံထဲ
က တစ်နေရာရာမှာရှိနေတယ်ဆိုတာကတော့
သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာ
အတိအကျမသိရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီသတင်း
က စာပေလောကထဲမှာ အံ့အံ့ကြွက်ကြွက်ဖြစ်နေ
ပြီ။

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ (ထိတ်လန့်စွာ) ဟာ၊ ဒါဆို ကျန်တဲ့စာရေးဆရာ
တွေလည်း အဲ...အဲဒီကလောင်ကို

ဒေဝစကြာ။

။ လိုက်ရှာနေကြပြီပေါ့ဗျာ၊ ပထမတော့ သတင်းက
သိပ်မပေါက်ကြားသေးဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူနေ
ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာလေးက ရှည်ပြီး အွန်လိုင်းပေါ်
တင်လိုက်တော့ အားလုံးသိကုန်ကြတာ

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ အဲဒီစာရေးဆရာကလည်းဗျာ လူနေချိန်ပြီး လူလို
မနေဘူး။

ဒေဝစကြာ။

။ အဲဒါကို ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ခုကျုပ်တို့ လုပ်ရာမှာ
ဂန္ထီရကလောင်ရှိတဲ့ နေရာကိုစုံစမ်းရမယ်၊ ပြီးတော့
တခြားစာရေးဆရာတွေထက် ဦးအောင်ရယူရမယ်၊

၈၄

အိမ်ထောင်

အိမ်ထောင်

၈၅

ကဲ...အဲဒီ ကိစ္စအတွက် ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ပူးပေါင်း
မလား။

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ သိပ်ပူးပေါင်းတာပေါ့ ကိုဒေဝရာ၊ အဲ ကလောင်
ရရင်တော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီရေးမှာနော်။

ဒေဝစကြာ။

။ (ခေါင်းညိတ်လိုက်) ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါကရမှ
ပြောကြတာပေါ့၊ ခုလောလောဆယ် အရေးကြီးတာ
က ဘယ်နေရာမှာရှိနေမှန်းမသိတဲ့ ဂန္တီရကလောင်
ကို ရှာဖို့အတွက် နယ်မြေကျွမ်းတဲ့ လူတော့လို
တယ်။

(နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်ကာ စဉ်းစား၊ အတန်ကြာ
မှ ပဉ္စမဒီရိုင်း မျက်နှာကြီးဝင်လာ)

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ ဟုတ်ပြီဗျာ၊ နယ်မြေကိစ္စအတွက်တော့ မပူနဲ့တော့
သရဝဏ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ သူကစာရေးရင်း
နဲ့ တစ်ဖက်က တိုးဝိုက်လုပ်တာလေ၊ တစ်နိုင်ငံ
လုံးသူမရောက်ဖူးတဲ့ နေရာခပ်ရှားရှားပဲ၊ သူ့ကိုပါ
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲ ခေါ်လိုက်ရင်ကော။

ဒေဝစကြာ။

။ ကောင်းမယ်ထင်ရင်လည်း စီစဉ်လိုက်လေ၊ ကဲဗျာ
ခုပဲ ခင်ဗျား ဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီးပြောလိုက်။

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ (စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်) ကျွန်တော့်ဖုန်းက လောလော
ဆယ် မရှိဘူးဗျာ၊ ကင်ထားရတယ်။

ဒေဝစကြာ။

။ ဟင် မင်းဖုန်းကင်ထားတယ်ဟုတ်လား၊ဘာကို
ပြောတာလဲ။

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ တလောက ဘောလုံးပွဲရုံးတာနဲ့ ငွေပြတ်လို့
ဖုန်းပေါင်ထားရတာကို ပြောတာပါဗျာ၊ တောက်
(တက်ခေါက်သံ)

အဲဒါလည်း ကျွန်တော့်ထုတ်ဝေသူ စနစ်အောင်နဲ့
ပန်းရွက်ဝေစာပေက သန့်စင်အောင်တို့မြှောက်ပေး
တာပါဗျာ၊ ချယ်လ်ဆီးဘက်က ထိုင်လိုက်ဆိုလို့
တီးထည့်လိုက်တာ ဂျမ်းပါပစ်ကုန်ရော။

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ (အားတက်သွားလျက်) ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့
ဒီအတိုင်းဆိုရင် အကြည်တော်တို့ အုပ်စုလည်း
ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှာနေလောက်ပြီ။

ဒေဝစကြာ။

။ သိပ်သေချာတာပေါ့၊ အကြည်တော်တို့အုပ်စုတင်
မဟုတ်ဘူး၊ မျိုးကိုမျိုးတို့လည်း သျှိုသူအောင်တို့
နဲ့ပေါင်းပြီး လူစုနေတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ချမ်းမင်း
အိမ်ကတော့ အဲဒီကလောင်လိုက်ရှာဖို့ဆိုပြီး ဇာတ်
ညွှန်းရေးပြီး လုပ်ထားတဲ့ရွှေတွေကို အကုန်ရောင်း
လိုက်ပြီတဲ့...

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ၊ ဒီကလောင်က စာရေးဆရာတိုင်း
အတွက် သည်းခြေကြိုက်ပဲလေ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်

၇၆

မိုးစက်ပိုင်

ကျွန်တော့်ထုတ်ဝေသူ စန်းမွန်အောင်လည်း
ကိုမင်းလူဆီ သွားကမ်းလှမ်းနေလောက်ပြီ။

ဒေဝစကြာ။

။ ဟင် ဘယ်လို ဘယ်လို။

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီကလောင်ရှာဖို့အတွက်
လိုအပ်တဲ့ကား၊ လမ်းစရိတ်တွေ သူအကုန်အကျ
ခံမယ်၊ အကယ်၍ အဲဒီကလောင်ကိုသာရရင်တော့
ရေးသမျှ စာမူတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း
ထုတ်ဝေခွင့်ပြုရမယ် ဘာညာဆိုပြီးပေါ...။

ဒေဝစကြာ။

။ (ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လျက်) ခင်ဗျားပြောတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဲ၊ သူများကိစ္စတွေစဉ်းစားမနေနဲ့
တော့ ကျုပ်တို့အတွက် လမ်းစရိတ်ကကော
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ (မျက်မှောင်ကြုတ်) ရအောင်တော့ ရှာရမှာပဲ၊
ကျွန်တော်လည်း စန်းမွန်အောင်ဆီက ရသလောက်
ကြံငွေထုတ်ကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ တရုတ်ကြီးသန့်
ဇင်ထွန်းကိုလည်း စာမူငါးမူလောက်ပေးမယ်လို့
အချို့သတ်ပြီး ရေခပ်ရတော့မှာပဲ

ဒေဝစကြာ။

။ ဟာ၊ မင်းတရုတ်ကြီးက ပေးပါ့မလားကွ၊ ကာရာ
အိုကေဆိုင်သွားရင်တောင် မုန့်ဖိုးပေးရမှာစိုးလို့
တွဲဆိုမယ့်ကောင်မလေးကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊
အာဂတရုတ်ကြီးပါကွာ

ဂန္ထီရကလောင်

၇၇

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ အင်း၊ ဘယ်လိုမှမရ
ရတော့ ဒီအိမ်ကဲ့ပဲ မိန်းမမသိအောင် ပေါင်သွား
မသံဗျာ၊ အဲဒီထက်သေချာတာမရှိဘူး။

ဒေဝစကြာ။

။ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ အဆင်ပြေရင်လည်း ပြီးတာပဲ
သေ၊ ကျုပ်ကတော့ လူပျိုဆိုတော့

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ (ကြားဖြတ်၍) ဪ...ကြော်ငြာကဝင်ပြန်ပြီ။

ဒေဝစကြာ။

။ (ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်၍) အဟဲ၊ နောက်ဆံတင်းစရာမရှိ
ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ၊ ကဲ၊ တိုင်ပင်ပြီးပြီဆိုတော့
ခင်ဗျားလည်း သရဝဏ်ဆီ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်၊
ကျုပ်ကတော့ ခုပဲ ထုတ်ဝေသူ ကိုကျင်ဝမ်ဆီ
ချီတက်လိုက်ဦးမယ်၊ ကြိုတင်ငွေထုတ်ဖို့လေ

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ ကောင်းပြီ ကိုဒေဝ၊
(ဒေဝစကြာ ပခုံးပြင်ဝတ်၊ သူဦးထုပ်ကလေးကို
ကျကုန်နုဆောင်၊ လွယ်အိတ်ကို ဆားဆောင်းလွယ်
ရင်း လှည့်ထွက်သွား)

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ (လှမ်းကြည့်ရင်း တီးတိုးရေရွတ်) အင်း၊ ဂန္ထီရက
လောင်၊ ဂန္ထီရကလောင်၊ အဲဒါကိုသာ ရလိုက
တော့ ပဉ္စမကိုကြည့်ပြီး အားလုံးရင်ခံကုန်တာ
မှာပဲ...

(ပြောနေရင်း နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပျံ့ပွလုပ်၊ တစ်စုံ
တစ်ခုကို သတိရပြီး ဝုန်းကနဲထခုန်)

၇၈

မိုးစက်ပိုင်

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ (အိမ်နောက်ဘက်သို့ ပြေးလျက်) ဒုက္ခပါပဲ ထမင်း
အိုးတော့ တူးကုန်ပါပြီ...လုပ်ကြပါဦး

ကားလိပ်ချ။

ပြက္ခက် (၂)

အင်တာနက်ဆိုင်

နေ့လည်

အင်တာနက်ဆိုင်ထဲရှိ ချောင်ကျသော ကွန်ပျူတာရှေ့၌ လူနေ
အလုပ်ရှုပ်နေ။ တစ်ချက်ချက်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲကြည့်။
လက်အစုံက ကွန်ပျူတာကီးဘုတ်ပေါ်ဆော့ကစား။ အကြည့်က ကွန်ပျူ
တာမော်နီတာဆီသို့ လှည့်။

ကွန်ပျူတာမော်နီတာဖန်သားပြင်၌ ပေါ်နေသောစာများ။
လူနေ။ ။ သည်ခေတ်နေ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ၊ ထူးခြားရဲ့လား
သည်ခေတ်နေ။ ။ ထူးဆော့ထူးတယ်ကွ၊ မနေကပဲ ဒါရိုက်တာကိုသားကြီး
တို့အဖွဲ့ ပြင်ဦးလွင်မှာ ကားရိုက်ပြီးပြန်လာတာ၊
ကိုသားကြီးလာပြောတာတော့ ပြင်ဦးလွင်နားက
ရွာတစ်ရွာမှာ ရှိတယ်ဆိုပြီး သတင်းကြားနေတယ်တဲ့
(လူနေမျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းသာရိပ်ဖြတ်သွား။ စာပြန်
ရိုက်လိုက်)

လူနေ။ ။ ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို ဒီရက်ပိုင်းထဲမှာ ရိုက်ကူးရေးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ပြင်ဦးလွင်လမ်းကြောင်းရှိသေးလား

သည်ခေတ်နေ။ ။ အင်း၊ ခရေဖြူထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ ဒါရိုက်တာကိုနေ
ပိုင်တို့ တက်စရာတော့ ရှိတယ်ကြားတယ်
လူနေ ။ ။ အိုကေလေ၊ ဒါဆိုမင်းလည်း ဇာတ်ညွှန်းရေးမယ်
ဆိုပြီး သူတို့နဲ့ လိုက်သွားလိုက်ကွာ၊ သုံးရက်
လောက်နေရင် ငါတို့တက်လာခဲ့မယ်၊ ဟိုကောင်
လင်းညှို့သွေးကို စောင့်ရဦးမှာဆိုတော့...

သည်ခေတ်နေ။ ။ လင်းညှို့သွေးတို့ ကြို့ပင်ကောက်ဘက်မှာကော
ဘာသတင်းမှ မကြားဘူးလား။

လူနေ။ ။ မကြားဘူးကွ၊ မနေ့က ဒီကောင်ဖုန်းဆက်တော့
ပြည်မှာရှိတဲ့ တိုးဆောင်မိုးဆီကိုတောင် မေးပြီးပြီတဲ့၊
တိုးဆောင်မိုးတောင် နေ့စေးရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဧရာဝတီ
တိုင်းဘက်ဆင်းမယ်ကြားတယ်။

သည်ခေတ်နေ။ ။ လွတ်ထားလိုက်ပေါ့ကွာ၊ သွားကြပါစေပေါ့၊
လောလောဆယ် သတိထားရမှာက ဒေဝစကြာ
ခေါင်းဆောင်တဲ့အဖွဲ့ပဲ သူတို့က ပြောက်ကျား
စနစ်နဲ့ စုံစမ်းနေတာနော်

လူနေ ။ ။ သိပါတယ်ကွာ၊ ကဲ...ဒါဆို မင်း ပြင်ဦးလွင်ကပဲ
စောင့်တော့။

သည်ခေတ်နေ။ ။ အိုကေ လူနေ။
(ရိုက်ထားသော စာတွေကို လူနေဖျက်လိုက်၊
ကွန်ပျူတာဆိုင်ထဲမှ ကုတ်ချောင်းကုတ်ချောင်း

၈၂

မိုးဆက်ပိုင်

ထွက်သွား၊ ထိုအချိန်မှာပဲ ဝန်ထမ်းယူနီဖောင်း
ဝတ်ထားသော သရဝဏ်က အိတ်ထဲမှ ဟန်ဖုန်း
သေးသေးလေးကို ထုတ်လိုက်)

သရဝဏ်။

။ ဟလို၊ ကိုဒေဝလား၊ ပစ်မှတ်သဲလွန်စေပြီဗျ။
come to the point က ပြင်ဦးလွင်ပဲ၊ အဲဒါပစ္စ
မံကြီးကို ပြောလိုက်၊ အသင့်ပြထားလို့၊ မနက်
ဖြန်ပဲ ပြင်ဦးလွင်ကို တက်မယ်
(သရဝဏ် ဖုန်းချရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်
လိုက်)
(တိတ်ဆိတ်သွား)

ကားလိပ်ချ။

ဥက္ကဋ္ဌ(၃)
စားသောက်ဆိုင်
ညနေ

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ သည်ခေတ်နေ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
စောင့်မျှော်နေဟန်ပြင် : ခိုင်အပေါက်ဝသို့ ကြည့်။ စိတ်လှုပ်ရှား။
သက်ပြင်းချ။ မှာထားသော ထမင်းပေါင်းရောက်လာ။

ဝိတ်တာ။ ။ ဆရာ ဘီယာမှာဦးမလားဗျ...။

သည်ခေတ်နေ။ ။ (စိတ်ကိုချုပ်တီးလိုက်)ဟေ့အေး...မမှာတော့ပါ
ဘူးကွာ။

(ဝိတ်တာလေးလှည့်ထွက်သွား၊ သည်ခေတ်နေ
အေးမလိုအားမရရေရွတ်)

သည်ခေတ်နေ။ ။ ဟင်းကွာ...အရက်သေစာကို တစ်နှစ်မသောက်
ဘူးလို့ အဓိဋ္ဌာန်ထားတဲ့ငါ့ကိုမှ ဒီဆိုင်ကို ချိန်းရ
တယ်လို့...ဂလု။

(တံတွေးမျိုချ။ ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေ။ သိုးဆောင်း
ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာ)

သိုးဆောင်း။ ။ သည်ခေတ်နေ ရောက်နေတာကြာပြီလားကွ
(ပြောရင်း သိုးဆောင်းက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ဆယ့်
ခြောက်ဘုံမြောက် ဝက်ခြံကို တယုတယ ညှစ်
လိုက်)

သည်ခေတ်နေ။ ။ (စိတ်မရှည်စွာ) ကြာပြီပေါ့ကွ၊ မင်းကလည်း
ကြာလိုက်တာ။

သိုးဆောင်း။ ။ ကြာဆို လမ်းမှာ ကွေ့ဝိုက်ပြီး လာရတာကွ။

သည်ခေတ်နေ။ ။ (မျက်လုံးပြူး) ပင်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ။

သိုးဆောင်း။ ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ငါ အိမ်ကထွက်ထွက်ချင်း
မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားတစ်စီးတွေ့တယ်ကွ၊

နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သုံးဆယ့်တစ်လမ်းက
ခုနစ်စင်ကြယ်စာပေပိုင်ရှင် ဦးအောင်စိုးရဲ့ကားဖြစ်
နေတယ်။ ကားထဲမှာလည်း ဦးအောင်စိုးနဲ့အတူ
ဟိုစာရေးဆရာ ပေါက်စ သွန်းဆစ်က ပါသေးတယ်
ကွ၊ ငါ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်မလို့ထင်
တယ်၊ ငါလည်း တက်စီငှားပြီး ကွေ့ပတ်မောင်းခိုင်း
ရတာပေါ့၊ ကဲ ဒါကြောင့် ကြာသွားတာ။

သည်ခေတ်နေ။ ။ (သက်မချ) အေးကွာ၊ ဒီဂမ္ဘီရကလောင်ကိုတော့
စာရေးဆရာတွေအားလုံး သည်းကြီးမည်းကြီး
ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ဪ မင်းကိုပြောစရာရှိတယ်ဆို
တာက ငါ လူနေကို ပြင်ဦးလွင်ဆိုပြီး လမ်းကြောင်း

၈၆

မိုးဆက်ပိုင်

လွှဲလိုက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကိုတော့ ငါဟန်
ပြလိုက်သွားရမှာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းရထားတဲ့ သတင်းက
ဘယ်မှာတဲ့လဲ။

သိုးဆောင်း။ ။ မြစ်ကြီးနားမှာရှိတဲ့ အင်းတော်ကြီးရဲ့ အနီးနားက
ရွာမှာတဲ့၊ ဒါဆိုတော့ မင်းပြင်ဦးလွင်မှာ လူနေတို့
နဲ့ ဟန်မပျက်တစ်ရက်နေပြီး မြစ်ကြီးနားကိုသာ
တက်ခဲ့လိုက်တော့ ငါ အဲဒီကစောင့်နေမယ်။

သည်ခေတ်နေ။ ။ အေးပြီးရော။ မင်းလည်း သွားတာလာတာ
ဒီရက်ပိုင်းသိုသိုသိပ်သိပ်လုပ်နေရ။

သိုးဆောင်း။ ။ အေးပါကွာ၊ ကဲ ငါလစ်မယ်၊ မြစ်ကြီးနားမှာ ဆုံမယ်

သည်ခေတ်နေ။ ။ အိုကေ သိုးဆောင်း။
(နှစ်ယောက်သား လက်ဖဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြ)

ကားလိပ်ချ။

ပြကွက် (၄)
ကာရာအိုကေခန်းမတွင်း

ည

သိုးဆောင်း ကာအိုကေခန်းမထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် နှင်ရှိနေ။ သီချင်းသံကို တိုးခိုင်းပြီး သိုးဆောင်း ဖုန်းထုတ်ကာ ဆက်လိုက်၊
 သိုးဆောင်း။ ။ အိုကေတယ် ကိုသားသား၊ လူနေကတော့ ပြင်ဦး
 လွင်မှာပဲ လိုက်ရှာလိမ့်မယ်။ ဟိုကောင်သည်
 ခေတ်နေကိုတော့ မြစ်ကြီးနားဆိုပြီး ပို့လိုက်ပြီ။
 ခု ကိုသားသား သတင်းရထားတဲ့ နေရာက
 ဘယ်နေရာလဲ။
 (တစ်ဖက်မှ ပြောသံကို သိုးဆောင်းအားစိုက်၍
 နားထောင်၊ ဘေးမှကောင်မလေးက အသာလေး
 ကြည့်နေ)။

သိုးဆောင်း။ ။ ဘာ။ ဘယ်လို ပဲခူးနားတင် ဟုတ်လား၊ ဟား
 ဟား ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဟိုလူတွေတော့ သူတို့
 စားရိတ်နဲ့ သူ သွားကြပစေပေါ့။
 အိုကေ ကိုသားသား၊ မနက်ဖြန် တွေ့မယ်
 (သိုးဆောင်း ဖုန်းချလိုက်၊ ကျေနပ်နေဟန်။ ဘေး

မှ ကောင်မလေးက အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ရန်
 ထရပ်လိုက်။ သိုးဆောင်းလှမ်းဆွဲ)

သိုးဆောင်း။

။ ဘယ်သွားမလို့လဲ ကလေးရာ။

ကောင်မလေး။

၊ ခဏလေးပါ၊ သမီးတို့င်းလက်ဝင်ချင်လို့၊ ပလိမ်းနော်
 (ကောင်မလေးက သိုးဆောင်းအား ဝမ်းကစိစိ
 ပေးကာ လှစ်ကနဲ ထွက်သွား။ သိုးဆောင်းပြုံးပြီး
 ပြီးကျန်ခဲ့)

(ဆိုင်အပြင်ဘက် ကောင်တာရှေ့မှာ ကောင်မလေး
 ရပ်လိုက်၊ ကောင်တာပေါ်မှ ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ဂဏန်း
 တချို့ကို နှိပ်လိုက်)

ကောင်မလေး။

။ ဟလို။ ကိုကြီး လူနေလား၊ ဟုတ်တယ်၊
 ကိုကြီး သိထားတဲ့နေရာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလူ
 ပြောတာကတော့ ပဲခူးနားမှာတဲ့၊ ဒါပဲနော်၊ မနက်
 ဖြန် သဲမှာထားတဲ့ ဖိနပ်လေးလိုက်ဝယ်ပေးဦး။ ဒါပဲ

ကားလိပ်ချ။

ပြကွက်(၅)
တိုက်ခန်းဝရံတာ

ည

BURMESE
CLASSIC
.COM

တိုက်ခန်းဝရံတာ၌ သည်ခေတ်နေ ခေါက်တွဲခေါက်ဖြန့်လျှောက်
နေ။ တစ်စုံတစ်ခုအား အကြံထုတ်နေဟန်။ ဟန်ဖုန်းကို လက်ထဲမှာ
ကိုင်ထားရင်း ဆက်ရန်သင့်မသင့် ချိတ်ချတုံ့ဖြစ်။ အတန်ကြာ လမ်းလျှောက်
ပြီးမှ ရပ်လိုက်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသွားဟန်ဖြင့် ဖုန်းခေါ်။

သည်ခေတ်နေ။ ။ ဟလို ကိုသားကြီး...၊ ကျွန်တော်ပါ သည်ခေတ်၊
ကျွန်တော် တစ်ခါပြောထားတဲ့ကိစ္စလေ...
(တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြောသံကို ငြိမ်ကားနားထောင်)

သည်ခေတ်နေ။ ။ ဟုတ်တယ် ကိုသားကြီး လူနေက ပြဿနာ
မရှိဘူး။ သူက ပြင်ဦးလွင်ကိုပဲတက်နာ၊ တကယ်
ပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာက အဲဒီမှာမဟုတ်ဘူး၊ မြစ်ကြီးနား
က အင်းတော်ကြီးနားမှာဗျ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာအထိ
သိုးဆောင်းပါလာလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ။

(တစ်ဖက်မှ စကားဆုံးမှ သည်ခေတ်နေက
ခေါင်းညိတ်လျက်)

သည်ခေတ်နေ။ ။ အင်းပါ၊ ခု ကိုသားကြီး ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေး

၉

မိုးကောင်း

ရမ္မာက မနက်ဖြန် သိုးဆောင်းရန်ကုန်က မထွက်
ခင်မှာ ကိုသားကြီးနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ လူကြမ်းသရုပ်
ဆောင်တွေကို ဟန်လုပ်ပြီး ပြန်ပေးခဲ့သလို တစ်ရက်
ဖမ်းခိုင်းထားလိုက်တာ...။ ဒီကောင် တစ်ရက်နောက်
ကျရင်ပြီးရော....

သည်ခေတ်နေ။

။ (စကားဆုံးမှ မျက်မှောင်တွန့်လျက်) ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ
ရာဇဝတ်မှုတော့ မသင့်လောက်ပါဘူး။ လိုအပ်တဲ့
ငွေရေးကြေးရေးကို ကျွန်တော်ပေးပါ့မယ်။ ဖြစ်အောင်
သာလုပ်ပေးနော်...ဟုတ်၊ ကိုသားကြီး
(သည်ခေတ်နေ ဖုန်းချလိုက်)

ကားလိပ်ချ။

BURMESE
CLASSIC

ပြကွက် (၆)

တိုက်ခန်း

၉

၉

မိုးစက်ရိုက်

ဒါရိုက်တာသားကြီး စိတ်ရှုပ်နေ။ ခေါင်အသာခါရင်း တီးတိုးသည်။

သားကြီး။ ။ သည်ခေတ်ကွာ၊ တော်တော်ယေးရှုပ်တဲ့ကောင်
 ခုလည်း ငါ့ကို တိုင်လာပတ်ပြန်ပြီ၊ ဟူး ငါရိုက်ခဲ့တဲ့
 ဇာတ်ကားတွေတောင် ဒီလောက်ဇာတ်မရှုပ်ဘူး
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွက် ကျန်အောင်တော့
 လုပ်ရမှာပဲ
 (ကိုသားကြီး စဉ်းစား၊ အကြံရသွားဟန်ဖြင့် လက်ဖျစ်
 တီးကာ ဖုန်းထုတ်လိုက်)

သားကြီး။ ။ ဟလို ဟေ့ကောင် ငါပါကွ၊ ကိုသားကြီး အေး
 ကွာ၊ မင်းနဲ့ အပေးအယူလေးတစ်ခု လုပ်စရာရှိလို့၊
 ဒီလိုကွာ မင်းကို ငါအဖိုးတန်တဲ့ သတင်းတစ်ခုပေး
 မယ်။ မင်းစာရေးပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုတွေနဲ့ အောင်
 မြင်ချင်တယ်ဆို ဒီသတင်းက မင်းအတွက် လုံးဝ
 အဖိုးတန်စေရမယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ကိုတော့
 ကားနှစ်ဆယ်စာလောက်တော့ မင်းဝတ္ထုတွေကို
 ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ အလကားပေးရမယ်ဖြစ်မလား (တစ်ဖက်မှ
 စကားအဆုံးမှာ ကိုသားကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်)

သားကြီး။ ။ အေး၊ မင်းသဘောတူရင် ပြောမယ်...ဒီလိုကွ။
။

ကားလိပ်ချ။

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပြကွက် (၇)
 ဟိုတယ်ခန်းထဲ
 နေ့လည်

ခေတ်မီ၍ အေးစိမ့်နေသော ဟိုတယ်ခန်းမတွင်း၌ လူငယ်တစ်ယောက် ကျားတံဆိပ်ဘီယာကို ဇိမ်စွဲ၍သောက်နေ။ စားပွဲပေါ်၌ မာပိုလိုလိုက်စီးကရက်ဗူးနှင့် အမြည်းစုံရှိ။ မျက်နှာအနေအထားက လောကကြီးကို ကျေနပ်နေဟန်။ စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်းတီးတိုးပြော။

လူငယ်။ ။ အင်း၊ အလုပ်စဖို့တော့ အချိန်ကျပြီ၊ ဒီနေ့ကိစ္စ ပြတ်ရင် မနက်ဖြန်တောင်ကြီးက ပြန်ဆင်းရုံပဲပေါ့ (ရေရွတ်စကားသံအဆုံးမှာ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို စတင်ခေါ်။ စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်တစ်ရွက်ထဲမှာလည်း ထပ်မူခေါ်ဆိုရန် ဖုန်းနံပါတ်တွေ အစဉ်အလိုက်ရေးမှတ်ထား)

လူငယ်။ ။ ဟလို...ဆရာဒေဝစကြာလားခင်ဗျ။ ဆရာတို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ ဂန္ထီရကလောင်ရှိတဲ့နေရာကို ပြောချင်လို့ပါ။ ဘယ်ကိုမှရှာရုံရင်ရင်ပေးပေး လိုက်ရှာမနေပါနဲ့၊ တကယ်ရှိတဲ့နေရာက တောင်ကြီးမြို့ရဲ့ တောင်ဘက် မိုင်ငါးဆယ်အကွာက ()ဆိုတဲ့

ရွာမှာပါ။ အဲဒီရွာရဲ့ မြောက်ဘက်အစွန်းမှာ 'နရ'ရဲ့ ဆိုတာရှိတယ်။ ဆရာတို့ အဲဒီလူရှေ့ရောက်ရင်သာ-

(ဖုန်းချလိုက်။ နောက်နံပါတ်တစ်ခုကိုခေါ်)

လူငယ်။ ။ ဟလို ဆရာအကြည်တော်လားခင်ဗျ။ ဟုတ်ကဲ့

(ဖုန်းချ)

လူငယ်။ ။ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလူနေနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ-----

----- (ဖုန်းချ)

လူငယ်။ ။ ခု ပြောနေတာ ဆရာ သိုးဆောင်းလားမသိဘူးနော်

-----ဟုတ်-----

(ဖုန်းချ)

လူငယ်။ ။ ဒီဖုန်းက ဆရာ သည်ခေတ်နေ ဖုန်းလားမသိဘူး

(ဖုန်းချ)

လူငယ်။ ။ ဆရာမျိုးကိုမျိုးရှိပါသလားခင်ဗျာ-----

ဖုန်းဆက်နေစဉ် ကားလိပ်ဖြည်းဖြည်းချင်းချ။

ပြကွက်(၈)
တောတွင်းတစ်နေရာ
နေ့လည်

တောတွင်းရှိ ချုံနွယ်များပိတ်ဖုံးနေသော ဂူကြီးတစ်လုံးရှေ့၌
စာပေလောကသားတို့ရှိနေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမယုံကြည်ဟန်တွေဖြင့်
အလစ်မပေးဘဲ ချောင်းနေကြ။ တဖြည်းဖြည်းနေစောင်းလာ။

လူအုပ်ကြီးထဲမှ စာရေးဆရာဒေဝစကြာ ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာ။
ဒေဝစကြာ။ ။ (အသံကိုမြင့်၍) ကဲ...အားလုံးသိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုရောက်ရှိနေကြတဲ့ စာရေးဆရာတွေ
ဟာ ဒီရှေ့ကဂူထဲမှာရှိနေတဲ့ ဂန္ထီရကလောင်ကိုရဖို့
အတွက် တစ်ယောက်နဲ့ နေရာတွေလွှဲပြီး ချောက်တွန်းခဲ့
ကြတယ်။ သေးသိမ်တဲ့အကြံတွေနဲ့ အကောက်ကြံ
ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်လည်း အပါအဝင်ပါပဲ။ လောဘ
ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အမည်မဖော်
လိုသူ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ်တို့
အားလုံးဟာ မဂ္ဂီရကလောင်ရှိတဲ့ ဂူနေရာမှ စုန်းရောက်

ရှိနေကြပါပြီ...

(စကားကို ခဏဖြတ်ထား။ လူအုပ်ကြီးကို ဝေကြည့်လိုက်)

ဒီတော့ ကံတရားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုသလို ကျုပ်တို့တွေ မဲနှိုက်ကြမယ်။ နံပါတ်တစ်ပေါက်တဲ့ လူကနေစပြီး ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဂူတံခါးပွင့်ဖို့ ကြိုးစားကြမယ်။ အဲဒီအတွက် ငါးမိနစ်စီအချိန်ရမယ်။ အဲဒီငါးမိနစ်မှာ မပွင့်ရင်တော့ နောက်တစ်ယောက်ပေါ့။ နောက်ဆုံး ဂန္ထီကလောင်ရသွားတဲ့ တစ်ယောက်ကိုတော့ အားလုံးက ကြည်ဖြူရပါမယ်။ သဘောတူကြပါသလား။

သံဖြိုင်။

။ တူပါတယ်။

ဒေဝစကြာ။

။ ကဲ...ဒါဆိုရင် မဲနှိုက်ဖို့ စီစဉ်ကြစို့ (မဲလိပ်တွေ လုပ်ပြီး အလှည့်ကျမဲနှိုက်ကြ။ နံပါတ်တစ်ပေါက်သွားသော ပဉ္စမံဒီရိုင်းရှေ့သို့ ထွက်လာ။ ဒေဝစကြာ အနီးမှာ ရပ်တီးတိုးပြော)

ပဉ္စမံဒီရိုင်း။

။ (မျက်နှာဝင်းလျက်) ကိုဒေဝ ကျုပ်တို့အဖွဲ့တော့ဟန်ကျပြီထင်တယ်။

ဒေဝစကြာ။

။ (လေသံနှိမ့်လျက်) ဟေ့ကောင်...ဖုန်းဆက်တဲ့ လူမှာတဲ့အတိုင်း ဦးပုညရေးခဲ့တဲ့ လူရှိမလှည့်ကြောင်း

မေတ္တာစာရဲ့ ပထမအပိုဒ်ကို အသက်အောင်ပြီး သုံးခေါက်ရွတ်နေ...မမှားစေနဲ့။

ပဉ္စမံဒီရိုင်း။

။ စိတ်ချစမ်းပါဗျာ။

(ပဉ္စမံဒီရိုင်း ဂူတံခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်။ ပါးစပ်က ပွစိပွစိရေရွတ်။ ငါးမိနစ်ပြည့်သွား။ ဂူတံခါးက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်)

ဒေဝစကြာ။

။ (သက်ပြင်းချ) ကဲ...နောက်တစ်ယောက်ပေါ့ (တစ်ယောက် ငါးမိနစ်စီ ဂူရှေ့ရပ်၍ မျိုးစုံရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ကြ။ လူတွေသာကုန်သွားသော်လည်း ဂူတံခါးက အရင်အတိုင်း မပြောင်းမလဲရှိနေ) (လူအုပ်ကြီးစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ရေရွတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာကြ)

(ရုတ်တရက် ဂူရှေ့မှ ချုံနွယ်တို့လှုပ်ယမ်းလာကာ ဝန်းကန်အသံနှင့်အတူ ဖုန်လုံးကြီးထပြီး ဂူတံခါးပွင့်သွား။ အတွင်းမှ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် မဲမဲသဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခုထွက်လာ။ လူအုပ်ကြီးငေးကြောင်ကြည့်ကာ မင်တက်နေကြ။ ထိုသဏ္ဌာန်ကြီးက ဖုန်မှုန့်များအား သပ်ချလိုက်။ မြင်လိုက်ရသောအရာကြောင့် လူအုပ်ကြီးလှုပ်ရှားသွား။ ဒေဝစကြာအရင်ထရပ်လိုက်ကာ လက်ညှိုးထိုးလျက်)

ဒေဝစကြာ။

။ (အံ့သြဘန်းဖြစ်လျက်) ဟင်...မင်း...မင်း...

ချမ်း...မင်း...ချမ်းမင်းအိမ် မဟုတ်ဘူးလား။

ချမ်းမင်းအိမ်။ ။ (မျက်နှာအိုတိုကြီးမှ ညောင်နာနာအသံလေးထွက်လာ)
ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ချမ်းမင်းအိမ်ပါ...မြင်းမူမြို့သားလေး ချမ်းမင်းအိမ်ပါ...

သည်ခေတ်နေ။ ။ (ထရပ်လျက်) ဟာ...ဒါဆို ဂန္ထီရကလောင်ကို ကိုကြီးချမ်း ရသွားတာပေါ့...။

လူအုပ်ကြီး။ ။ (သံပြိုင်) ဟာ...သွားပြီပေါ့။

သိုးဆောင်း။ ။ (ငိုသံပါလျက်) ကိုချမ်းဗျာ...စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်တည်းက ထွက်ခဲ့တဲ့ စာပေညီအစ်ကိုချင်းတောင် အထာထာပြီး လက်တို့မသွားဘူးဗျာ...အဟင့်

လူနေ။ ။ (ညည်းသံဖြင့်) သွားပါပြီကွာ၊ ဒီကလောင်ရမှ ငါစာတွေရေးပြီး ပိုက်ဆံရှာနိုင်မှာ၊ အဲဒါမှ မိန်းမယုလို့ရမှာလေ။ ခုတော့ သွားပြီပေါ့ကွာ

ပဉ္စမဒီရိုင်း။ ။ (ရုတ်တရက်ထကာ ဦးညွတ်လျက်)
ဂုဏ်ယူပါတယ် စာပေရဲဘော် ချမ်းမင်းအိမ်...ကောင်းရာသုဂတိလား...အဲလေ...အကျိုးပြုဇာတ်ညွှန်းဟယ် ဟုတ်ပါဘူး စာပေလောကမှာ အခွန်ရှည်ပါစေဗျာ
(ချမ်းမင်းအိမ် ရုတ်တရက် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်)

ချမ်းမင်းအိမ်။ ။ မဟုတ်ဘူးဗျာ...မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး

ထင်နေတာတွေ တစ်ခုမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပုံက ကျုပ်ဆီကို လူငယ်တစ်ယောက်ရောက်လာတယ်၊ သူက ဂန္ထီရကလောင်ရှိတဲ့နေရာကို သိတယ်တဲ့လေ။ အဲဒီနေရာကို သွားဖို့လမ်းစရိတ်ခံနိုင်ရင် ကျုပ်ကိုပါခေါ်သွားမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသတင်းကို ခု ကျုပ်အယ်ဒီတာလုပ်နေတဲ့ ဂျာနယ်မှာ ဦးဦးဖျားဖျားထည့်ခွင့်ပေးမယ်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ဂန္ထီရလောင်ကိုလည်း တစ်ပတ်တစ်ရက်ကျ တနှစ်နှစ်တိုင်းပေးငှားမယ်ဆိုလို့ ရှိတဲ့ရွှေရောင်းပြီး သူနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပါဗျာ...ဒါပေမဲ့...

(အသံက ဆိုနစ်တိမ်ဝင်သွား။ ပြိုမယ်မိုးကဲ့သို့ နဂိုမည်းနေသော မျက်နှာကြီးက မှိုင်းလာ)

“ဒီကိုရောက်တော့ သူပြောတဲ့ ဂန္ထီရကလောင်ကိုလည်း တွေ့ပါတယ်။ ကျုပ်တောင် ကိုင်ကြည့်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ရက်စက်တယ်ဗျာ ကျုပ် အလစ်မှာ ကျုပ်ကို မေ့ဆေးပုဝါနဲ့ လုပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာဗျာ...

လူအုပ်ကြီး။ ။ ဟာ...

ချမ်းမင်းအိမ်။ ။ (မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာလျက်) အဲဒါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကိုတော့ ဂူထဲမှာ ပိတ်ပြီးထားခဲ့တာလေ၊ ခုလည်း ကျုပ်ဟာကျုပ် ခဲရာခဲဆစ်ထွက်လာရတာသာကြည့်

တော့၊ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်နေကြတဲ့ ဂန္ထီရကလောင်
ကတော့ ပါသွားပါပြီ။

ဒေဝစကြာ။

။ (မျက်နှာရဲရဲနီကာ ဒေါသသံဖြင့်) အဲဒီသူဆိုတာ
ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကကောင်လဲ။

ချမ်းမင်းအိမ်။

။ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးဆီကို
ဖုန်းဆက်တဲ့ ငနာလေးပေါ့ဗျာ။

ပဉ္စမဒီရိုင်း။

။ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီ ငနာရဲနာမည်က ဘယ်သူလဲလို့
တွေ့ရင်အရေခွံဆုတ်ပစ်ချင်လို့ပါ

လူအုပ်ကြီး။

။ ဟုတ်တယ်၊ နာမည်ကိုပြောပြပါ

ချမ်းမင်းအိမ်။

။ (လက်ကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်။ လူအုပ်ကြီးငြိမ်သွား၊)
အဲဒီ ငနာလေးက ခင်ဗျားတို့လို စာရေးဆရာဖြစ်
ချင်နေတဲ့ ကောင်လေးပါဗျာ၊ မလောက်လေး
မလောက်စားပါ၊ နာ...နာမည်က မိုး...မိုးစက်ဝိုင်း
ဆိုလားပဲ၊ ခုတောင် ဂန္ထီရကလောင်နဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထု
တွေရေးရေးဖို့ဆိုပြီး...ရန်...ရန်ကုန်ကို ဆင်း...
ဆင်းသွား...

(ချမ်းမင်းအိမ် အားပြတ်ကာလဲကျ။ လူအုပ်ကြီး
ချမ်းမင်းအိမ်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ညာသံပေးကာ
ပြေးထွက်သွား)

လူအုပ်ကြီး။

။ဟေး...ရန်ကုန်ကို လိုက်ကြဟေ့။ မိုးစက်ဝိုင်းဆို
တဲ့ကောင်ကို မြေလှန်ရှာကြ

သံဖြိုင်။

။ လိုက်ကြဟေ့ လိုက်ကြ မိုးစက်ဝိုင်းတဲ့ ဦးရာလူ
စနစ်ပဲနော်...

(လူအုပ်ကြီးပြေးထွက်လာ)

ကားလိပ်ချ။

လေးစားစွာ

မိုးစက်ဝိုင်း

15. SEP(2011)

5: 40 PM

သိုးဆောင်း

လမ်းနှင့်စကားပြောခြင်း

I

သူမနဲ့စတွေ့ပုံက သိပ်ဆန်းကြယ်လှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပဟေဠိလည်းမဆန်သလို မြင်တွေ့သမျှလူတွေရဲ့အာရုံမှာ စွဲငြိထင်ရှားသွားလောက်တဲ့ တွေ့ဆုံမှုမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး။

ဖြစ်ပျက်နေကျဖြစ်စဉ်တွေရဲ့ ပုံမှန်လည်ပတ်မှုအတိုင်း ထောင့်ချိုးတစ်ကွေ့မှာ ခပ်လှလှလေး ဖြစ်ပျက်သွားတာပါ။ ဆုံတွေ့မှုရိုးရှင်းပေမဲ့ သူမလှနေတာကြောင့် အဲဒီနေ့လယ်ခင်းဟာလည်း လှသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လှပတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှတယ်လို့ ပြောရတဲ့သတ္တိတော့ သူ့မှာရှိပါတယ်။

နောက်ပိုင်း ရာသီဥတုတွေရဲ့မောက်မာမှုကြောင့် နွေလယ်ရာသီရဲ့ နွေလယ်ဘက်သာသာလောက်မှာ သူ အိမ်ကနေ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ သာမန်လူတန်းစား ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုမို့ မြင်တွေ့သမျှဟာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါပဲ။ အဆောင်အယောင်တွေ၊ မျက်နှာပုံးတွေ၊ အပြုံးတူတွေ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာမရှိပါဘူး။ ခင်ရာခွေမျိုးလိုနေထိုင်တတ်ပေ

မဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး၊ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် စည်းမစောင့်တဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေလည်း မရှိကြဘူး။

ဒီလိုပူအိုက်တဲ့ နွေလယ်ခင်းမျိုးမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အေးမြတဲ့သစ်ပင်ရိပ်၊ ချောင်းကမ်းနံဘေးနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပုရပုဇာ်အတွင်းမှာ အေးအေးသက်သာ အနားယူတတ်လေ့ရှိတယ်။ ဘဝကိုအေးအေးလူလူအပူအပင်ကင်းကင်း ဖြတ်သန်းချင်ကြတဲ့(ဖြတ်သန်းနေကြတဲ့) အစုအဝိုင်းလေးပေါ့။

သူ အိမ်ကထွက်လာတာလည်း ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတစ်ခုပိုက်ပြီး အားနဲ့မာန်နဲ့ထွက်လာတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာပူအိုက်လွန်းတာနဲ့ ရောက်တတ်ရာရာ ထွက်လာတာပါ။ တက္ကသိုလ်တွေပိတ်ချိန်မို့ ဖြတ်သန်းမှုတွေက နေထိုင်ရာရပ်ကွက်လေးလိုပဲ အေးချမ်းညွတ်မြူးနေတယ်။

ကျောင်းတက်ရပြီဆို ဘာပဲပြောပြော တာဝန်တစ်ရပ် တိုးလာတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတာဝန်ကိုလည်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာနဲ့ သူထမ်းဆောင်တတ်ပါတယ်။ အိမ်နေရင်း စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်လေး၊ ပုဆိုးခပ်နွမ်းနွမ်းလေးဝတ်ထားပေမဲ့ လူတွေရဲ့အကြည့်တွေက သူ့ကို တောက်တောက်စူးစူးကြည့်တတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အမေအရွယ် အဒေါ်ကြီးတွေရဲ့ နှုတ်ဖျားမှာ တဖွဖွပြောတတ်တာတွေလည်းရှိတယ်။

“အေးချမ်းသာ ငါ့သားဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟယ် . . . ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အေးချမ်းလိုက်တာ။ ဘာအပူအပင်မှ မရှိသလိုပဲ”

“အေးဟယ် . . . ။ ငါတို့ပါ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ အလိုလို အေးနေသလိုပဲ”

လူအထင်ကြီးအောင်လည်း မနေတတ်ပါဘူး။ သူနေတတ်သလို နေခြင်းအပေါ်မှာ လူတွေရဲ့သတ်မှတ်တဲ့ မှတ်ချက်တွေဖြစ်ပါတယ်။ အေးပေါ့လေ . . . အပူအပင်ဆိုတာ လူတိုင်းတော့ ဘယ်ကင်းနိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်ခံယူပုံချင်းတော့ ကွဲရင်ကွဲနေမှာပေါ့။

ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်ကိုရောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်နေတဲ့ ဘကြီးအောင်ကိုတွေ့တယ်။ ဘကြီးအောင်က လမ်းတကာ၊ အရပ်တကာလှည့်ပြီး ကလေးကစားစရာ ဖော့ရုပ်လေးတွေ လိုက်ရောင်းတဲ့ လူကြီးပါ။ သူ့မှာမိသားစုမရှိဘူး။ ချောင်းကမ်းနားမှာ ယိုင်ယိုင်ထိုးထိုးဝါးအိမ်လေးတစ်လုံးတော့ရှိတယ်။

ချောင်းထဲကမျောလာတဲ့ဖော့တုံးတွေ၊ လမ်းဘေးအမှိုက်ပုံတွေမှာ စွန့်ပစ်တတ်ကြတဲ့ ဖော့တုံးတွေကိုကောက်ယူပြီး ဘဲရုပ်၊ ငှက်ရုပ်လေးတွေ သူ့ဘာသာပြုလုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်တကာလှည့်ပြီး မူလတန်းကျောင်းတွေအနီးမှာ လိုက်ရောင်းတယ်။ ဘကြီးအောင်ထိုင်နေပုံကိုကြည့်ပြီး သူ သဘောပေါက်မိတယ်။ ထမင်းစားရသေးပုံ မပေါ်ပါဘူး။

အနီးအနားမှန်ဆိုင်လေးကိုဝင်ပြီး လက်ထဲမှာ ပါသလောက် ပိုက်ဆံအကုန် ပေါင်မှန်တွေဝယ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘကြီးအောင်အနားကို တိုးကပ်သွားလိုက်တယ်။

“ဘကြီးအောင် . . . ထမင်းစားပြီးပြီလား”

သူ့ကိုတွေ့တော့ ဘကြီးအောင်မျက်နှာမှာ ဝမ်းပမ်းတသာဖြစ်သွားဟန်သို့ပေါ်သွားပြီး . . .

“မစားရသေးဘူးကွ။ မင်းလက်ထဲကမှန်တွေက ငါ့အတွက် ဝယ်လာတာလား”

သူခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဘကြီးအောင်ခါးပိုက်ထောင်ထဲသို့ မှန်တွေ အကုန်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဘကြီးအောင်က တဟီးဟီးရယ်ရင်း မှန်တွေတစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ဖောက်စားပါတယ်။

ဘကြီးအောင် မှန်စားနေချိန်မှာ သူကတော့ အုတ်နီခဲတစ်ခုနဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ် ကျားကွက်ဆွဲနေလိုက်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ နေရာတိုင်းမှာ မတော်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်။ အဓိကက ကိုယ် ဘယ်နေရာမှာတော်တယ်ဆိုတာသိပြီး အသုံးချတတ်ဖို့ပါပဲ။ အခုလည်း ဘကြီးအောင်ကို အသုံးချပေးရမယ်။

ဘကြီးအောင် ဘယ်နေရာတွေမှာတော်မှန်းမသိပေမဲ့ ကျားထိုးတဲ့ နေရာမှာတော့ တော်တယ်ဆိုတာထက်ကို ပိုတော်ပါတယ်။ ကျားကွက်ဆွဲပြီးလို့ ခဲလုံးလေးတွေလိုက်ကောက်စဉ်မှာပဲ ဘကြီးအောင်က ပေါင်မှန်စ လေးတွေချွေပြီး သူ့အကွက်ပေါ်မှာတောင်ချပြီးသွားပါပြီ။ သူနဲ့ ဘကြီးအောင် လူသူရှင်းတဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းလေးပေါ်မှာ ခဲလုံးတစ်ဖက်၊ ပေါင်မှန်စတစ်ဖက်နဲ့ ကျားထိုးနေလိုက်တယ်။

“ကောင်လေး . . . မင်း လက်ရည်တော်တော်ဟက်လာတယ်”

ပထမပွဲသရေကျသွားလို့ ဘကြီးအောင်ပြောတဲ့စကားပါ။
သူ ဘက်ကတုံ့ပြန်မှုမရှိတော့ ဘကြီးအောင်လည်းငြိမ်သွားတယ်။
သတိထားလိုက်တော့မှ ဘကြီးအောင် သူ့ကိုသေချာကြည့်နေတာပါ။

“မင်းက တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဘာကိုမှတုန့်လှုပ်မှုသိပ်မရှိသလိုပဲ”

ပြုံးရင်းပြန်မေးဖြစ်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကို သတိထားမိနေတာကြာပြီ၊ မင်းမျက်နှာမှာ ဒေါသ၊
မောဟတွေသိပ်မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရယ်အပြုံးလည်း မရှိသ
လောက် ရှားတယ်”

“ဟုတ်မှာပါ . . . ။ တချို့ဟာတွေက ဘကြီးအောင်သင်
ပေးခဲ့တာတွေပါတယ်”

ဘကြီးအောင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး . . .

“ဟေ ဟုတ်လားကွ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘဝဆိုတာ အေးချမ်းစွာရှင်သန်တတ်ဖို့
ပဲ လိုတာပါ”

ပြီးတော့ နောက်တစ်ပွဲထပ်ကစားကြတယ်။ ကစားပွဲတစ်ဝက်
ကျိုးလုကျိုးခင်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ဆားကို ကားတစ်စီးဖြတ်မောင်း
သွားပါတယ်။ ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့အရှိန်ကြောင့် ပေါင်မုန့်စလေးတွေ
လွင့်သွားလို့ လိုက်ကောက်စဉ်မှာပဲ . . .

“အခြေအနေမကောင်းဘူး ဟေ့ကောင်ရေ . . . မင်းတော့
ကားတွန်းပေးရတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

ဘကြီးအောင်စကားကြောင့် သူလူညံ့ကြည့်လိုက်တော့။ ဖြတ်
မောင်းသွားတဲ့ကားအနီးလေးက သူတို့နှစ်ယောက်မကမ်းနားမှာ တုံ့နှေးတုံ့နှေး
နဲ့ ရပ်သွားတယ်။ ကျန်းမာရေးချူချာသွားပုံရပါတယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်း
ပါပဲ။ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို ဝင်းလက်မှုမျိုးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် စူစူအောင်အောင်ဆင်းလာတယ်။

ကားကိုပတ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းအကြိမ်ကြိမ် ယမ်းနေတာမို့
ဘာမှ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ပုံမရတာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းဆေးနား
မှာထိုင်နေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ သူမမျက်နှာ ဝင်းပသွား
လေရဲ့။ ပြီးတော့ မြင့်မားရဲတင်းမှုမျိုးနဲ့ လျှောက်လာပြီး . . .

“ဒီမှာ . . . ကျွန်မကားကို ကူတွန်းပေးလို့ရမလား”

အကူအညီတောင်းတာဖြစ်ပေမယ့် လေသံကလုံးဝအချိုးမကျ
ပါဘူး။ ဘကြီးအောင်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ‘ကူညီလိုက်ပါကွာ’ ဆိုတဲ့
သဘော မေးဆတ်ပြတော့ ရပါတယ်။ ဒီမိန်းကလေးပုံစံကြည့်ရတာ
သူမပြောရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဟန်ပန်တွေ ပေါ်လွင်လွန်းပေမဲ့
သူ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။ ဒါတောင် သူမက . . .

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း တွန်းမှာလား”

ပြီးတော့ ဘကြီးအောင်ဆီ လှမ်းကြည့်တယ်။ ဆိုလိုတဲ့သဘော
က ဘကြီးအောင်ကိုပါ ဆွမ်းကြီးဝင်လောင်းစေချင်တဲ့သဘောပါ။
ဘကြီးအောင်ဆီက တုံ့ပြန်မှုမရတော့မှ လိုက်လျောသလို ခေါင်းတ
ဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း . . .

“အင်းလေ . . . ရှင်တစ်ယောက်တည်းတွန်းလည်း ရ လောက်မှာပါ”

ပြောတုန်းက ကူတွန်းပေးလို့ရမလားဆိုပေမဲ့ တကယ့်တကယ် တွန်းရတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပါ။ ကားကလည်း တော်တော်နဲ့မနီး ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲချိန်ရောက်မှ ကားက ကောက်ခါငင် ကာ ထနိုးသွားတယ်။ ကိစ္စပြီးပြီမို့ သူလှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားက ရှေ့ကို မောင်းထွက်မသွားပါဘူး။ ဘက်ဆုတ်ပြီး သူ့ဘေးသို့ကပ်လာတယ်။

ဘာမှန်းမသိလို့ ရပ်တန့်လိုက်တော့ မောင်းသူနေရာနဲ့တည့် တည့်မှာ ကားက ကျီခနဲရပ်သွားပြီး ပိုက်ဆံလေးတစ်ရွက် ချွေးတွေရွဲ နေတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လာမှန်တယ်။ ပြီးတော့ ကားက ‘ဦး’ခနဲမောင်း ထွက်သွားပါတယ်။ နှစ်ရာတန်နှမ်းနှမ်းလေး တစ်ရွက်ပါ။

ချွေးရွဲအောင်တွန်းလိုက်ရတဲ့ လုပ်အားခအဖြစ် ချီးမြှင့်သွားဟန် တူရဲ့။ သူမျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ငေးမိတော့ အစအဆုံးမြင်လိုက်ရတဲ့ ဘကြီးအောင်က ခပ်သော့သော့ရယ်ရင်း ကျယ်ကျယ်လှမ်းအော်တယ်။

“သိမ်းထားလိုက်ပေါ့ကွာ။ ကားတွန်းလို့ရတဲ့ လုပ်အားခ ပေါ့။ ဟား . . . ဟား . . . ”

II

ကံမကုန်လို့ ပြန်ဆုံတယ်ပဲပြောရမလား၊ ရေစက်ပါတယ်လို့ပဲ ဆိုရမလားမသိပါဘူး။ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာပဲ သူမနဲ့သူ ကျောင်းဝန်းတစ်နေရာမှာ ပြန်ဆုံခဲ့ပါတယ်။ မနှစ်ကယှဉ် ပြိုင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းပေါင်းစုံ ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲရဲ့ ဆုရစာရင်းကို တိုးရေ့ ကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပေါ့။ ဆုရစာရင်းကို ဘောထောင်ပြီး အဆောင်ရှေ့မှာ ကပ်ထားတာမို့ သက်ဆိုင်သူတွေရော၊ ဝါသနာပါသူတွေပါ တိုးရေ့ ကြည့်ရှုနေကြတယ်။

သူလည်း အများနည်းတူ ကြည့်နေမိပါတယ်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ရှေ့ပိုင်းဆီက ‘ဟေး’ခနဲအော်လိုက်သံနဲ့အတူ . . .

“ဆုမွန် . . . ပထမ၊ ဆုမွန် . . . ပထမ”

ဆိုတဲ့အသံကို ကျွတ်ကျွတ်စိစိ ကြားလိုက်ရလို့ ကြည့်လိုက်မိ

တော့ . . .

“ဪ . . .”

သူနှုတ်ဖျားက အသံတိုးတိုးလေး ထွက်သွားပေမဲ့ သူမ အကြည့်တို့က သူ့ထံ စူးစူးတောက်တောက်ရောက်လာတယ်။ ဘောရှေ့မှာ ရပ်ကြည့်ပြီးလို့ ပြန်လှည့်လာစဉ် သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိတာပါ။

သူမအကြည့်တွေကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အဓိပ္ပာယ် မဖော်တတ်ပေမဲ့ သူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းအပေါ် အံ့သြသလိုတော့ရှိတယ်။

ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ့ ပုံစံကလည်း သူမအထင်မှားမယ်ဆိုမှားနိုင်စရာလေ။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဆံနွယ်တွေကို ဝဲခနဲဖြစ်အောင်ခါပြီး ခေါင်းမော့လို့ သူမထွက်သွားပါတယ်။ မျက်နှာကတော့ ပထမအကြိမ် တွေ့တုန်းကလိုပဲ မာနနဲ့မာနတွေ အချိုးကျရောနေတယ်။ ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်လေ သူမက ပထမပဲ။

သူကတော့ ကြည့်စရာရှိတာကြည့်ပြီး ခပ်အေးအေးလှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်ပါတယ်။ အတော်ဝေးဝေးရောက်တော့ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံလို့ သူဦးညွတ်အရိုအသေပေးတော့ . . .

“ဟာ . . . မောင်အေးချမ်း . . . ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ။ မင်းကို ဆရာ တကယ်ဂုဏ်ယူတယ်။ မင်းကတော့ တို့ကျောင်းရဲ့ တကယ့်စံပြပဲ”

ဆရာပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူနားမလည်ပါဘူး။

“မင်း . . . ဝမ်းမသာဘူးလား”

ဝင်းထွဋ်က သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မချီတင်ကဲမေးတယ်။

“ဝမ်းမသာဘူးရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ခံစားချက် သိပ်မရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ငါလုပ်နိုင်သလောက်ကို အကောင်းဆုံး လုပ်ခဲ့ပြီးသွားပြီ။ ထွက်လာတဲ့ရလဒ်ကို ငါမမက်မောဘူး။ ငါမက်မောတာက ငါအကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ပြီးချိန်မှာရရှိတဲ့ ခံစားမှု။ အဲဒီခံစားမှုက ဘာနဲ့မှ လဲလို့မရဘူး။ အောင်မြင်လို့ရတဲ့ ခံစားမှုနဲ့ မတူဘူး။ အလုပ်တစ်ခုပြီးတိုင်းပြီးတိုင်း ရရှိတဲ့ခံစားမှုတွေက ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံကြည်မှုတွေ တိုးလာစေတယ်”

“ဒါပေမဲ့လည်းကွာ”

မချီတင်ကဲလေသံနဲ့ ဝင်းထွဋ်စကား ရပ်သွားပြန်ပါတယ်။ ဝင်း ထွဋ်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သူ့ရယ်တော့ ဝင်းထွဋ်ပါ လိုက်ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ ကျောကုန်းကို လှမ်းထုကာ . . .

“မင်းကတော့ တကယ်ပဲ”

ကျောင်းခန်းထဲကနေ သူတို့ လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

“တကယ်တော့ လောကကြီးမှာ ဘာမှမတည်မြဲဘူးကွ။ အောင်မြင်မှု၊ ရုံးခိုခိုမှု၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ ဘာမှမတည်မြဲဘူး။ မတည်မြဲတာကို တပ်မက်နေရင် ငါ့ကိုယ်ငါတည်ဆောက်ထားတဲ့ အေးချမ်းမှုတွေ အစရှာ မရအောင် ပျောက်သွားမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မတည်မြဲတာကို ငါမတပ်မက်ဘူး။ ငါအကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်

အသိအမှတ်ပြုနိုင်မှုလေးကိုပဲ ငါမက်မောတယ်။

ဝင်းထွဋ်ရဲ့အကြည့်တွေ သူ့ဆီသို့ ငေးငေးဆွေးဆွေးရောက်လာပြီး . . .

“အေးကွာ . . . မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ”

သူတို့လျှောက်လာကြရင်းနဲ့ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ ပြတင်းတံခါးက တိုးထွက်လာတဲ့ ကျယ်ကျယ်ဩဩ ဆရာဦးဉာဏ်ဝင်း အသံကိုကြားရတယ်။

“ပထမရခဲ့တဲ့ မဆုမွန် နောက်လတစ်ရက်နေ့မှာ ဆုယူရမယ်”

ဆုမွန်ဆိုတဲ့ အသံပါလာတာကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ပြတင်းတံခါးအပြင်ကနေ လှမ်းကြည့်မိတော့ ဆရာဦးဉာဏ်ဝင်းက အတန်းရှေ့မှာရပ်ရင်း စကားပြောနေတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း အဖြေလွှာ နှစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားပါတယ်။

“တို့ကျောင်းက ဆုသွားယူရမယ့်သူက နှစ်ယောက်။ နောက်တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေး။ ရတဲ့ဆုက ပထမလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒုတိယလည်း မဟုတ်ဘူး”။ တစ်ခန်းလုံး အံ့သြသွားကြတယ်။ ဆရာဦးဉာဏ်ဝင်းက လက်ထဲကအဖြေလွှာတစ်အုပ်ကို ထောင်ပြပါတယ်။

“ဒါ သူပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့အဖြေလွှာပဲ။ ဆောင်းပါးပြိုင်ကြတဲ့ အဖြေလွှာတွေအားလုံးထဲက အကောင်းဆုံးနှစ်ခုကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကို တင်ပြရတယ်။ ဆရာမကြီးကမှ တစ်ခုကို ကျောင်းတွင်းပထမဆုပေးပြီး နောက်တစ်ခုကို ကျောင်းပေါင်းစုံပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်စေခဲ့တာပဲ။

မနေ့ကပဲ အဖြေထွက်လာတယ်။ တို့ကျောင်းက ဝင်ပြိုင်ခဲ့တဲ့ဆောင်းပါးက ကျောင်းပေါင်းစုံပြိုင်ပွဲမှာလည်း ပထမကိုကျော်လွန်ပြီး အထူးဆုရတယ်”

“ဟာ . . . ”

“ဟယ် . . . ”

“တော်လိုက်တာ . . . ”

“ဆုမွန်” ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဦးခေါင်း ချာခနဲ လည်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ထိုစဉ်မှာပဲ တစ်ယောက်က ထမေးပါတယ်။

“သူက ဘယ်သူလဲဆရာ”

ဆရာဦးဉာဏ်ဝင်းက အဖြေလွှာကိုတစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး...

“နာမည်က မောင်အေးချမ်းတဲ့ . . . ”

ဘေးမှာရှိနေတဲ့ သူမသူငယ်ချင်းကို အေးချမ်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ လှည့်မေးနေပုံရတယ်။ သူငယ်ချင်းကလည်း မသိကြောင်း ခေါင်းခါတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါတယ်။ ဝင်းထွဋ်က မှတ်ချက်ပြုတယ်။

“ပထမလေးက အချောလေးပဲကွ”

အလွန်ရိုးစင်းသော မှတ်ချက်တစ်ခုဆိုတာ သူ့သတိပြုမိခဲ့တာကြာပါပြီ။ ဆုမွန်ဆိုတာ ဒီတက္ကသိုလ်ရဲ့ ရှင်းပတောက်ခူးသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိပ်မကြာခင်ကပဲ သူ့သတိပြုမိခဲ့တယ်။ လှပညွတ်နူးဖွယ်ရုပ်ရည်ရှိသူ၊ ကားတည်လဲစီးတတ်သူ၊

ပညာရေးမှာ ထူးချွန်ထက်မြက်သူ၊ ဆရာမတွေရဲ့အရေးပေးခံရသူ၊ ကျောင်းသား တော်တော်များများရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်နတ်သမီးဘွဲ့ကို ရရှိထားသူ။ သူမနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ဖို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားအားထုတ်သူ တွေ ဒုန့်ဒေးရှိတယ်ဆိုတာ ဆုမွန်ဆိုတဲ့နာမည်ကို သူ ယဉ်ပါးလာပြီး သည့်နောက်ပိုင်း သိရှိခဲ့ပါသည်။ (ထိုအထဲမှာ သူ လုံးဝမပါခဲ့လည်း သေချာပါတယ်)

သူကတော့ ပေါ့ပေါ့မှန်မှန် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ပါ ပဲ။ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ပုဆိုးကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲဝတ်တတ်သူ၊ လွယ်အိတ်ကို ကြိုးထုံးလွယ်တတ်သူ၊ လိုင်းကားတိုးစီးသူဆိုတာက လွဲပြီး ဘာမှ သိပ်ထူးခြားလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကိုလည်း ဆုမွန်လိုမိန်းကလေးက အထင်မကြီးတတ်တာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အေးချမ်းဆိုတဲ့ နာမည် ကိုတော့ ထိုနေ့က သူမ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သွားခဲ့တာ သေချာပါ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နေ့ရက်တွေကို သူ့ဖြတ်သန်းနေကျ ပုံစံလေးအတိုင်း ပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သူမနဲ့ပတ်သက်ဖို့ အကြောင်းတစ်ခုက သူ့ထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကို ရောက်လာခဲ့ တယ်။ အဲဒီတုန်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူ ဘောလုံးပွဲထိုင်ကြည့်နေ ချိန်ပေါ့။

III

ကမ္ဘာကျော်ထိပ်သီးနှစ်သင်းရဲ့ တွေ့ဆုံပွဲမို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လေးက သောက်သောက်လဲ စည်ကားနေတယ်။ ကိုယ်နှစ်ဦးကြိုက်ရာ ကို အားပေးရင်း ဆူဆူညံ့ညံ့လို့ပေါ့။ သူနဲ့ဝင်းထွဋ်တို့လည်း လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရဲ့ နောက်ဆုံးခုံလေးတွေပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ကြည့်ရှုလို့နေတယ်။

ဝင်းထွဋ်က လက်သီးလက်မောင်းတန်းလိုက်၊ ‘ဟေး’ခနဲ ထအော်လိုက်၊ ‘ဟာ’လို့ မချီတင်ကဲ ရေရွတ်လိုက်၊ သူအားပေးရာ အသင်းက နာမည်ကြီးဘောလုံးသမားတွေရဲ့ နာမည်ကိုတပ်ပြီး ဆဲလိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဗျာများနေတယ်။

သူတင်ပဲလားလို့ဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဆိုင်လုံးလိုလို သူ့အတိုင်းပဲ လုပ်နေကြတာပါ။ နာမည်ကြီးကစားသမားတွေရဲ့ နာမည် တွေဟာလည်း ဆူဆူကိုညံ့လို့။ ကမ္ဘာကျော်တွေဆိုတော့လည်း နည်းနည်း မှားရင် များများအပြောခံနေရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပထမပိုင်း ပြီးသွားတယ်။ ဝင်းထွဋ်က တောက်တောက်
ခတ်ခတ်နဲ့။

“ဒုတိယပိုင်းရောက်ရင်တော့ ကစားကွက် ပြောင်းရင်ပြောင်း
မှာပါကွာ၊ ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင်တော့ အခြေအနေမကောင်းဘူး”

ဝင်းထွဋ်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ မတုံ့ပြန်
ဖြစ်ဘူး။ ငြိမ်၍နေမိတယ်။ ဒါကို . . .

“ဟေ့ကောင် . . . အေးချမ်း၊ ငြိမ်လှချည်လားကွ။
ဘောလုံးပွဲကြည့်တာ မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငါလည်း ကြည့်နေတာပဲလေ”

“ဟ . . . မင်းကြည့်တာကလည်း ပျင်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ
ကွာ။ မင်းပုံစံက ဘောလုံးပွဲကြည့်တာနဲ့တောင် မတူဘူး။ တရားမှတ်
နေတာကျနေတာပဲ”

သူ ပြုံးမိသွားသလားပဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းနဲ့ငါကြည့်ရှုပုံချင်းကွာနေတာပါ”

“ကြည့်ပုံချင်းကွာနေတာ ဟုတ်လား။ ဟကောင်ရ . . .
မင်းလည်း ဒီတီဗွီကပြတဲ့ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေတာလေ။ ငါလည်း
မင်းကြည့် တဲ့ဘောလုံးပွဲကိုပဲ ကြည့်နေတာပဲ။ ဘယ်နေရာမှာ
ကွာသွားလို့လဲ”

“ငါက ဘောလုံးကန်တာကို ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ . . . ဒါဖြင့် ဘာကိုကြည့်တာလဲ”

“မန်နေဂျာကို”

“ဟမ် . . . ”

ဝင်းထွဋ်ကကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သူ့ကိုပြန်ကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် . . . မန်နေဂျာက ကွင်းပြင်မှာနေတာလေ။
ဘော လုံးဝင်ကန်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ မင်းက ဘာကိုကြည့်မှာလဲ”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကစားနေကြတဲ့ ဘောလုံး
ကွင်းကြီးကို သူ့ဘယ်လို ထိန်းချုပ်သလဲဆိုတာ။ တစ်ဖက်အသင်းရဲ့
အားနည်းချက်၊ အားသာချက်ကို တွက်ချက်ပြီး သူ့အသင်းနိုင်အောင်
ဘယ်လိုကစားမလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုကစားသမားတွေ သုံးရ
မလဲ၊ ဘယ်ကစားသမားရဲ့အားနည်းမှုကို ဘယ်လိုကစားသမားတွေ
ထပ်ထည့်ပြီး အင်အားဖြည့်မလဲ။ တစ်ဖက်နည်းပြရဲ့ ကစားကွက်ကို
ဘယ်လိုမြေဖျက်မလဲ။ ရှင်းအောင်ပြောရရင်တော့ ကွင်းပြင်က ထိန်းချုပ်
တဲ့ခေါင်းကို ငါရအောင် လိုက်ကြည့်တာပဲ”

ဝင်းထွဋ်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩဆိုတယ်။

“မင်းက အဆန်းပါလား”

“ဘောလုံးသမားတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ်ယူတဲ့နေရာရဲ့
တာဝန်ကို ကျေပြန်အောင်ထမ်းနိုင်ရင် ဖြစ်တယ်။ ဂိုးသမားကလည်း
ဂိုးမဝင်အောင် ကာကွယ်မယ်။ တိုက်စစ်ကို တာဝန်ယူတဲ့လူကလည်း
ဂိုးသွင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ တာဝန်ကျေတဲ့ ကစားသမားက
နာမည်ကြီးလာတာပဲ။ ကမ္ဘာကျော်လာတာပဲ။ ငါကြည့်တာ
သူတို့ကိုမဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာကျော်ဆယ့်တစ်ယောက်ကို ကွင်းပြင်က
ထိန်းချုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အရည်အချင်းကိုကြည့်တာ”

ဝင်းထွဋ် ငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ . . .

“ဟုတ်တယ်ကွနော်။ ကိုယ်ယူတဲ့တာဝန်ကို အကောင်းဆုံး ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ကစားသမားက ကမ္ဘာကျော်တာပဲ။ သူ့လို ကမ္ဘာကျော်တွေအများကြီး ပေါင်းစုထားတဲ့ အသင်းတစ်သင်းကိုထိန်းချုပ်ဖို့က လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတင် ဘယ်ကမလဲ။ တစ်ဖက်နည်းပြရဲ့ခေါင်းကိုလည်း မြင်အောင်ကြည့်တတ်ရသေးတယ်။ တကယ်တော့ ပြိုင်ဘက်နည်းပြနှစ်ယောက်ဟာ မိနစ်ကိုးဆယ်လုံး ခေါင်းချင်းယှဉ်နေရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြိုင်ရတဲ့လူတွေထက် နောက်ကျောက ကြိုးကိုင်တဲ့လူတွေကို ငါအားကျတာ”

စကားဆုံးတော့ သူတို့ဝိုင်းကို နောက်တစ်ယောက်လာ ထိုင်တယ်။ ထိုသူကပဲ သူ့ကို လက်ထိုးပေးပါတယ်။

“လေးစားတယ်ဗျာ”

“ဪ . . . သက်ပိုင်”

သူတို့နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ထို ကောင်လေး ဆယ်တန်းနှစ်တန်းက သူ့စာပြပေးဖူးတယ်။ ယခု သက်ပိုင်လည်း သူတို့နဲ့တစ်ကျောင်းတည်း တက်နေတာပါ။ သက်ပိုင်က ပထမနှစ်ဖြစ်ပြီး သူတို့ကတော့ ဂုဏ်ထူးတန်းမှာပေါ့။

“ကျွန်တော် အစ်ကိုကို အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့”

“ပြောလေ . . . ”

သက်ပိုင်က ရှက်တက်တက်ပုံစံနဲ့ မဝံ့မရဲရှိနေလို့ သူကပဲ လမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

“ပြောပါ . . . မရှက်ပါနဲ့။ ဘာလဲ ကောင်မလေးကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို စာသင်ပေးထားတာ ဆိုတော့ ပြောဖို့ကြောက်နေတာ”

“ရပါတယ်ကွာ။ တက္ကသိုလ်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။ ကဲ . . . ပြော။ မင်းက ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်နေလို့ ငါက ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”

“သူ့နာမည်က ဆုမွန်တဲ့။ ဒုတိယနှစ် အင်္ဂလိပ်စာက”

သူ ဘာမှဖြစ်မသွားပေမဲ့ ဝင်းထွဋ်က အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်တယ်။ အေးဆေးပါပဲ။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သက်ပိုင်ပုံစံ ကြည့်ရတာတော့ တော်တော်ကြီးကို ရောဂါကျွမ်းနေတဲ့ပုံစံမျိုးပါ။

“ငါ လုပ်ပေးရမဲ့အပိုင်းက . . . ”

“အစ်ကို ခုနပြောသလိုပဲ ကျွန်တော် ဘယ်လိုတိုက်ရမယ် ဆိုတာ နောက်ကွယ်ကနေ ထိန်းချုပ်ပေးဖို့”

IV

သိပ်မကြာခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ဆုမွန်ဆိုတဲ့နာမည်ပျောက်ပြီး 'ဘဲဥမ'လို့ အခန်းထဲမှာ အမည်တွင်သွားကြောင်း သတင်းသုသုကြားလိုက်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမစားပွဲပေါ်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဘဲဥတစ်လုံး လာထားသွားလို့တဲ့။ ဘယ်သူလာထားသွားတယ် မသေချာပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ သူမကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် လာထားသွားတာလို့ အတင်းကြီး သတ်မှတ်လိုက်တယ်တဲ့။

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ သွားကိုက်လို့ ပါးစပ်ရွဲ့တာတောင် သူတို့ကိုကြိုက်လို့ ရယ်ပြတာလို့ ထင်ရင် ထင်တတ်တဲ့အမျိုးလေ။ နောက်ပြီး ဘဲဥလာထားသွားတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သိချင်နေကြတယ်ဆိုတာ နောက်ဆက်တွဲ သတင်းတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ကြားလိုက်ရ

တယ်။ သက်ပိုင်ရဲ့ လက်ချက်ပါပဲ။ ဒီလိုအသံတွေ ထွက်လာပြီဆိုတော့ သက်ပိုင်က သူ့အနားက မခွာတော့ဘူး။

“အစ်ကို . . . ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း . . . ဂွေးသီးကို သိတယ်မလား”

“ဂွေးသီး . . . သိတယ်လေ”

“အေး . . . ဒီတစ်ခါ မင်းသွားပေးရမှာက ဂွေးသီးပဲ”

“ဗျာ . . . ”

ကောင်လေးပါးစပ်ဟောင်းလောင်းလေးပွင့်ပြီး ကြောင်သွားပါ

တယ်။

“ကျွန်တော် ပါးရိုက်ခံရမှာပေါ့ဗျ”

လို့လဲ ပါးကိုပွတ်ပြီး ပြောတယ်။

သူ့အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ တစ်ခွန်းချင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

စကားဆုံးတော့ လက်ခံသွားရတာပါပဲ။ လက်မခံရင်လည်း သက်ပိုင် သူ့ဘာသာ ဘာမှထပ်လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခွန်းတော့ တွေးတွေးဆဆပြောတယ်။

“ကျောင်းမှာက ဂွေးသီးအလုံးလိုက် မရောင်းဘူးဗျ၊ အခြမ်းခြမ်းပြီးသားတွေကို ဒုတ်ထိုပြီး မဆလာနဲ့ရောင်းတာ”

“ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ပြီးတော့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကိုပါ ပြောပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးဆုံးတစ်ခုကိုတော့ မပြောမဖြစ် ပြောလိုက်ရသေးတယ်။

“အချိန်မတိုင်ခင် မင်းဘယ်သူဆိုတာ လုံးဝ ထွက်ပြန်ခွင့်မရှိဘူးနော်”

မကြာပါဘူး။ ‘ဘဲဥမ’ဆိုတဲ့ နာမည်ကနေ ငွေသီးလို့တွင်သွား ပြန်ပါသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ဟန် မရှိဘူး။ ရင်ခွန်နေသလိုတောင် ရှိနေသေးတယ်လို့ တဆင့်စကားနဲ့ ပြန်လည်ကြားရတယ်။ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာကလည်း ငွေသီးနဲ့အတူ ဒုတ်မှာစိုက်ပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ကြောင့်ပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးပေးထားတာဖြစ်လို့ လက်ရေးကတော့ သိပ်မလှပါဘူး။

ဟိတ် . . .

‘ဘဲဥမ’ ဆိုပြီး နာမည်တွင်သွားလို့ စိတ်ဆိုးနေတာလား။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ ဘဲဥပေးတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ တို့မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်။ ‘ဘဲဥ’ဆိုတာ အဆုံးအစမရှိဘူးလေ။ အဲတော့ . . . ဘဲဥပေးရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မင်းကို တို့က အဆုံးအစမရှိချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ အခု ငွေသီးပေးရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ နောက်တစ်ခေါက်မှပဲ ပြောပြတော့မယ်နော်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းမှာ သူမနာမည် တွင်သွားပါတယ်။

‘ငွေသီး’တဲ့။

အဲဒီနာမည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း သူမနဲ့သူ ထိပ်ကိုက်နီးနီး တွေ့ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ဝင်းထွဋ်ကစလိုက်တဲ့ မီးခိုးလေးပါ။ ကန်တင်း မှာထိုင်နေတုန်း သူမဖြတ်သွားတာမြင်လို့ ဝင်းထွဋ်က အများနည်းတူ လှမ်းစတယ်။

“ဘဲဥမ . . . အဲ . . . မဟုတ်ဘူး၊ ငွေသီး . . . ငွေသီး”

အသံကြားကြားချင်း သူမ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်နှာသိသိသာသာကြီး တင်းသွားပါတယ်။ သူနဲ့လည်း ရန်ငြိုး မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ခုန ဘယ်သူအော်တာလဲ”

ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ခပ်တည်တည်ချဲ့တော့ ဝင်းထွဋ်ပြာသွားတယ်။ အားကိုးသလို သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ဖြေပေးတယ်။

“ကျွန် . . . ကျွန်တော်ပါ”

“ဘာကိစ္စအော်တာလဲ”

“ဟို . . . သူများတွေစတာ ကြားမိလို့ စကြည့်တာ”

“မလိုပါဘူး . . . ။ ရှင်တို့စ၊စရာ မလိုဘူး”

ဝင်းထွဋ်ကိုပြောနေပေမဲ့ မျက်လုံးနဲ့ဒေါသတွေက သူ့ဆီမှာဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်တယ်။ အံ့လည်း အံ့သြမိပါတယ်။ သူမနဲ့သူ ရန်ငြိုးကြီးမားမားလည်း မရှိဘူးပါဘူး။ သူကတောင် တစ်ချိန်က သူမကားကို လုပ်အားခနစ်ရာဖိုး တွန်းပေးဖူးတာပဲ။ ဒါကို . . . ဝင်းထွဋ်အခြေအနေမကောင်းလို့ သူကပဲ စစ်ကူဝင်ပေးလိုက်ရတယ်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သူများစတာကြားမိလို့ သူလည်း စကြည့်တာပါ။ မင်းမကြိုက်ရင် နောက်တစ်ခါ . . . ”

“မလိုဘူး . . . ။ သူများစတာ ခံနိုင်တယ်။ ရှင်တို့စတာ

၁၇၀

သိုးဆောင်း

မခံနိုင်တာ”

သူကဘာမှမဖြစ်မိပေမဲ့ ဝင်းထွဋ်ရဲ့ ခံပြင်းသွားတဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

“နေပါဦး . . . ။ ကျွန်တော်တို့က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ နူနေလို့လား။”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိမှာပေါ့”

ဝင်းထွဋ် ဂုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ မတားမီလိုက်ခင်ပဲ . . .

“ခင်ဗျားက လူတစ်ဖက်သားကို တော်တော်အထင်သေးတတ်တာပဲ။ ခင်ဗျာ ဘယ်သူကြောင့် အခုလို နာမည်တွင်သွားတာလဲ သိလား။”

“ဝင်းထွဋ်”

ဟန့်တားလိုက်တဲ့ သူ့စကားကြောင့် ဇက်ကြိုးဆွဲခံရသော မြင်းတစ်ကောင်လို ဝင်းထွဋ် ငြိမ်သွားပေမဲ့ . . .

“ရှင်တို့မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ရှင်တို့အရည်အချင်း၊ ရှင်တို့ပုံစံနဲ့ ဒါမျိုးလုပ်နိုင်ဖို့က အေးကြီးပါ။ ကျွန်မ နောက်ဆုံး ပြောမယ်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်စသံကြားရင် ရှင်တို့ ပါချုပ်ရုံးခန်းရောက်ပြီပဲ”

ဒေါသတွေ ဘောင်ဘင်ခတ်ပြီး ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနဲ့ ထွက်သွားတယ်။

“တောက်”

လမ်းနှင့်စကားပြောခြင်း

၁၇၁

ဝင်းထွဋ်ရဲ့ တောက်ခတ်သံအကျယ်ကြီး ထွက်လာတယ်။ ပြီး သူ့ကိုသေချာကြည့်ပြီး . . . ‘မင်းကွာလို့’ အကြိတ်သံနဲ့ ပြောပါတယ်။ သူကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ပြီး စိတ်ကိုလျော့ချမိတယ်။

“အဲလောက်ပြောသွားတာ မင်း ဒေါသထွက်ဘူးလား။”

သူပုခုံးတွန့်ပြီး ခေါင်းခါပြတော့ . . .

“မင်းက တကယ့်ရေမြေပဲ”

သူပြုံး၍သာ နေမိပါတော့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ရေမြေဆိုတာ ကိုယ့်အဆိပ်ကိုယ်ပြန်မြို့ထားတဲ့ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။

V

တစ်ခါတလေတော့လည်း သူတို့ရပ်ကွက်ရဲ့ နောက်ကျောမှာ အမြဲမပြတ်စီးဆင်းနေတဲ့ ချောင်းလေးဘေးကိုသွားပြီး စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်နေမိတယ်။ ကွေ့ဝိုက်လျောစီးလာတဲ့ ချောင်းလေးရဲ့လုပ်ကိုင်ပုံကို ငေးပြီး ဂရုတစိုက် မှတ်သားမိလာတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ချောင်းလေးပေးတဲ့ သင်ခန်းစာလို့လည်း နာမည်ကပ်ပွန်းတပ် ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ချောင်းလေးရဲ့မူဝါဒအတိုင်းပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျင့်ကြံပါတယ်။ ချောင်းလေးစီးဆင်းနေပုံက ရပ်တန့်တယ်မရှိပါတယ်။ ရေတက်ချိန်ပြောင်းပြန်စီးတယ်၊ ရေကျချိန် အတည့်စီးတယ်။

ဒါဟာလည်း ကိုယ့်စိတ်က မှတ်သားမှုအတိုင်း ပြောပြရတာပါ။ ဘယ်ဟာက အတည့်စီးပြီး ဘယ်ဟာက ပြောင်းပြန်စီးသလဲ သူ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ ချောင်းလေးက ရပ်တန့်မနေပါဘူး။ သူလုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရမယ့်အချိန်မှာ အကောင်းဆုံး ပြုလုပ်တယ်။

သူ့အလုပ်မှာလည်း နှောင့်ယှက်သူတွေ အများကြီးပေါ့။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို လျှောတိုက်မောင်းနှင်တဲ့လှေသမ္ဗန်တွေ၊ ကိုယ်ကို ခွဲပြီး အသားကိုမွှေတဲ့ စက်ဒလက်တွေ၊ အညစ်အကြေးစွန့်ပစ်တာတွေ အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချောင်းလေးက မမူပါဘူး။ သူ့အလုပ်သူ တစိုက်မတ်မတ်လုပ်တယ်။ ရပ်တန့်နားနေခြင်းမရှိပဲ စီးဆင်းတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ လူတွေကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီး တွေအဖြစ်၊ လူတွေအားကိုးအားထားပြုရတဲ့ ဆက်သွယ်ရေး ပင်မအရင်း အမြစ်အဖြစ်၊ အသက်ရှင်ရပ်တည်မှု၏ အဓိက အသက်သွေးကြော အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖန်ဆင်းပြတယ်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အစာအာဟာရတွေ၊ ရေစွမ်းအားအရင်း အမြစ်တွေ၊ စွမ်းအင်အရင်းအမြစ်တွေကို ထုတ်လုပ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူရပ်တန့်မနေပါဘူး။ ဆက်လက်စီးဆင်းဆဲပါပဲ။ ချောင်းလေးကိုကြည့်ပြီးနုလုံးသွင်းမိတယ်။ အမြဲမပြတ် စီးဆင်းမှုသာ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။

ပျံ့နေတဲ့ငှက်က ရပ်တန့်လို့မရဘူး။ ထို့အတူပဲ စီးနေတဲ့ရေဟာလည်း ရပ်တန့်လိုက်ရင် သူ့ဂုဏ်သတ္တိ ပျက်ပြားသွားပါပြီ။ ချောင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ မြစ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ပင်လယ်မဖြစ်တော့ဘူး။ ရေကန်ကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အင်းကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ အခက်အခဲအတား အဆီးနဲ့တွေ့တွေ့ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့ဆက်နိုင်ရမယ်။ အဲလိုရှေ့ဆက်နိုင်ဖို့ အတွက်ကတော့ နည်းလမ်းတစ်ခု လိုကောင်းလိုပါလိမ့်မယ်။

သူ့ရဲ့နည်းလမ်းကတော့ ထိန်ထိန်သာနေတဲ့လမ်းကြီးကို

မော့မော့ကြည့်တာပါပဲ။ လမင်းဆိုတာ လူသားတို့အတွက် အေးချမ်းမှုနဲ့ ဝင်းပူမှုကို ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ တန်ခိုးရှင်ပါ။ လမင်းကိုကြည့်ရင် အေးချမ်းတယ်။ လရောင်အောက်မှာ နေထိုင်ရရင် အေးချမ်းတယ်။ လရောင်အောက်မှာ လမ်းလျှောက်ရရင်လည်း အေးချမ်းတာပါပဲ။

ဘာဖြစ်လို့ လရောင်ကလူတွေအတွက် သက်ရှိသက်မဲ့အရာတွေအားလုံးအတွက် အေးချမ်းမှုကို ပေးနိုင်တာလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အေးချမ်းနေလို့ပေါ့။ ဟုတ်တယ် . . . ။ လူတွေကို အေးချမ်းစေတဲ့သူတိုင်းဟာ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကိုက အေးမြနေလို့ပါပဲ။

အဲတော့ အရင်ဆုံးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အေးချမ်းအောင်ကြိုးစားရမယ်။ ချောင်းလေးလိုပေါ့။ နေအပူကြောင့် သူ့ရဲ့အပေါ်ယံအရေပြားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပူပြင်းနေပါစေ၊ အငွေ့ပွဲနေပါစေ၊ သူ့ရဲ့အတွင်းသားကတော့ အစဉ်အေးချမ်းလျက်ပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း မပြတ်စီးဆင်းနိုင်တာလေ။ အမြဲမပြတ် စီးဆင်း ဖို့အတွက် လိုအပ်ချက် အများကြီးမရှိပါဘူး။ တစ်ခုတည်းပါပဲ။ အဲဒါ 'အေးချမ်းမှု'ပဲ။ ဘကြီးအောင်ကတော့ ချောင်းထဲမျောပါလာတဲ့ ဖော့တုံး အကျိုးအပဲ့တွေ လိုက်ဆယ်ရင်း မှတ်ချက်တစ်ခုပြုတယ်။

“ချောင်းလေးက သူ့အတွက်တင်မဟုတ်ဘူး။ အခြားသူတွေအတွက်လည်း ကူညီပေးတယ်ကွ။ အဲဒါကြောင့် သူ့စီးဆင်းမှုက မရပ်တန့်တာ”

အတန်းအားချိန်တွေမှာတော့ ကျောင်းခန်းနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေတတ်တယ်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖမ်းယူပြီး ကိုယ်နဲ့စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အနား ပေးထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝင်လေထွက်လေကို လက်ချိုးပြီး မှတ်နေလိုက်ပါတယ်။

ဝင်လေဝင်ပြီး၊ ထွက်လေထွက်သွားတဲ့ သိရှိမှုကိုတစ်ကြိမ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး . . . မှတ်သားလိုက်တာ တစ်ဆယ် မပြည့်ခင်မှာပဲ သူ့စိတ်တွေ အေးချမ်းလာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဂွမ်းစလေးတစ်ခုလို ပေါ့ပါးကြည်စင်လာတယ်။ ဘုရားကျောင်းထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ အပေါက်ဝမှာစောင့်နေတဲ့ သက်ပိုင်ကိုတွေ့တယ်။

“အစ်ကိုကို ကျွန်တော်စောင့်နေတာ”

သဘောပေါက်ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် . . .

“သူ့ဘက်က ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ”

သက်ပိုင်က အားတက်သရောနဲ့ . . .

“ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရမ်းသိချင်နေတယ် အစ်ကို”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒီတစ်ခေါက် ဝွေးသီးပေးရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြည့်မှန်လေးတစ်ချပ်ပေးလိုက်။ ကြည့်မှန်မှာ ဆော့ပင်နဲ့ဒီစာလေးရေးပေး”

VI

စာရွက်ခေါက်တစ်ခုနဲ့ ကြည့်မှန်လေးတစ်ချပ် သူမဆီရောက်
သွားတယ်။ စာရွက်လေးထဲမှာရေးထားတာက . . .

“ဌေးသီးလို့ နာမည်တွင်သွားလို့ စိတ်ဆိုးမစောလိုက်နဲ့နော်။
ရည်ရွယ်ချက်ကို မင်းသိရင် တို့အပေါ်စိတ်ဆိုးဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ပါ
ဘူး။ ဒီလို... ဌေးသီးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ‘မ’ ဂဏန်းမသီးဘူး။
အခိုင်တစ်ခိုင်မှာ ခြောက်လုံး၊ ရှစ်လုံး၊ ဆယ်လုံး အဲလို ‘စုံ’ ဂဏန်းပဲ
သီးတတ်တာ။ အဲတော့ မင်းကို ဌေးသီးပေးရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က
မင်းနဲ့တို့ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ဆုံဆည်းခွင့်ရပါစေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ”

နောက်ပြီးတော့ ကြည့်မှန်လေးတစ်ချပ်၊ ထိုကြည့်မှန်လေးပေါ်
မှာ ဆော့ပင်နဲ့ ဤသို့ရေးသားသေးတယ်။

“ဟိတ် . . .

တို့ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်နေတယ်မလား။

မင်းစိတ်ထဲမှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာတဲ့အချိန်တိုင်

ဒီမှန်လေးကို ထောင်ထောင်ကြည့်လိုက်

မင်းရဲ့နောက်မှာ တို့အမြဲရှိတယ်။

ဒီလောက်နဲ့တင် ပွဲကတော်တော်ကြီးကို လှသွားခဲ့တယ်။

သတင်းကြားရတာကတော့ ဆုမွန်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက အရမ်းလှချင်
ပါသတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာသင်ချိန်မှာတောင် မှန်ခဏခဏ
ထုတ်ကြည့်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အမောတကောနဲ့
သက်ပိုင် သူ့ဆီရောက်လာပြန်တယ်။

“ဇာတ်ရှိန်၊ တော်တော်တက်သွားပြီ အစ်ကို။ ကျွန်တော်
ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရုံတင်မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့
ကျွန်တော့် အကြောင်းကို စုံစမ်းရှာဖွေနေပြီ”

နောက်တစ်ကွက်ကတော့ ရိုးရိုးလေးပါပဲ။

“သူ မှန်ကို ခဏခဏဘာလို့ထုတ်ကြည့်တာလဲ သိလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့”

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်”

သက်ပိုင်ငြိမ်သွားတော့ . . .

“သူ့ရဲ့နောက်မှာ မင်းအမြဲရှိနေတယ်ဆိုတာကို မယုံလို့”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူ့အတန်ငယ် ငြိမ်သက်သွားသလားပဲ။ ပြီးတော့မှ . . .

“နှစ်ရက်လောက်အချိန်ပေးပြီး သူ့မလှုပ်ရှားပုံတွေအားလုံးကို

ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်ကွာ။ ပြီးရင် အဲဒီဓာတ်ပုံတွေအားလုံးကို ပေးလိုက်”

“ဟာ . . .”

သက်ပိုင်အနည်းငယ်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး စိတ်လှုပ်ရှားဟန် နည်းနည်းလည်း ပေါ်သွားတယ်။

“အဲဒါ နောက်ဆုံးအကွက်ပဲ။ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ပြီးတော့ သူ့နောက်မှာ မင်းအမြဲရှိနေတာကို ယုံသွားတဲ့အပြင် မင်းကိုပါကြောက် သွားလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ မရဲတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့အသွားအလာ၊ အနေအထိုင် တွေအားလုံး မင်းသိနေတယ်ဆိုပြီး အစစအရာရာ မဝံ့မရဲဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီမှာ မင်းကိုသေချာပေါက် တွေ့ခွင့်တောင်းလိမ့်မယ်။ မင်းလုပ်ရမှာ တစ်ခုပဲ . . .”

“ . . .”

“ဓာတ်ပုံတွေနဲ့အတူ မင်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုထည့်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့”

“ . . .”

“ပြီးရင် မင်းဘယ်သူဆိုတာကို ထွက်ပြလိုက်တော့ ”

တကယ်တော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ သူကူညီလိုက်တာပါ။
ချောင်းလေးရဲ့ သီအိုရီအတိုင်းပဲပေါ့။

“သူ့အတွက်တင်မဟုတ်ဘူး။ တခြားသူတွေအတွက်လည်း ကူညီပေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့စီးဆင်းမှုက ဘယ်တော့မှမရပ်တန့် ဘူး”

VII

ရှေ့ခပ်ဝေးဆေးဆီမှာ ဆရာမတွေနဲ့ လူကြီးမိဘတွေ တန်းစီပြီး ထိုင်နေကြတယ်။ စင်မြင့်ထက်မှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက မိန့်ခွန်း ပြောကြားနေပါတယ်။ ဆရာမကြီးရဲ့မိန့်ခွန်းကို အားလုံးက ငြိမ်ဝပ် ပိပြားစွာ နားထောင်နေကြတယ်။ သူကတော့ စင်မြင့်နဲ့ အတော်ဝေးဝေး နောက်ပိုင်း တစ်နေရာမှာပေါ့။ မလာမဖြစ်လို့သာ လာရတာ။ အနေ အထိုင်ကျဉ်းကျပ်လှပါတယ်။

သူ့ရှေ့မှာ ဆုယူရမယ့်မိန်းကလေးတချို့ ထိုင်နေတယ်။ မာန မျက်နှာဖုံး ကိုယ်စီနဲ့ပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိတွေ့နှုတ်ဆက် ခြင်းမရှိသလို၊ ပြုံးရယ်ချိုငြင်းလည်း မရှိဘူး။ မျက်နှာဖုံးတွေ ကိုယ်စီ တပ်ပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေလို ထိုင်ခုံမှာ မတ်မတ်ကြီးထိုင်နေကြ တယ်။ မညောင်းတတ်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

ဒီအချိန်မှာ ညောင်းလိုညောင်းမှန်းလည်း သိမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူဘာလဲ၊ ငါဘာလဲက အရေးကြီးနေတာကိုး။ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာလည်း သူတို့မိဘ ဖြစ်ဟန်တူသူတွေက အပြုံးတုတွေ သွင်သွင်သုံးပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးမိန့်ခွန်းကို စိတ်ပါချင်ဟန်ဆောင်ကာ နားထောင်နေကြတယ်။

သူကတော့ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ မိဘလည်းမပါသလို၊ သူ မျာတွေလို ပြောင်ပြောင်ယောင်ယောင်တွေလည်း ဆင်မြန်းမလာဘူး။ (အဝတ်စာရှားတာလည်း ပါတာပေါ့လေ)။

နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာတဲ့အတွက် နောက်ဆုံးခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်နေတာကိုလည်း ဘယ်သူမှသိပုံမပေါ်ပါဘူး။ ရပါတယ်။ အားငယ်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဆုပေးပွဲကို သူက ကိုယ်ပိုင်ကားကြီးစီးပြီး လာတာမဟုတ်ဘူးလေ။

အရည်အချင်းကို စီးပြီးလာတာ။ အဲဒီအတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာသောက၊ ဘာခံစားမှုမှမရှိဘူး။ သူများတွေ ဝတ်စားလာတာမြင်ရလို့လည်း အားမကျဘူး။ ကိုယ်မဝတ်နိုင်၊ မစားနိုင်လို့လည်း ဝမ်းမနည်းဘူး။ အေးဆေးပါပဲ။ သူ့မျက်နှာဟာလည်း ပကတိအေးချမ်းလျက်ပဲပေါ့။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကျောင်းအုပ်ကြီး မိန့်ခွန်းပြောပြီး သွားတယ်။ ဆရာဦးညုဇာဝင်း စင်ပေါ်တက်လာပါတယ်။ ဒီဆုပေးပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားအနည်းအကျဉ်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ပထမဆုံးဆုယူရန် အလှည့်ကျသူကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းပေါင်းစုံ ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲအတွက် ‘ဝက်ဘာရဲ့ထွက်ပေါက် = အေးချမ်းမှု’ ခေါင်းစဉ်နဲ့ အထူးဆုရရှိခဲ့သူ မောင်အေးချမ်း ဆုယူရန်ကြွပါ”

သူ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာထိုင်နေတဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေ ပျံ့ဝဲပြီး ပါလာတယ်။ အချို့ကလည်း အညိုရောင်၊ တချို့ကအနီ၊ အမည်း၊ အဖြူရောင်တော့ ပါလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်နှာဖုံးအမျိုးမျိုးက နံရံမျက်နှာကျက်မှာ လွင့်မျောလွန်လူးနေကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မာန်ဖိုပြီး၊ တစ်ခါတစ်ခါ အယောင်ဆောင်ပွေ့ဖက်ကြတယ်။

လျှောက်လာရင်း တစ်နေရာအရောက်မှာ အာမေဇိုတ်သံသဲ့သဲ့ ကိုလည်း ကြားလိုက်ရသေးတယ်။

“ဟယ် . . . သူက . . .”

သူတအံ့တဩလည်းမဖြစ်မိသလို အိန္ဒြေလည်း ပျက်မသွားဘူး။ ဒါ’ မျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ . . .

ဘဲဥမ။

VIII

သစ်ပင်လေးတစ်ပင်ရဲ့အောက်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး စကားပြောနေကြတယ်။ မကြာခင်ကမှ သမီးရည်းစားဖြစ်သွားတဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို ပြဿနာရှာနေတယ်။

“ဘာလို့ အဲဒီပိုက်ဆံနှစ်ရာကို ကံလောင်းပြီး သိမ်းထားရတာလဲ”

ပထမတော့ ကောင်လေးက မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက စူရှအောင်အောင် လုပ်ဖန်များလာတော့ မတတ်သာတဲ့ပုံစံနဲ့...

“မောင်ပြောရင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“အင်း . . . စိတ်မဆိုးဘူး။ ပြောပြ”

“ဒီပိုက်ဆံနှစ်ရာဟာ မောင်လေးစားတဲ့လူတစ်ယောက်က မောင့်ကို လက်ဆောင်ပေးထားတာ”

“အင် . . . လက်ဆောင်ပေးတာကလည်း ပိုက်ဆံနှစ်ရာတဲ့”

ကောင်မလေး နှုတ်ခမ်းကိုစုရင်း ညူတူတူပြောတော့ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ။ သူက မောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်။ သူလုပ်ပေးလို့ မောင်တို့နှစ်ယောက် အခုလို ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာ”

“ဟင် . . . ”

ကောင်မလေး နားမလည်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကောင်လေးက မဝံ့မရဲ ပုံစံနဲ့ အစအဆုံး ရှင်းပြတယ်။ ကောင်လေးစကားဆုံးတော့

“ဒါဆို ဘဲဥပေးတာတို့၊ ငွေသီးဒုတ်ထိုးပေးတာတို့က မောင့်အိုင်ဒီယာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အဟီး . . . မဟုတ်ဘူး”

ကောင်မလေး စိတ်ကောက်သွားလို့ ကောင်လေး ကဗျာကရာလိုက်ချော့လိုက်ရသေးတယ်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီး ရှင်းပြပြီးတော့မှ ကောင်လေးက နောက်ဆုံးစကားကို ဆိုတယ်။

“ဒီပိုက်ဆံနှစ်ရာက သူ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးရခဲ့တဲ့ လုပ်အားခတဲ့”

“ . . . x x x . . . ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်မောင်းလာတဲ့ကားက သူ့ရှေ့မှာ ပျက်သွားလို့ ကူညီတဲ့သဘော ကားဝိုင်းတွန်းပေးတာကို ကားလည်းနှီး

ရာ ဒီပိုက်ဆံနှစ်ရာနဲ့ သူ့ကိုပစ်ပေါက်ပြီး မောင်းထွက်သွားတယ်တဲ့။
အဲဒါကို စိတ်မဆိုးဘဲ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးရခဲ့တဲ့ လုပ်အားခဆိုပြီး
ဒီပိုက်ဆံကို မှတ်မှတ်ရရ သိမ်းထားတာ”

ကောင်မလေးဆီက စကားသံ မကြားရပါဘူး။ ကောင်လေး
စကားသံသာ ထပ်ထွက်လာတယ်။

“မ,ကို သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရင် ‘မ’
အရမ်း အံ့သြသွားမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြားတယ်ဆိုရုံမျှ စကားသံလေး ထွက်လာပါတယ်။

“သူ့ကို ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေလို့။
သူ့အေးချမ်းမှုက တခြားလူတွေဆီတောင် ကူးစက်လာသလိုပဲ”

တကယ်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ တံဆိပ်အမျိုးမျိုးတပ်ထားတဲ့
ဝက်ဘာကြီးပါပဲ။

တချို့က အဲဒီဝက်ဘာထဲမှာ ပိတ်မိနေကြတယ်။

တချို့က ထွက်ပေါက်တွေပေမဲ့ မထွက်နိုင်ကြဘူး။

တချို့ကျတော့လည်း ထွက်ပေါက်ကို လွန်မြောက်သွားကြပါ

ပြီ။

သူကတော့ ကြိုးစားဆဲပါ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ထိန်ထိန်သာနေတဲ့လမ်းကြီးကို
ကြည့်ပြီး ပြောမိရဲ့ . . .

“ငါလည်း တစ်နေ့တော့ အေးချမ်းရမှာပါ”

သိုးဆောင်း

မြန်မာစံတော်ချိန်

ညဆယ့်တစ်ရာရီ

ရှစ်မိနစ် ရှိပါပြီခင်ဗျာ။

သည်ခေတ် စာချုပ်လွှာ

သည်ခေတ်နေ

ဒီဘက်ခေတ်-

ကောင်မလေးတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံးစီရှိရက်နဲ့
အချစ်အတွက်ဆို...အဖြစ်မရှိတဲ့ကောင် တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။

အဲ့ဒါ

သည်ခေတ်နေပါပဲ။

တစ်ခါတုန်းက

စကားလေးတစ်ခွန်း

အိပ်မက် ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကြိုတင်ဝန်ခံအပ်ပါသည်။

သည်ခေတ်နေနှင့် သည်ခေတ်နေ၏ အချစ်ကိစ္စအား မွန်ထူနေအောင်
ကြော်ငြာဝင်ပါမည်။

ကျေးဇူးလေးတွေ ပာင်ပါသည်။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကတော့ သမီးရည်းစားအချစ်ကို တစ်ထောင့်
ငါးရာဆိုပြီး အဓိပ္ပါယ်တွေ ဖွင့်ခဲ့ကြတာပေါ့။

သမီးရည်းစား အချစ် = ၁၅၀၀

အဲဒါဟာ အချစ်စနစ်ဟောင်းဖြစ်တဲ့ သုံးနှစ်သုံးမိုးခေတ်ရဲ့
ကာလတန်ဖိုးအရတော့ မှန်ပါတယ်။

အခုတလော...

ကျနော် စိတ်ပါဝင်စားနေမိတဲ့ သမီးရည်းစားအချစ်ကတော့
အခုလိုပုံစံအသစ်နဲ့ Equation လေး တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

♥ = ၂၅ × ၂

ယနေ့ခေတ်ရဲ့ အချစ်စနစ်သစ်အတွက် ကာလပေါက်ချေးတစ်
ခုပါ။ ကိုယ်တိုင်ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ အချစ်ရဲ့ သဘောတရားတစ်ခု...
သည့်ခေတ်နေရဲ့ နိယာမပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နည်းနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် × × × × × ။

ဒါမှမဟုတ် ...

သင်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သူရဲ့ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ကောက်ရ
လိုက်တယ်ဆိုပါစို့။

(a) စကားလေးတစ်ခွန်း ပြောခွင့်ရဖို့ သူ့ဆီချက်ချင်းဖုန်းဆက်
မလား?

(or)

(b) သူ့ဆီက ၁၅၀၀ ရဖို့အတွက် ကိုယ့်ဆီက အနည်းဆုံး
နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ရင်းမလား?

“နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ရည်းစားစာ”ထဲမှာ

ရေးချင်သလို ရေးပြီး။

အဲ့ဒီမိန်းမလေးဆီ...

ကျနော်ရဲ့ ရည်းစားစာကို

မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပြပါမယ်...

မယုံရင် ကြည့်လိုက်ကြပါ။ ။

ကျွန်တော်သာဆိုရင် ဘာအရင်လုပ်မိမယ် ထင်ပါသလဲ?

မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကိုရရှိဖို့အတွက်....

လက်ထဲမှာ ငွေအကြွေအစိတ်ရှိရင် ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ။

ဟုတ်ပါတယ်။

ဒါကလည်း ဟန်းဖုန်းအမျိုးမျိုး တွင်ကျယ်ခဲ့တဲ့ ဒီဘက်ခေတ်
ကြီးမှာ ဖြစ်လို့ ထင်ပါရဲ့။

ကျနော်တို့ တမြတ်တနိုးနဲ့ သိပ်ပြီးတန်းဖိုးထား ကိုးကွယ်နေ
ကြတဲ့ အချစ်ဆိုတာ...

တကယ့် တကယ့်တမ်းကျ

အကြွေအစိတ်စာလောက်ပဲ တန်းဖိုးရှိပါတယ်။ ။

အဲ့ဒါကြောင့်...

ဟိုဘက်ဒီဘက် massages ပို့လို့ရတဲ့ ဖုန်းတစ်လုံးစီသာ ကျနော်တို့
လက်ထဲမှာ ရှိနေပါစေ။

မိန်းမတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားနိုင်မယ်ထင်တဲ့ အရေးအသား
တွေကို...

ကောင်လေးဘက်က နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ပေးစာနဲ့ပါတ် ၁၃။

To-mytrack 's Angel ? No. 1

မနေ့က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ သင်တန်းကဖြန်လာတာ တွေ့လိုက်
ရတယ်။

အဲဒီအချိန်...

ကောင်းကင်ထက်က ခူဝံကြယ်ကြီး ပြုတ်ကျလာပါတယ်။
ကျနော် ကောင်မလေးဆီ ပြေးသွားပြီး...

ခူဝံကြယ်ကို လှမ်းချူလိုက်ရမလား?

ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး-

ကျနော်ရင်ခွင်ထဲ ဖယ်ရှားပစ်ရမလား?

ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရပါ့မလဲ!

ခပ်မြန်မြန် ဖြေပေးပါ ကောင်မလေးရေ။

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ညတွေကတည်းက...။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျနော်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အပြင်မှာ မမြင်ဘူးကြပေမယ့် ဖုန်းထဲမှာ massage လေးတွေ အပြန်
အလှန်ပို့ဖြစ်နေတာ ကြာပေါ့။

အဲဒီအဆင့်မှာတင် ကျေနပ်နေကြတာက နှစ်ယောက်စလုံး။

လက်ထဲမှာ-

ဖုန်းတွေရှိပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်စကားမပြောကြတာလဲလို့ မေးလာ
ခဲ့ရင် ကျနော်တို့မှာ အကြောင်းပြချက်ကိုယ်စီ ရှိပါတယ်။

ကျနော်ဘက်ကစပြီး သူ့ဖုန်းကို မခေါ်ဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဒီလို...။

အားလုံးလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါ။

(နံပါတ်တစ်)-

နတ်ဗုရားမလေးဆီ ရွှေကူးတော်သွင်းမယ့် ရင်တွင်းစကားဟာ...

လွယ်လွယ်နဲ့ ရပ်ကွက်ဆန်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်လို့။

(နံပါတ်နှစ်)

အဲဒီလိုပဲ ကျနော်က နတ်ဖုရားလေးမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး မော်ဖူးနေရတဲ့ ဘဝကို လောလောဆယ် ကြည်နူးနှစ်ခြိုက်နေမိလို့ပဲ ဆိုပါတော့။

(နံပါတ်သုံး)

တကယ်ဆို ကျနော်ရဲ့ နတ်ဖုရားမလေးဟာ ဟိုတလောကတင် သူမရဲ့ သီချင်းအသံ ခပ်ဝဲဝဲလေးနဲ့ ယောက်ျားလေးပရိတ်သတ်တွေကို ပါ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သူလေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ဆီဖုန်းဆက်နေကြတဲ့ မိတ်ဆက်ရစ်သမိတွေကြား ဒီလိုပဲလားလို့ ကျနော်ကိုပါ သိမ်းကြုံးမြင်သွားမှာကို စိုးရိမ်မိတာ အဓိကပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ...

တယ်လီဖုန်းလေးထဲမှာပဲ ကျနော်တို့ အတူတူ စာပေးစာယူ တက်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။

အခုအချိန်ထိတော့-

ကျနော် ဘယ်သူလဲ? ဘယ်မှာနေသလဲ? ဘာလုပ်သလဲ? ဆိုတာကို လုံးဝသိမှာမဟုတ်တာ သူမပါ။

ဒီနေ့ထိ ကျနော်ရဲ့ အိမ်မက်နန်းတော်ထဲကို ပျက်ကွက်မရှိ တက်ရောက်ခဲ့သူ နတ်သမီးလေးဟာလည်း သူမပါပဲ။

မိုးလင်းလို့ အိပ်ယာကထ ကျနော်ရှုရှိုက်မိလိုက်တဲ့ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တွေထဲမှာ သူမ သီချင်းသံဝဲဝဲလေး ကပ်ညီပါလာတယ်

ဆိုရင်ပဲ...အဲဒီနေ့အတွက် တစ်လောကလုံးကို စာမဖွဲ့တော့ဘူး။

ကျနော်ရဲ့ တစ်နေ့တာမှာ အခြားနာမည်ကျော် ဆယ်လီဘရစ်တီတွေလို ဘယ်လိုအင်တာဗျူးမှ အလာမခံပါ။

ကမ္ဘာကျော် မေးခွန်းတွေ မဖြေရရင်နေပါစေ။

အားလုံးကို လျှော်ပါတယ်။

အားလုံးက ကျနော်ကို ပြန်လျှော်ရင်လည်း ဘဝဟာ ပျော်စရာကြီးပါဆိုပြီး 'ရ'ကောက်ကို နောက်ပစ်လို့ ရဲရဲကြီး ပြန်အော်မိမှာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်ပါသလဲ?

ကျနော်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကမ္ဘာလေထု အက်တမ်တွေထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ နတ်သမီးတေးသွားလေးတွေကြောင့် ကျနော်ရဲ့ အရာအားလုံးပြီးပြည့်စုံ ခမ်းနားသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

သေချာပါတယ်။

အနုမြူဗုံးဆိုတာ....

ဟီရိုရှီးမားနဲ့ နာဂါဆာကီဆိုတဲ့ ကမ္ဘာမြို့ကြီးနှစ်မြို့ကိုပဲ ရစရာမရှိ ပြာကျသွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား?

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အသံ။

စကားလေးတစ်ခွန်းကနေ...

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိသမျှ ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ ရင်ဘတ်အစုံကို (မီးလောင်တိုက်သွင်းသလို) လောင်ကျွမ်းစုတ်ပြတ်ပြာကျသွားစေနိုင်တယ် ဆိုရင် ကော ဘယ်သူတွေ ဘာပြောကြမလဲ?

ကျနော် အတွက်ကတော့...

၁၅၆

သည်ခေတ်နေ

ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီးက တူးဖော်ရရှိမယ့် ရွှေဒင်္ဂါးပြားချပ်တွေနဲ့ သူမရဲ့ ထွက်ရှိပြီးသားသီးချင်းအားလုံး selection လုပ်ထားတဲ့ cd ကော်ပြားတစ်ချပ်

“သင်ကြိုက်နှစ်သက်ရာရွေးချယ်ပါ” ဆိုပြီး ကံကြမ္မာက အခွင့်အရေးတစ်ခု ချပေးခဲ့ရင် ဘယ်အရာကို ရွေးချယ်မိမယ်ထင်ပါသလဲ?

အားလုံးရှင်းအောင် ပြောပြပါမယ်။

ကျနော်အဖို့ အိပ်ယာဝင်သံစဉ်တေးလေးတွေ ဖွဲ့ဆိုခိုင်းဖို့အတွက် သူမကိုပဲ တစ်ဦးတည်းမူပိုင်ခွင့်အဖြစ် အရင်ဦးဆုံး လျှောက်ထားပါမယ်။

အဲလို လျှောက်ထားဆဲကာလအတွင်း...

ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီးက တူးဖော်ရရှိမယ့် ရွှေဒင်္ဂါးချပ်တွေကိုလည်း ကျနော်လက်ထဲ ရောက်လာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပစ်မယ်။

ပြီးတော့မှ

ခုနက လျှောက်ထားခဲ့တဲ့ cd ကော်ပြားတစ်ချပ်ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်လောက်တဲ့ ဘီလျံနာဈေးနဲ့ လေလံရအောင် ဆွဲပစ်မယ်။

ကဲ...

ကျနော်ကို ဘယ်သူတွေ ဘာပြောချင်ပါသလဲ? သူမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အများထက်ပျော်ဝင်ပြီး စွဲလမ်းငြိတွယ်လွန်းတဲ့ကောင်ဟာ ကျနော်ပါပဲ။

တစ်နေ့...

သည်ခေတ် စာချွန်လွှာ

၁၅၇

သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးထက်က အပြုံးပန်းလေးရွဲပြီး ထွက်ကျလာမယ့် စကားလေးတစ်ခွန်းကို ကြားခွင့်ရဖို့အတွက် ကျနော်ဟာ လူငယ်ပီပီ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ရက်ဆက်ဝတ်ရင်း စောင့်နေမိပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်ဖက်က message လေးတစ်စောင်ပြန်ဝင်လာပါတယ်။

သေချာပါတယ်။

ဒါဟာ...ကျနော်ရဲ့ နတ်သမီးလေးဆီကနေ ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ပြန်စာလေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ဆယ့်သုံးကြိမ်မြောက် ပေးပို့လိုက်တဲ့ ကျနော်ရဲ့ စာချွန်လွှာမှာပါတဲ့ ရင်ခုန်သံမေးခွန်းလေးကို အဆိုတော်မလေးခမျာ ဘယ်လိုကြိုးကြိုးစားစား ဖြေဆိုထားပါလိမ့်?

ရင်ခုန်စရာပါပဲ။

ကျနော် တကယ်ကြီးကို သိချင်နေပါပြီ။

တစ်ဖက်က အဆိုတော်မလေးရဲ့ လေလှိုင်းထဲက ပြန်စာကို ကျနော် အခုလို ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့...

x x x

ကောင်မလေးဘက်က နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ပြန်စာနဲ့ပါတ် ၁၃။

To/- Mr. story

Ans: No. 1

တကယ်တော့....

ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ရှင်ကောင်မလေးကို ချစ်ကြယ်နဲ့ ကိုင်ပေါက်ပြီး
လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်နေတာပါ။

ရှင်မတရားဘူးဆိုတာ “ထို့ပြင်” ကတော့ သိနေတယ်။

အဲ့ဒီတော့....ရှင် ခုချက်ချင်း အိမ်မက်ထဲမှာ-

မျက်နှာ ထ, သစ်လိုက်ပါ။

ရှင် အိပ်ယာက နိုးထလာတဲ့အခါ...

ရှင်ရဲ့ ရင်ခွင် အန္တရာယ်ကနေ ရှင်ကောင်မလေးလည်း
အလိုလို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရသွားပါလိမ့်မယ်။

“ထို့ပြင်”ရဲ့ အဖြေ မှန်ပါတယ်နော် Mr. story

ရှင်အတွက်တော့ Pls. try again ပေါ့။

Ur. track's Angel

သူရဲပြန်စာကို ဖောက်ဖတ်ရင်း ကျနော် တင်းသွားပါတယ်။
တကယ်ဆိုရင် ကျနော်ရဲ့ မေးခွန်းလေးဟာ မလွတ်မြောက်နိုင်အောင်
သေချာ ချောင်ပိတ်ထားခဲ့တာပါ။

ဒါကို သူက ပါးရေနပ်ရေးရှိနေတယ်ဆိုတော့လည်း...
ရပါတယ်လေ။ ရှိစေဦးတော့။

x x x

နေ့အိုးပေါ့...

၁။ CD စက်ထဲက သိချင်းလေးရေ...

မင်း ဘယ်လိုမှ ချိန်ညှိမရနိုင်မယ်

သံစဉ် Key လေးတစ်ခုကို ငါချိန်တွယ်

တီးခတ်ပြပါဦးမယ်။

x x x x x

Mr. story ရယ်။

ရှင်က ‘ထွိုင်’ဆိုတဲ့ မိန်းမကို သိပ်လျော့တွက်လွန်းတာကိုး။
ရှင်ရဲ့ မေးခွန်းလောက်တော့ studio ထဲမှာ ‘ထွိုင်’ recording
လုပ်နေကျ demo သီချင်းတစ်ပုဒ် အဆင့်ပဲ ရှိပါတယ်။
ရှင်ထပ်ပြီး ကြိုးစားလိုက်ပါဦး Mr. story ။

ဒီတစ်ခါ မေးခွန်းထုတ်မယ့်လူကတော့ ‘ထွိုင်’ရဲ့ အလှည့်ပါနော်။

x x x x x

ဘဝမှာ...

ဘယ်တော့မှ

ကိုယ့်ကိုကိုယ် Game Over အဖြစ်မခံကြေး!

ပေရယ်ထွိုင်

x x x x x

ကောင်မလေးဘက်က နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန်ပေးစာ ၁၄။

To/ -Mr. story

? No.1

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိရိစ္ဆာန်ရုံရောက်တိုင်း မျောက်ရုံဘက်ကို
မသွားချင်ဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်။

မျောက်တွေဟာ ဟိုသစ်ကိုင်းကူး ဒီသစ်ကိုင်းကူးနဲ့တဲ့။

အဲ့ဒါ ဟုတ်ပါသလား Mr.story?

Ur. track's Angel

‘ထွိုင်’အခုပို့ပေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းအသွားအလာကို ရှင်သဘော
ပေါက်မှာပါ။ ရှင်ပဲ ပြောဖူးတယ်လေ။ ရှင်ဟာ လောကကြီးရဲ့
ဇာတ်လမ်းအသွားအလာ အချိန်အဆက်တွေကို (ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်
ဟုတ်) ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖန်းတီးရင်း ဆန်းသစ်ချင်နေတာဆို။

‘ထွိုင်’ဆိုတဲ့ အဆိုဆော် ချာတိတ်မလေးဟာ အနည်းဆုံးတော့
ရှင်အတွက် ဖန်စီဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပါ။

ဒီလောက်နဲ့တော့ ရှင်ကို မဖြုံပါဘူး။

‘ထွိုင်’ရှင်ကို သိပ်မယုံသေးဘူးဆိုတာ ယုံပါ....Mr.story

Studio မှာ အသံသွင်းပြီး ‘ထွိုင်’အိမ်ကို ပြန်လာတဲ့အချိန်

Mr. story အတွက် စာတစ်စောင် ထပ်ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။ စာပို့
သမားကတဆင့် တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက်လိုက်ပို့ ရတဲ့အမူဟုတ်တာ

၁၆၂

သည်ခေတ်နေ

ကြောင့် ဆက်သွယ်မှု သတင်းအတားများဟာ လွယ်ကူမြန်ဆန်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

အိမ်ပြန်လာတဲ့ ‘ထွိုင်’တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးပေါ်ပါလာတာ မေမေရယ်၊ ‘ထွိုင်’ရယ် နှစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒရိုင်ဘာကတော့ ‘ထွိုင်’ပဲပေါ့လေ။ ကန်ဘောင်ရဲ့ ညရှုခင်းတွေကိုငေးရင်း ‘ထွိုင်’ကိုယ် တိုင် ကားလေးကို မောင်းလာခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်နေတဲ့ ကန်ဘောင်မှာတော့ ချစ်ခြင်းရဲ့ သင်္ကေတတွေ မတွေ့ရတော့ပါ။

ပြည်လမ်းမပေါ်ကြီးကနေ မချိုးခင်၊ Mr. story ဆီက ပြန်စာ တစ်စောင်ကို ‘ထွိုင်’ ထပ်ရလိုက်ပါတယ်။ အင်းလျားရဲ့ လေသင်းရနံ့က ... သူ့ဆီက Massages ကို သယ်ပိုးလာတယ် ထင်ပါရဲ့။ လက်ကိုင် ဖုန်းထဲက Massages Inbox ထဲ ဝင်ရောက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ...

သည်ခေတ် စာချွန်လွှာ

၁၆၃

ကောင်လေးဘက်က နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ပြန်စာ ၁၄။

To/- mytrack's Angel

No. 1

‘လူသည် မျောက်က ဆင်းသက်၏’ဆိုတဲ့ ချားလ်ဒါဝင်ရဲ့ အဆိုအရ ကျွန်တော်လည်းပဲ မျောက်တစ်ကောင် ဖြစ်ဖူးကြောင်း...

အတိအလင်း ဝန်ခံပါတယ် track's Angel ဘယ်သစ်ပင်ရဲ့ အရိပ်ဟာ လုံခြုံအေးချမ်းမလဲလို့ လိုက်ရှာ ရင်း...

ဟိုကိုင်းကူး ဒီကိုင်းကူးနဲ့ ပျာများခဲ့ဖူးတဲ့ baby milo

မျောက်လောင်းလေးဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ အခုတော့...

သံစဉ်လေးတွေ ဖူးပွင့်ဝေဆာနေတဲ့ အရိပ်ရ သစ်တစ်ပင်ကို အမှတ် မထင်တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ ကျွန်တော့်လို ခပ်ညစ်ညစ် baby milo မျောက်လောင်းတစ်ကောင်အတွက် စားသွားသစ်ပင်ကနေ လုံခြုံအေးချမ်း မယ့် ရင်ခွင်ရိပ်ကို ဖြန့်ကျက်ပေးလိမ့်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

အဲ့ဒီအတွက်...ကျွန်တော် baby milo လေးဟာ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိမျောက်တစ်ကောင်အဖြစ်...ချစ်သော သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ရင်ခွင်တွင် ခိုလှုံခွင့် ပြုပါရန်...

မိမိဖာသာ ထောက်ခံချက်နဲ့အတူ ယုံကြည်လေးစားမြတ်စွာ

လျှောက်ထားအပ်ပါတယ် track's Angel

Mr. story

တယ်လီဖုန်း screen စာရွက်ပေါ်က သူ့ရဲ့ အဖြေလွှာကို ဖတ်ပြီး ကားပေါ်မှာ မိန်းမောလာခဲ့တာ၊ အခုဆိုရင် ‘ထွိုင်’တို့ရဲ့ အိမ်လေးကိုတောင် ပြန်ရောက်ခါနီးပြီ။ ဟင့်အင်း ‘ထွိုင်’တို့လမ်းထဲကို တောင် ဝင်လာပါပြီ။ အိမ်ရှေ့ကားပါကင်မှာ ‘ထွိုင်’ ရဲ့ ကားလေးကို ပါကင်ထိုးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ . . .

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီပေါ့။ ‘ထွိုင်’ခေါင်းထဲပါလာတဲ့ အတွေးတွေ ကတော့ ဂိတ်မဆုံးသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကားကို စက်သတ်ပြီးပြီး ချင်း ‘ထွိုင်’ကတော့ အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်လိုက်ပါတယ်။

‘ထွိုင်’နဲ့အတူ မေမေလည်း အနောက်ကနေ ပါလာလိမ့်မယ် လို့ထင်ပါတယ်။

‘ထွိုင်’ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခန်းလေးထဲက ကုတင်ပေါ်မှာ ဝင်လှဲရင်း နံရံပေါ်ကို အကြည့်ရောက်မိတယ်။

တိုင်ကပ်နာရီမှာ မြန်မာစံတော်ချိန် 1:15 am တိတိတောင်ရှိနေ ပြီဆိုတော့ သိလိုက်ရတယ်။

Mr.story ရယ်...။

တကယ်တော့

ရှင်ဟာ တတ်လည်း တတ်နိုင်လွန်းပါတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပစ်မှတ်ကို သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်ပြီးမှ ပစ်လွှတ်လိုက်တာပါ။ ဒါကိုတောင် လွဲချော်နေဦးမယ်ဆို ရင်တော့ ဟိုကောင်ကိုပဲ အားရပါးရ ‘ဆဲရေး’ပါတော့မယ်။ အားရပါးရ ဆဲပစ်လိုက်မယ်ဆိုပေမယ့် ဆဲရေးသံက အင်္ဂလိပ်လိုတစ်ခွန်းတည်း!

ကိုယ်တိုင်ရေးစာချွန်လွှာနဲ့ ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေး ရင်ဘတ်ကိုထိအောင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်ခတ်နေတာလေ...။

သူ့ဆီက မြှားတွေတောင် မလိုဘူး။

ကိုယ်ရဲ့ပစ်မှတ်ကလွဲချော်နေရင်တောင် သူအနေနဲ့ လိုက်ပြီး လမ်းကြောင်းတည့်ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား?

သူက ချစ်သူတွေကို ကြီးကိုင်းပြီး လူတွင်ကျယ်ကြီးလုပ်နေတဲ့

Mr. Cupid ပဲလေ။

အရပ်စကားနဲ့ပြောရရင်တော့...ဖူးစာရေးတဲ့ မြားနတ်မောင် ဆိုလားပါပဲ။

သူ့ဆီကို ဒုတိယမြောက်ပေးစာအနေနဲ့ ပြန်စာတစ်စောင် ပို့ပေးလိုက်ပါပြီ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကိုင်ပိုင် Laptop လေးနဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးရေးခြစ်နေမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ Earphone နားမှာတပ်ပြီး၊ သူဆိုထားတဲ့ သီချင်းတွေကို ခံစားနေမိပါတယ်။

ဘဝမှာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးအဆိုတော်ရဲ့ အသံမှ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲ ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း အခြားလူငယ်တွေလိုပဲ။ အရင်ကဆို လမ်းပေါ်မှာ လန်း လန်း၊ လန်းလန်းနဲ့ လန်းသလားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ညနေစောင်း လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဇွန်းတပ်ထားတဲ့ RockမှRock။ လေးဖြူ ကိုအဲဒါနဲ့မျိုးကြီး...ဆိုတာ ဘဝမှာ မပါမပြီး။ လူငယ်တွေဘဝဟာ ဂုန်းဒိုင်းကြလို့ ကိုယ့်ဘဝကို ခြေထောက်နဲ့ ဖြတ်ကန်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးပေါ်လာတဲ့ အခါ အခြားဘော်ဒါတွေလိုပဲ hip hop music ဆိုလည်း ကြိုက်မိပြန်တယ်။ ညဘက် အိပ်ယာဝင်လို့ ကျွန်တော်ဟာ အဆိုတော်ငှက်ကြီးရဲ့ သံစဉ်အမျှော်လေးတွေကို ကြားမှ အိပ်ပျော်တတ်တာ အကျင့်ပါ။ အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီကာလတွေအထိ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဘဝလုံးစာ စိတ်ကြိုက် အဆိုတော်တွေဟာ ယောက်ျားလေး တေးသံရှင်တွေချည်းပါပဲ။

အဲလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူငယ်အထာမှာ “ဂီတ” ဆိုတာ ပါဝင် လာပါတယ်။ လူငယ်တွေဟာ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ညဘက်တွေမှာပိုပြီး ထိတွေ့လေ့ရှိတဲ့ သဘောသဘာဝအရ... “ဂီတနဲ့

ည” ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ သွေးခွဲလို့မရနိုင်ပါ။

ဒီလိုဆိုရင်...

လူငယ် ဘဝ + ည + မြူးဇစ် + ဂစ်တာတစ်လက်...

အားပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့

လူငယ်တွေအတွက်...သူတို့ကောင်မလေးရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ နားသောတဆင်စရာ သီချင်းကောင်းများကို ရရှိတတ်ပါတယ်။

အဲဒီလို လူငယ်တွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခုသော တစ်မနက်ခင်းမှာတော့ (CITY FM) ကလာတဲ့တစ်ယောက်သော အဆိုတော်မလေးရဲ့ သီချင်းသံစဉ်ကို နားထောင်မိရာကစပြီး... ကျွန်တော်ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး သည်းချေပျက် ရပါတော့တယ်။ အဲဒီကတည်းကနေ...ဂစ်တာတစ်လက်ကို ထမ်းပြီး၊ ထွက်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ...ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေကို Rock သီချင်းတွေနဲ့အတူ၊ ညဘက်တွေမှာ ပစ်ချထားခဲ့တာ...ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိပါပဲ...။

အခုချိန်မှာတော့...ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းနေတဲ့ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်၊ နေ့စဉ်တွေကို သူမရဲ့ မြူးဇစ်တိုင်ပင်တွေက တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး...ရုန်းထွက်မရလေအောင် အမုန်းချည်နှောင်ထားပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ...ဆိုပါတော့လေ။

ဟိုတလောလေးက ကျွန်တော်ကြားလိုက်မိတာကတစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ချို့အဆင့်မြင့် နိုင်ငံကြီးတွေမှာ သူတို့ကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်ရဲ့

ဘယ်လိုသီချင်းမျိုးကိုမှ ipodထဲမထည့်ကြဘူး၊ Computerနဲ့ မကူးကြဘူး၊ လက်ကိုင် hand phoneထဲဆိုရင် ပိုလို့တောင်မှ ဝေလာဝေး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ original ကို အထိခိုက်အပွန်းပဲ့ မခံကြပါဘူး။ (ကျွန်တော့်တို့ဆီမှာတော့ အဆိုတော်ကိုယ်တိုင်က သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပေါ်ပင် သီချင်းများကို စုစည်းပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် DEMO ခွေတွေ့အဖြစ် ဈေးကွက်တင်နေကြောင်း သိနေရပါတယ်) သူတို့ဆီမှာ...သူတို့ အရမ်းကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်ရဲ့ အယ်လ်ဘမ် အသစ်ထွက်တိုင်း မူရင်းစီဒီချပ်ကို ဒေါ်လာဈေးကြီးပေးဝယ်ပြီး၊ အပြီးအပိုင် ဝယ်သိမ်းထားကြတယ်တဲ့။ သူတို့အနေနဲ့ ခံစားနားဆင်လိုက်တိုင်း မူရင်းအဆိုတော်ရဲ့ မူရင်းစီဒီချပ်ကိုပဲ ဖွင့်လှစ်အသုံးပြုကြတယ် ဆိုလားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုလုပ်ကြတာလဲ ဆိုပြီး သူတို့ကို မေးခွန်းထုတ်ရင်တော့ “တကယ့် အဆိုတော်ရဲ့ တကယ့်အနုပညာကို လေးစားမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားကြလို့ ပါပဲ”တဲ့။ ဒါဟာ သူတို့ဆီမှာ တကယ်ကြီးရယ်ပါ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေးထဲမှာတော့ ကျွန်တော်လည်း ပဲ သူမရဲ့ ထွက်ရှိပြီးတဲ့ မူရင်းစီဒီချပ်တွေကို အပြီးအပိုင် ဝယ်သိမ်းပြီးစုဆောင်းထားလိုက်မိတယ်။

သူတို့လိုတော့ မခံယူမိပါဘူး။

ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကိုယ့်အကြောင်းပြချက်နဲ့ကိုယ်ပါ။

ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အဆိုတော်ကောင်မလေးကို လေးစားမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားလို့ဆိုတဲ့ တစ်ချက်တည်းကြောင့်ပါ။

ကျွန်တော်တန်ဖိုးထားတဲ့ ဟော့ဒီ ဇာတ်လမ်းလေးမှာကော...

သူမအနေနဲ့ မြတ်နိုးခုံမင်စွာ

ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ပြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါသလား?

ကျွန်တော်ကတော့ မပြောရဲသေးပါ။

ကောင်လေးဘက်က နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ပေးစာ ၁၅။

To/- mytrack's Angel

? No. 2

တစ်ချို့ကောင်မလေးတွေက ပုံပြောပြတာ မကြိုက်ကြဘူး။

တစ်နေ့...တရားဝင် ချစ်သူရလာတဲ့အခါ

ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်သူကို ပုံပြင်တွေပဲ ပြောဖြစ်လိမ့်မယ်
လို့ ထင်မိတယ်။

ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်တော်ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်တွေကို
သူနားထောင်ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်ကတော့သိနေတယ်။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကနေ...”

ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ အာလာဒင်ဟာ ပုံပြင်ထဲမှာ သစ္စာရှိစွာ မီးခွက်
စောင့်နေဆဲဆို” တဲ့အကြောင်း၊ ပုံပြင်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
ဖိနပ်လေးနဲ့တော်မယ့် စင်ဒရဲလား မင်းသမီးလေးကို အခုထိ
ရှာလို့မတွေ့သေးဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း။

ပုံပြင်သာ ပြီးသွားတယ်...။

ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
အပြန်အလှန် သေချင်ယောင်ဆောင်ရင်း အစမ်းသပ်ခံ အချစ်
တွေနဲ့ အတူတူ အခုချိန်ထိ

အဆိပ်သင့်နေကြောင်း၊ ဆော့ခရီးစဉ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း
အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို မသုံးသပ်ပဲ အမှန်တရားအတွက်

အဆိပ်ခွက်ကို “ရေ”မရောဘဲ

နီ၊သောက်ပစ်ခဲ့တာ မှားယွင်းကြောင်း ကိုယ်သာ သူနေရာမှာ
ဆိုရင် အမှန်တရားဆိုတာ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါပဲ
ဖြစ်တယ်လို့ အော်ဟစ်ပြီး၊

ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာတဲ့ အဆိပ်ခွက်ကို လှလှပပကြီး ဖြတ်
ကန်ထုတ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း... ပုံပြင်ထဲက
အကြောင်းအရာတွေဟာ စုံလို့ပါပဲကွယ်။

နောက်ဆုံး....

ပုံပြင်လေးရဲ့ အဆုံးသတ်မှာတော့...

ဟော့ဒီမတ်ဆွေချို ပုံပြင်လေးကို ဖွင့်ပြီးစိတ်ဝင်တစားနား
ထောင်ပေးနေတဲ့ အဆိုတော်မလေးကိုယ်တိုင်ဟာ...

ကျွန်တော်အခုလို ပြောပြနေတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လုံးစာကို အလိုလို
နားထောင်မိရက်သားဖြစ်သွားတဲ့ ချစ်သူကောင်မလေးပဲ
ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ကဲ...ဘယ်လိုလဲ? track's Angel

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ချစ်သူဖြစ်လာမယ့် ကောင်မလေးကို
ပုံပြင်တွေပဲ ပြောပြမှာပါလို့ Massageရဲ့ အစမှာကတည်းက
စကားခံပြီးသားနော်။

ကျွန်တော့်ကို ချစ်လို့...ဟော့ဒီပုံပြင်လေးကို...track's
Angel လေးက နားထောင်ပေးနေတယ်လို့ ခံပူရင်း...

နံရံပေါ်က နာရီလက်တံတွေကလည်း နံပါတ်သုံးဂဏန်းပေါ်
ထပ်တူကျညွှန်ပြနေကြောင်း ‘ထွိုင်’မြင်တွေ့နေရပါတယ်။ Mr. story
ရဲ့ ဒီတစ်ခါမေးခွန်းမှာတော့ ‘ထွိုင်’အလိုလိုရုံးနိမ့်သွားတယ်လို့ ဝဲ
ဆိုရမလား။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ‘ထွိုင်’အတွက်အခွင့်အရေး နောက်
တစ်ခုတော့ ရှိရဦးမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ လူလောကကြီးမှာ ရုန်း
ကန်ရင်းရှင်သန်နေရတဲ့ လူတွေအတွက် ‘Everybody is a
Chance’ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတာပဲဗွဲ့လား။ ‘‘အချိန်တိုင်း၊ အချိန်တိုင်းမှာ
လူတိုင်းအတွက် အခွင့်အရေးနောက်တစ်ခုစီရှိလိမ့်ဦးမယ်’’လို့
သဘောပေါက်နားလည်ရင်း...

Mr. story ကို ပြန်ချေဖို့ အဖြေတစ်ခုမရ၊ ရအောင် ‘ထွိုင်’
စဉ်းစားနေပါတယ်....!

.....!

ဟုတ်ပြီ!

ဒီလိုဆိုရင်ကော...!

ကောင်မလေးဘက်က နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန်ပြန်စာ ၁၅။

To/- Mr. story

Ans: No.2

ရှင်ရဲ့ ပုံပြင်တွေထဲအလိုလို စီးမျောမိတိုင်း ရှင်ရဲ့ ချစ်သူအလိုလို
ဖြစ်ရကြေးဆိုရင်...

‘ထွိုင်’ရှင်ကို အလိုလို ချစ်မိသွားတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့...။
နောက်ထပ်ပြောပြမယ့် ရှင်ရဲ့ ပုံပြင်တွေကိုလည်း ရှင်ချစ်သူ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ထပ်ယုံထချင်ပါသေးတယ်။ ဒီထက်ပို
ပြီး ပြောစရာတော့ မရှိတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့်....ပုံပြင်ထဲက ချစ်သူတွေဆိုတော့ ပုံပြင်ထဲမှာပဲ
ချစ်ကြစတမ်းပေါ့ရှင်!

ရှင်နဲ့ ‘ထွိုင်’အပြင်မှာ ဘယ်တော့မှ ချိန်းမတွေ့ကြေး။

ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ရှင်ဘက်က ‘ထွိုင်’နဲ့ ဆုံစည်းရန်
အတွက်မကြိုးစားကြေး။

ရှင်ဘက်က အဲ့ဒါတွေကို သဘောတူနိုင်မှ ပုံပြင်ထဲက
ကောင်မလေးက ရှင်ကို ပြန်ချစ်နိုင်မှာပါ။ ‘ထွိုင်’အခုပြော

တာတွေကို သဘောပေါက် ပါတယ်နော်...”

Mr.story....Pls Don't Call Me

‘ထွိုင်’တို့နှစ်ယောက် ဖုန်းထဲမှာတောင် ဘယ်တော့မှ
စကားလက်ခံမပြောကြေး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...

‘ထွိုင်’တို့နှစ်ယောက်ဟာ ပုံပြင်ထဲက ချစ်သူတွေအဖြစ်...၊
ပုံပြင်တွေမစခင်ကတည်းက Massages Boxထဲမှာ ဧဒင်စာ
လုံးပေါင်းသတ်ပုံတွေနဲ့ ‘ချစ်တယ်’ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို အတူ
တူ ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလို့ပါ။

Ok ပါတယ်နော်!

Pls. Don't Call ME

PS. I love story

Ur. track's Angel

သူ့ရဲ့ပြန်စာကို ဖောက်ဖတ်ရင်း ကျွန်တော် တော်တော်ကြီး
ဖြဲသွားရတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။

ချစ်သူက ‘ချစ်တယ်’လို့ တရားဝင် အဖြေပေးခံလိုက်ရတဲ့
ချစ်သူတစ်ယောက်အတွက် ချစ်သူချင်းတရားဝင် စကားပြောခွင့်လေး
တွေ၊ ရင်ခုန်ကြည့်နူး၊ ရစ်မှူးခွင့်လေးတွေဆိုတာ လုံးမမရှိရတော့ဘူးတဲ့
လား?

ကန်ဘောင်ရဲ့ ညနေစောင်းတွေ၊ အထိအတွေ့၊ အယုအယ၊

အပွေအဖက်တွေဆိုတာ ချစ်သူဘဝမှာ မပါရင်နေပါစေ။ ကိုယ့်ချစ်သူ
ကို ကိုယ်ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထားပြီး သူပြောလာမယ့် “ချစ်တယ်”
ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းကိုတော့ ဘယ်ချစ်သူမဆို ကြားချင်မိမှာ
သေချာပါတယ်။

ပြီးတော့...ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရဲ့သီချင်းသံလေးကိုတောင်
ရေရေလည်လည် ရူးသွပ်ခဲ့ရသူပါ။ ဒါကို သူလည်း သိသိကြီးနဲ့
ကျွန်တော့်ကို ပြန်ရိုချက်ကတော့ ကျွန်တော်သေသေကြေကြေကြီးကို
ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

‘မပြောပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့’လို့တားလိုက်ရင်၊ လူဆိုတာ ပိုလို့တောင်
မှ လုပ်ချင်ပြောချင်ကြတဲ့ သတ္တဝါမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လည်းပဲ
အဲထဲက...လူတစ်ယောက်ဆိုတော့...

သူနဲ့ကျွန်တော်...

တရားဝင် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခွင့်ရရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ကြားမှာ တရားဝင် ‘စကားလေးတစ်ခွန်း’မဖြစ်မနေ လိုအပ်
နေပါတယ်။

အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ လက်တွေ့ဟာ တယ်လီဖုန်း Key
Pads တွေဆီ အလိုလိုရောက်ရှိသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ...

0951(ဖုန်းချတဲ့ခလုတ်နီလေးကို အချိန်မီနှိပ်လို့ကံမို့
ကျန်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ရင်ထဲက ဆန္ဒဟာ မရပ်တန့်
နိုင်တော့....)

၁၇၆

သည်ခေတ်နေ

ဟင့် အင်း။

ဟင့် အင်း။

“ဖုန်းမခေါ်ပါနဲ့” လို့ အော်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့်...

ရှိသမျှအင်အားကို ညှစ်ပြီး၊ ရသမျှ အသံထွက်လာဖို့အတွက်
‘ထွိုင်’ ကြိုးစားနေပါတယ်။

ဘေးနားက ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးက
တော့ ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ပဲ ‘ထွိုင်’ ကို အတန်တန်မှာနေရှာတယ်။

‘ထွိုင်’ ဆိုတဲ့ မိန်းမ... အခုမှ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ?

‘ထွိုင်’ ကို ‘ထွိုင်’ တောင် မယုံကြည်နိုင်အောင်ပါ။

မနေ့ညက STUDIO က ပြန်လာတော့ ‘ထွိုင်’ ဟာ ကားမောင်း
ရင်းသာ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေခဲ့တာလေ။ ကား
စတီယာရင်ကို ညာဘက် လက်တစ်ဘက်တည်းနဲ့ ကိုယ်တွယ်လှုပ်ရှား
စေခဲ့ပြီး ‘ထွိုင်’ ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကတော့ တယ်လီဖုန်း “Key-
pad” တွေကို တရစပ်စားလုံးပေါင်းနေခဲ့တာဟာ မေမေအတွက် မျက်
စိန်နောက်လောက်အောင်ပါ။ “Mr. story” နဲ့ ‘ထွိုင်’ တို့နှစ်ယောက်
တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် Massages တွေ အပြန်အလှန် ပို့ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ။

‘အိမ်ပြန်ရောက်မှပဲ ဖုန်းကလိချင်ရင် ကလိ’ ဆိုပြီး ‘ထွိုင်’ ကို
ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ မေမေကတော့ တားပါသေးတယ်။ အဲ့ဒီလိုနဲ့ပဲ
‘ထွိုင်’ မောင်းနေတဲ့ကားလေးကို ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်ကနေ အင်းလျားလမ်း
ဘက် ကွေ့ချလိုက်ပါတယ်။ ရုတ်တရက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ အရှိန်
ပြင်းပြင်းမောင်းနှင်လာတဲ့ ကားလေးတစ်စီးကို ‘ထွိုင်’ တွေ့လိုက်တဲ့

သည်ခေတ် စာချွန်လွှာ

၁၇၇

ရအခါ...။

အဲ့ဒီကားလေးဟာ ‘ထွိုင်’ ရဲ့ ဒရိုင်ဘာဘက်ခြမ်းကို ဦးတည်
လာတဲ့အခိုက်၊ ‘ထွိုင်’ အတွက် အသက်ရှင်ရာနောက်ဆုံးထွက်ပေါက်
အဖြစ် ကားစတီယာရင်ကို တစ်ဖက်ဆွဲလိုက်တဲ့အခါမှာတော့...။

မေမေဘက်ခြမ်းကို တစ်ဖက်ကလာတဲ့ကား အရှေ့... ခေါင်းချင်း
တည်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ လုံးဝမရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ‘ထွိုင်’ ရဲ့
မြင်ကွင်းထဲက မေမေ... ဘာမှမဖြစ်ရဘူး’ လို့ လှမ်းအော်ပြီး သတိပေး
လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ‘ထွိုင်’ ရဲ့ အသံတွေဟာ ရင်ခေါင်းထဲက
ရုတ်တရက် ထွက်ကျမလာတော့ပါ။ ...မေမေ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ?
‘ထွိုင်’ ကော...။

အဲ့ဒီနေရာမှာတင် အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းတဲ့အတွက်
‘ထွိုင်’ ကိုယ်တိုင်ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့ပါ။ စိတ်ထဲက
တဆင့် မေမေ့ကို ထွိုင်သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ သံကုန်အော်ဟစ်ပြောလိုက်
ပြန်တော့လည်း... ‘ထွိုင်’ ရဲ့အသံတွေနဲ့အတူ အမေ့ရဲ့ အသက်ရှူသံတွေ
ကိုပါ... မကြားရတော့ပါ။

‘ထွိုင်’ ကြောင့် မေမေသေဆုံးရသလို ‘ထွိုင်’ ရဲ့ အသံတွေ
လည်း အပြီးပိုင် ဆွံ့အသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ‘ထွိုင်’ ကြောင့်
နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကိုတော့ မကျိုးပဲ့စေချင်ပါ
ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေပေးပြီးမှ ရိုက်ချိုးရက်တဲ့
လူတွေကို လောကကြီးထဲမှာ ‘ထွိုင်’ အမှန်းဆုံးပါ။ သူက ‘ထွိုင်’ ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော ပရိသတ်ပဲလေ။ ပြီးတော့... ‘ထွိုင်’ ရင်ထဲက

၁၇၈

သည်ခေတ်နေ

ထွက်ကျလာမယ့် 'စကားလေးတစ်ခွန်း'ကို 'အခုချိန်ထိ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသူပါ' ဆိုတဲ့ Messagesတွေကို အကြိမ်ကြိမ်ပို့ပေးနေဆဲ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့....။

ခုချိန်ထိအောင်။

"Mr. story" ဆီက Messages တွေနဲ့အတူ 'ထွိုင်'ရဲ့ ပရိသတ်တွေဆီက 'ထွိုင်'ရဲ့သီချင်းတွေ နားမထောင်ရတာကြာပြီဆိုတဲ့ မိတ်ဆက်စာတွေ Postcardsတွေကိုလည်း 'ထွိုင်'နေတိုင်း လက်ခံရရှိနေပါတယ်။

အခု...ဘာလိုလိုနဲ့ 'ထွိုင်'ရဲ့ မေမေကွယ်လွန်တာ တစ်နှစ်တောင်ပြည့်ပါတော့မယ်။

'ထွိုင်'ကတော့ တစ်နေ့...၊ သီချင်းတွေ ပြန်ဆိုနိုင်ဖို့နဲ့ ရင်ထဲကလာတဲ့ 'စကားလေးတစ်ခွန်း'ကို မျှော်လင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ကြားစေနိုင်ဖို့အတွက်...။ 'ထွိုင်'ရဲ့ အသံတွေ အပြင်ဘက်ကို ပြန်ပြီး ထွက်ကျလာအောင်...တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီး ကြိုးစားနေရပါတယ်။ 'ထွိုင်'ရဲ့ ဘေးမှာ 'ထွိုင်'နဲ့ ချွတ်စွတ်တူတဲ့ အစ်မ္မာ ညီမလေး 'K' ကလည်း အားကိုးရပါတယ်။ 'ထွိုင်'ရဲ့ အသံတွေ ပြန်ထွက်လာဖို့ သူပါဘေးကနေ ကူညီကြိုးစားပေးရှာရဲ့။ လောကကြီးထဲမှာ....

'ထွိုင်'ရဲ့ အရင်လိုအသံတွေ ပြန်ရမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။

ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ...

သည်ခေတ် စာအုပ်လွှာ

၁၇၉

'သူ့ဆီကို ဖုန်းမခေါ်နဲ့'လို့ ပြောထားတဲ့ ကြားက ကျွန်တော် သူ့ဆီကို တယ်လီဖုန်းတွေ ဆက်တိုက်ခေါ်နေမိလို့များလား?

သူဟာ...ကျွန်တော့်ဖုန်းကို တစ်ကော၊လေးတောင် မကိုင်တဲ့ အပြင်၊ ကျွန်တော်ရဲ့ track's Angel လေးဆီက Message လေးတစ်စောင်မှ ပြန်ဝင်မလာတော့တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်?

တကယ်တော့...

၂ နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ ပြောင်းလဲခိုင်စွမ်းမရှိတော့တာ သေချာပါတယ်။

ဒီနေ့....အဆိုတော် "ဧပရယ်ထွိုင်"ရဲ့ ပထမဦးဆုံး တစ်ကိုယ်တော် အယ်ဘမ်သစ်တစ်ခွက်ကို ရန်ကုန်မြို့မှာ စပြီး ပရိမိုးရှင်း လုပ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်ကို ဒီနေ့ မနက်အစောကြီးကတည်းက ပါဆယ်တစ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာခဲ့တာ ထူးဆန်းနေပါတယ်။ အဲ့ဒီ ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့...။ "Mr.story" အတွက်ဆိုတဲ့ လက်ရေးလက်သားလက်မှတ်လေးတစ်ခုနဲ့အတူ (ကျွန်တော်ရဲ့ "track's Angel" လေးသီဆိုထားတဲ့) 'ဧဒင် စကားပြော'ဆိုတဲ့ သီချင်းခွေလေးပါ။ တစ်ခွေလုံးကို ဂရုတစိုက်နားထောင်နေမိတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာပဲ...။

ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းထဲ 195130.....နံပါတ်လေးတစ်ခု အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့... missed call ဖြစ်သွားတယ်။ အလောသုံးဆယ် ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ

တစ်ဖက်က 'စကားလေးတစ်ခွန်း'ကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟောသွားရတယ်။ အဲဒီစကားလေးတစ်ခွန်းဟာ အနှစ်နှစ်အလလကတည်းက မျှော်လင့်စောင်းစာနေရတဲ့ ကျွန်တော်အတွက် အကြားချင်ဆုံး 'စကားလေးတစ်ခွန်း'တော့ ဖြစ်ပါရဲ့။

သေချာသတိထားလိုက်မိတဲ့အခါ တစ်ခုခုလွဲချော်နေသလိုပါပဲလား?

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်ဟာ အဆိုတော် 'ဧပရယ် ထိုင်း'သီဆိုထားတဲ့ 'ဒေဒ် စကားပြော'ဆိုတဲ့ သီချင်းစီဒီကို နောက်တစ်ခေါက် ဖွင့်ပြီးနားထောင်ကြည့်လိုက်မိပါတယ်...။ စည်းချက်နဲ့အတူ မျောပါသွားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ခေါင်းလေးကိုမသိမသာ လိုက်ခါရမ်းမိရင်း တစ်စုံ တစ်ရာကို သဘောပေါက်သွားပါတယ်။ အခုကြားနေရတဲ့ အဆို တော် 'ဧပရယ်ထိုင်း'ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အသံဟာ...တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်တော်စွဲလမ်းရှူးသွပ်မိန်းမောခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အသံမှ ဟုတ်ပါ ရဲ့လား?

သေချာတာတစ်ခုကတော့ တစ်ခုခုလွဲချော်နေလိမ့်ဦးမယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း...ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့အတူ...

ဒေဒ်ခေတ်တုန်းက...

အာဒံဟာ ဧဝကို ရည်းစားစကား ပြောတဲ့နေရာမှာ 'ချစ်တယ်'ဆိုတဲ့ 'စကားလေးတစ်ခွန်း'ကို ဘယ်လိုများ အသံထွက်ခဲ့ပါလိမ့်...?

ဧဝကရော အာဒံကို ဘယ်လို အဖြေပေးခဲ့ပါလိမ့်?

သည်ခေတ်တိုင်းမှာရှိနေမယ့် ကျန်ဆုံးတဲ့ကောင်အတွက်ကော...

သူမရဲ့ 'စကားလေးတစ်ခွန်း'ကို ဘယ်တော့များမှ ကြားခွင့်ရပါ့မလဲ....?

မျှော်လင့်ရင်း စောင့်စားရင်းနဲ့ပဲ သူမရှိနေသေးတဲ့ ဟောဒီကမ္ဘာ့မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဆက်လက် နေထိုင်သွားပါ့မယ်။

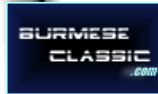
အဲဒီလိုနဲ့ပဲ...။ အရာရာတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီနေ့ထိအောင် အရမ်းကြီးကို ခက်ခဲနေပါတော့တယ်။

(ကျွန်တော်နှင့် အပြင်က တကယ့်အဆိုတော်မလေးတို့၏ အိမ်မက်ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်းအား လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်တည်းက အရှိကိုအရှိအတိုင်း ချစ်မိတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ပါ။

သည်ခေတ် စာချွန်လွှာ (သို့)

စကားလေးတစ်ခွန်း

သည်ခေတ်

“တီ”...“တီ”

ဒီနေ့မှာပဲ ဒီဝတ္ထုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သင်တို့ထံ ကျနော်ရဲ့
Message လေးတစ်စောင် ဝင်ရောက်လာတယ်ဆိုပါစို့!

သင်တို့လက်ထဲက Message ကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ...

အချစ်ဟာ ငွေအစိတ်စာလောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဒီဘက်ခေတ်
မှာ အဖြစ်မရှိတဲ့ကောင်ရဲ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း ကြီး
သဘောပေါက်သွားပါလိမ့်မယ်။

အဲ့လိုအဖြစ်မရှိတဲ့ကောင်ဟာ...သည်ခေတ်နေပါပဲ။

The End

BURMESE
CLASSIC
COM